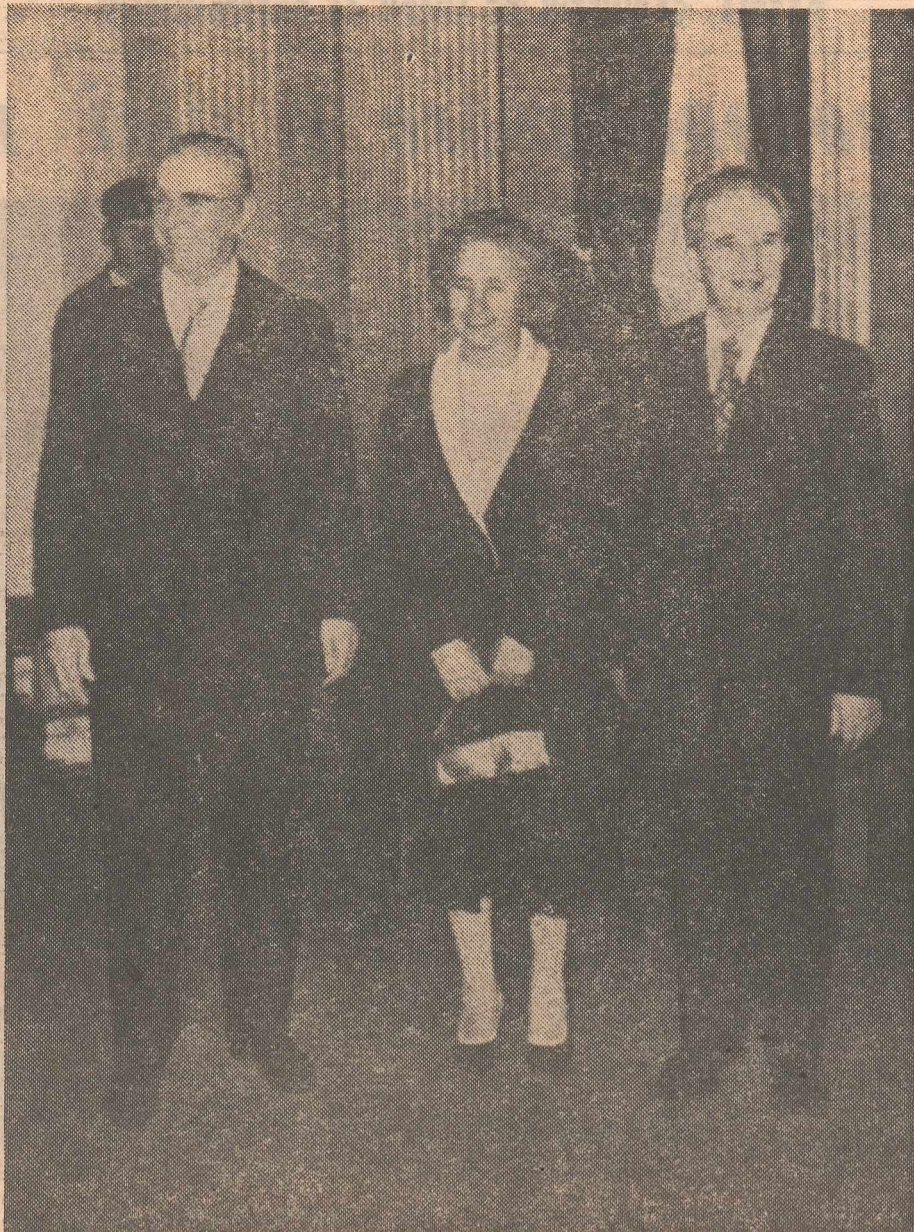

Pentru pace și concurență în Balcani, pentru liniște și înțelegere în lume

În pagina 3, comentariu
la începutul vizitei
tovarășului
NICOLAE CEAUȘESCU
și a tovarășei
ELENA CEAUȘESCU
în Grecia

INIMA NAȚIUNII

Se împlinesc 61 de ani de la întemeierea Partidului Comunist Român, petrecută la 8 mai 1921. Actul de referință pentru întreaga istorie a neamului n-a fost întâmplător, ci a reprezentat urmarea firească, logică, a înaltelor idealuri și aspirații ale mișcării revoluționare muncitorești din țara noastră, a impetuosului val de greve și demonstrații ce-a culminat cu greva generală din octombrie 1920. Partidul Comunist Român a preluat și continuat vechile tradiții revoluționare ale poporului, ale mișcării muncitorești, iar membrii săi, neînfricați purtători ai carnetului roșu, s-au dovedit croiți pe măsura nevoilor epocii, jertfindu-se în greve și îndelungate bătălii de clasă.

După eliberarea socială și națională a României, partidul comunist și-a asumat destinele țării și, acționând ca un adevărat partid revoluționar al celor pînă atunci nedreptățiți și împilați, a asigurat conducerea unitară a tuturor compartimentelor vieții economice și sociale, reunind sub același stindard, al dreptății și egalității, clasa muncitoare, țărănimia, intelectualitatea, întregul popor, ca exponent fidel al năzuințelor clasei muncitoare, ale întregii națiuni române. Continuând cele mai glorioase tradiții de luptă pentru dreptate socială și eliberare națională, pentru progres, libertate și independență, partidul a condus și conduce nu în numele, ci împreună cu clasa muncitoare, cu toți oamenii muncii, fără deosebire de naționalitate, iar rezultatele acestor politici democratice, de înalt umanitarism și patriotism, n-au întârziat să apară. Niciind într-o istorie lungă și zburcătoare, presărată cu puține jertfe, România n-a cunoscut o epocă mai înfloritoare decît aceasta în care rolul de conducere a societății a revenit Partidului Comunist Român. Viata de zi cu zi a țării a demonstrat și demonstrează că misiunea istorică pe care partidul și-a asumat-o încă de la întemeiere s-a îndeplinit și se îndeplinește cu succes. Mari transformări s-au petrecut în toate domeniile, iar partidul, punînd la baza politicilor sale servirea intereselor fundamentale ale poporului, ridicarea necentenită a nivelului de trai material și spiritual al celor ce muncesc, s-a afirmat tot mai puternic ca un centru vital al întregii națiuni. Partidul comunistilor și-a cîștigat, pentru totdeauna, încrederea poporului nu prin vorbe, ci prin fapte, desfășurînd o activitate energică și neobosită în folosul acestuia. Nici un alt partid nu a

(Continuare în pagina 2)

OIDIU IOANIȚOIA ■

Independența este suma vieții noastre istorice

Semnificația zilei de 9 mai în istoria poporului român

Poporul nostru sărbătorește la 9 mai cea de a 105-a aniversare de la proclamarea oficială a independenței depline a statului român modern. Această cucerire a fost consacrată în a doua parte a anului 1877 prin jertfa a peste zece mii de ostași români în războiul pe care România a fost nevoită să-l ducă împotriva imperiului otoman, alături de armata rusă, și recunoscută pe plan internațional prin Tratatul de pace de la Berlin semnat la 13 iulie 1878.

Alte împrejurări internaționale imediate, care de fapt se aflau în succesiunea directă a celor anterioare, cit și evenimentele petrecute în Europa la mijlocul veacului trecut, au plasat problema unității și independenței poporului român printre problemele centrale ale relațiilor internaționale europene, timp de peste două decenii, adică de la 1856 — cînd a avut loc Congresul de la Paris — pînă în 1878 — la Congresul de la Berlin.

Cauza principală a „interesului“ marilor puteri europene pentru soarta poporului român se afla în tendințele de expansiune ale unor mari puteri vecine asupra teritoriilor românești, mai ales după intensificarea luptei acestuia pentru unirea tuturor statelor și provinciilor românești, luptă dovedită, îndeosebi în

(Continuare în pagina 17)

NICOLAE COPOIU ■

18

ANUL XXXI (1404)
VINERI, 7 MAI 1982

1 Mai
lacara

Săptămînal editat de
Frontul Democrației
și Unității
Socialiste

O ipoteză și o speranță în tratarea reumatismului

Despre cercetările doctorului Geo Săvulescu am fost înștiințați cu trei ani în urmă, cînd mai mulți cititori au ținut să ne semnaleze rezultatele pe care acesta le obținuse în tratamentul reumatismului cu hidrolizat acid din ser de cal. Cîțiva dintre aceștia, beneficiari declarați ai terapiei, ne-au mărturisit, spre marea noastră surprindere, că au fost vindecați de poliartrită și spondilită anchilozantă, maladii grave, extrem de dureroase și, de cele mai multe ori, invalidante.

Iată de ce nu mică ne-a fost bucuria cînd, recent, am fost informați, de data aceasta chiar de către autorul descoperirii, că Institutul pentru controlul de stat al medicamentului și cercetări farmaceutice a aprobat experimentarea medicamentului în patru așezăminte medicale din București, iar Institutul de microbiologie, epidemiologie și parazitologie „Dr. I. Cantacuzino“ a devenit titularul de brevet al hidrolizatului acid din ser de cal.

Descoperirea se recomandă de la bun început prin noutatea ei absolută. Este vorba nu numai de realizarea unui medicament cu eficacitate dovedită în combaterea reumatismului, ci în primul rînd de încercarea doctorului Geo Săvulescu de a stabili un concept fundamental, original, în explicarea și precizarea unei etiologii extrem de controversate în lumea medicală contemporană. La aceste rezultate s-a ajuns după o laborioasă cercetare de laborator și după numeroase studii și observații de specialitate, ce cuprînd, în timp, o perioadă de mai bine de trei decenii. Dar aici, o precizare. Primele investigații aparțin regretatului doctor Alexandru Săvulescu, medic reumatolog la Centrul meto-

(Continuare în pagina 8)

LIVIU TIMBUS ■

Glorie eternă celor care au trecut pe sub arcurile de triumf ale libertății patriei române

Datorită unui inspirat fotograf bucureștean, îi puteți vedea pe eroii de la 1877

La marea aniversare a zilei muncii

Sărbătorită în întreaga țară sub semnul muncii creatoare, al activității susținute pentru înfăptuirea cu succes a prevederilor planului pe acest an, a hotărârilor Congresului al XII-lea al partidului, pentru continua înflorire a patriei socialiste, sub semnul dorinței de pace și solidaritate internațională, ziua de 1 Mai 1982 a prilejuit organizarea în Capitală, de către Comitetul municipal București al P.C.R., a unei mari adunări populare, care s-a desfășurat în prezența tovarășului Nicolae Ceaușescu, secretar general al Partidului Comunist Român, președintele Republicii Socialiste România, a tovarășei Elena Ceaușescu, a celorlalți tovarăși din conducerea de partid și de stat.

Miile de bucureșteni prezenți la adunarea ce a avut loc la Palatul sporturilor și culturii din Capitală, și prin ei toți cetățenii patriei, au adus în această zi de tradițională sărbătoare un fierbinte omagiu partidului, sub a cărui înțeleaptă conducere își implinesc cele mai înalte

aspirații, și-au îndreptat gândurile pline de dragoste și recunoștință spre tovarășul Nicolae Ceaușescu, patriotul înflăcărat, revoluționarul neînfricat care din fragedă tinerețe s-a ridicat cu hotărâre la lupta împotriva fascismului, asupririi și nedreptăților sociale, pentru libertatea, independența și suveranitatea țării, pentru propășirea ei.

Prezența la marea adunare populară a tovarășului Nicolae Ceaușescu, a tovarășei Elena Ceaușescu, de numele cărora se leagă momente marcante ale luptei revoluționare pe pământul României, a proiectat acest eveniment într-o ambianță sărbătorească deosebită. Înălții conducători au fost salutați cu puternice urale de mii și mii de oameni. S-au scandat îndelung numele partidului, al secretarului său general, tovarășului Nicolae Ceaușescu și tovarășei Elena Ceaușescu li s-au oferit frumoase buchete de flori. Aceste momente emoționante au pus în evidență cu pregnanță dragostea nemărginită cu

care oamenii muncii, întregul nostru popor îl înconjoară pe tovarășul Nicolae Ceaușescu, conducătorul iubit care, în fruntea partidului și a statului, acționează cu înaltă răspundere și consecvență pentru propășirea patriei socialiste, pentru creșterea prestigiului României în lume, pentru binele celor ce muncesc.

Rolul deosebit al secretarului general al partidului în obținerea tuturor succesorilor noastre, în conducerea partidului și statului a fost subliniat și în cuvântul consacrat semnificației zilei de 1 Mai. „Marele înfăptuiri obținute de oamenii muncii din patria noastră pentru edificarea noii societăți — a spus vorbitorul —, îndeosebi în perioada inaugurată de Congresul al IX-lea al partidului, care a marcat înflorirea multilaterală, fără precedent a țării, poartă amprenta puternică a personalității tovarășului Nicolae Ceaușescu, a prodigioasei sale activități, puse în slujba edificării neabătute a socialismului și comunismului în România.

Secretarul general al partidului nostru a adus contribuții remarcabile la îmbogățirea tezaurului socialismului științific cu noi teze și idei profunde originale, imprimând un spirit revoluționar activității economice și sociale, militând cu consecvență pentru adâncirea democrației socialiste, pentru promovarea fermă a principiilor și normelor eticii și echității socialiste. Identificarea deplină a vieții și activității tovarășului Nicolae Ceaușescu cu viața și activitatea tumultuoasă a patriei, cu năzuințele de progres și de libertate ale întregului popor, de bunăstare și fericire constituie izvorul nesecatului prestigiu de care se bucură, al încrederii depline cu care îl înconjoară și îl urmează toți oamenii muncii, întreaga noastră națiune pe drumul edificării noii societăți, a socialismului și comunismului”. Aceleași elogiase aprecieri au fost făcute în cadrul adunării și cu privire la rolul conducătorului partidului și statului nostru în afirmarea României pe plan internațional: „Cu îndreptățită mândrie și recunoștință se cuvine să subliniem, și cu prilejul acestei mărețe sărbători, rolul hotărâtor al tovarășului Nicolae Ceaușescu, secretar general al Partidului Comunist Român, președintele Republicii, în elaborarea și înfăptuirea politicii externe a României socialiste, care se bucură de respectul, stima și prețuirea tuturor popoarelor”.

În încheierea adunării, într-o atmosferă de vibrant patriotism, miile de participanți au exprimat hotărârea lor, a tuturor oamenilor muncii din patria noastră de a înfăptui obiectivele celui de-al XII-lea Congres, luminosul Program al partidului de făurire a societății socialiste multilaterale dezvoltate pe pământul României, conștienți că fiecare nou succes, pe lângă semnificația sa internă, dobândește și o semnificație internațională, contribuind la întărirea solidarității internaționale, a forțelor care luptă pentru progres și libertate, pentru pace și colaborare între popoare.

După încheierea adunării consacrate sărbătoririi zilei de 1 Mai, a avut loc un spectacol festiv. Pe marea scenă a Palatului sporturilor și culturii și-au dat întâlnire, pentru a aduce un fierbinte omagiu zilei de 1 Mai, marii sărbători a muncii și a celor ce muncesc, artiști de frunte al teatrelor bucureștene, cunoscuta formații muzicale profesionale și de amatori, ansambluri folclorice, un mare număr de interpreți din întreprinderi și instituții, din institute de învățământ superior și din școli. Cuprinzătoare sinteză artistică, spectacolul festiv a reprezentat totodată un imn închinat Partidului Comunist Român, un cald și vibrant elogiu adus tovarășului Nicolae Ceaușescu, cel mai iubit fiu al poporului român. Interpretii, împreună cu participanții la adunare, au scandat cu înflăcărare numele partidului, al secretarului său general, exprimându-și profunda stimă și recunoștință față de conducătorul iubit al partidului și statului nostru, hotărârea de a munci cu toată dăruirea pentru progresul continuu al României socialiste.

ION CODRU

2 Mai, ziua tinereții, ziua încrederii depline într-un viitor luminos

Inima națiunii

(Urmare din pagina 1)

știut și nu a reușit să devină o conștiință atât de înaintată, o forță atât de vitală încât să poată deschide țării, într-un răs-timp istoric relativ scurt, perspective de progres și civilizație nebănuite, fără precedent. Comuniștii s-au situat și se situează, harnici, perseverenți, omenoși, lucizi, în primele rânduri ale strădaniei, mereu victorioase, pentru înfăptuirea programului de dezvoltare economică și socială a țării, pentru ridicarea necontenită a bunăstării materiale și spirituale a poporului. Ei s-au dovedit și se dovedesc cel mai activi militanți pentru respectarea legilor, a principiilor de etică și echitate socialistă, acționând energic pentru unirea eforturilor tuturor oamenilor muncii, indiferent de naționalitate, pentru o Româ-

nie puternică, prosperă. Cea mai limpede dovadă că Partidul Comunist Român reprezintă rezultatul voinței și luptei clasei muncitoare, că el exprimă fidel năzuințele, idealurile și interesele națiunii noastre socialiste, o constituie creșterea tot mai mare a numărului membrilor săi. Tot mai mulți oameni, tineri și virstnici, bărbați și femei, români, maghiari, germani sau de alte naționalități, au intrat și intră în rindul comuniștilor. Ei știu că primirea carnetului roșu nu înseamnă vreun drept special sau vreun privilegiu, dar înțeleg, simt, că locul lor e în partid, alături de cele mai înalte conștiințe și cele mai neobosite energii ale poporului. În condițiile în care, mai mult ca oricând, datorită democratizării largi a formelor organizatorice ale vieții, de fiecare zi a țării, întregul popor participă direct la elaborarea politicii interne și externe a statului, ca și la înfăptuirea acesteia, viața de partid se confundă, azi, cu viața României însăși. Partidul nu e doar e-

sența poporului, el se contopește, pe zi ce trece, cu poporul din care se trage. În 1982, partidul nu mai e, firește, cel de acum 61 de ani. El s-a schimbat, s-a înnoit, s-a transformat, odată cu mutațiile profunde pe care le-a cunoscut și le cunoaște societatea. Numai că el a știut să găsească, totdeauna, răspunsul cel mai corect și soluția cea mai nimerită în situații noi, asigurând conducerea unitară și progresul armonios al tuturor sectoarelor de activitate. Și-a câștigat, pe acest temei, un strălucit prestigiu național și internațional, pe care îl consolidează neîncetat. Îndeobște după Congresul al IX-lea, adică în perioada ultimilor 17 ani, pe bună dreptate scotitiți cei mai fertili din îndelungata istorie a poporului român, acest prestigiu se leagă, indisolubil, de numele și opera secretarului general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu. Călit de foarte tânăr în mari bătălii de clasă, revoluționar și patriot fără egal, cel mai iubit fiu al poporului și-a dedi-

cat, cu devotament, abnegație și dăruire pilduitoare, întreaga activitate poporului eric din care provine și pe care îl slujește cu o fidelitate nemărginită. Au avut și au partidul și poporul privilegiul de a urma un conducător încercat și înțelept, dotat cu clarviziune și patos revoluționar, sub îndrumarea căruia România a cucerit și cucerește, nu fără a fi invins multe dificultăți și vicisitudini, victorie după victorie pe drumul edificării societății socialiste multilaterale dezvoltate și comunismului.

Azi, cînd întreaga suflare a țării cînsteste cea de-a 61-a aniversare a partidului prin mărețe fapte de muncă și luptă, Partidul Comunist Român reprezintă o puternică forță progresistă, ce se contopește, tot mai intim, cu poporul. Avînd în frunte un mare și încercat strateg, urmat cu nestrămătată încredere și bucurîndu-se de un deosebit, respect internațional, el constituie cea dintîi garanție a izbînzilor ce vor veni.

veniment de excepțională însemnătate în dezvoltarea prieteniei și colaborării româno-elene

Vizita de stat a președintelui NICOLAE CEAUȘESCU, împreună cu tovarășa ELENA CEAUȘESCU, în Grecia

Desfășurându-se într-o atmosferă de bună prietenie, stimă și înțelegere reciprocă, vizita de stat pe care tovarășul Nicolae Ceaușescu, președintele Republicii Socialiste România, împreună cu tovarășa Elena Ceaușescu, o întreprinde în Grecia, la invitația președintelui Republicii Elene, Constantin Karamanlis, constituie o ilustrare a tradiționalelor relații de profundă prietenie dintre popoara elenă și elenă, a dorinței comune de a întinde conlucrarea multilaterală în interesul reciproc și al întăririi păcii și înțelegerii în Balcani, în Europa și în întreaga lume. Apreciată de opinia publică din Grecia drept un eveniment de referință în dezvoltarea bunelor relații româno-elene, noua solie de prietenie, pace și colaborare a poporului nostru a evidențiat stîmna și cătuirea de care se bucură în lume România socialistă, șeful statului român, proeminentă personalitate a vieții politice internaționale, a cărui activitate neobosită dedicată păcii și înțelegerii, promovării cauzelor este binecunoscută în Republica Hellenă și în toate țările lumii, ca pretutindeni pe planeta noastră.

Din convorbirile pe care președintele Nicolae Ceaușescu le-a avut pînă în prezent cu președintele Constantin Karamanlis, cu primul ministru Andreas Papandreu, din declarațiile rostite cu diferite prilejuri, din alte documente, a reieșit cu claritate dorința comună a celor două țări de a dezvolta și mai puternic colaborarea româno-elene pe plan economic, tehnico-științific, cultural și în alte domenii de activitate. S-a apreciat că potențialul economic, tehnic și științific, în continuă creștere, al României și Greciei oferă în continuare noi posibilități pentru extinderea conlucrării dintre cele două țări, în folosul ambelor popoare, al cauzei păcii și colaborării internaționale. Totodată, a fost remarcată buna colaborare româno-elene și pe plan internațional. S-a subliniat că România și Grecia, în calitate de țări vecine și prietene, situate în aceeași zonă geografică, au în mod firesc multe interese comune. Țările noastre sînt profund interesate să conlucreze activ pentru promovarea unei atmosfere politice de încredere, destindere, colaborare în Balcani, în Europa și în lume, care să le permită, lor și celorlalte popoare, să-și consacre din plin eforturile în direcția asigurării progresului economic și social, în condiții de pace și securitate.

Abordîndu-se o serie de probleme internaționale, s-a subliniat că interesele păcii și securității popoarelor cer să se renunțe definitiv la calea armelor, la confruntări militare, întrucît nu există probleme, oricît de dificile ar fi ele, care să nu poată fi soluționate pe cale pașnică, prin tratative, dacă se pornește de la dreptul fiecărui popor de a se dezvolta liber și independent, fără nici un amestec din afară. În același timp, s-a relevat că imperativul cel mai arzător al zilelor noastre este oprirea cursei înarmărilor, trecerea la măsuri concrete de dezarmare, și în primul rînd de dezarmare nucleară. O atenție deosebită s-a acordat situației din Balcani. Evidențîndu-se necesitatea soluționării prin tratative a tuturor problemelor care mai există între țările acestei regiuni, necesitatea dezvoltării colaborării și buneii vecinătăți, a transformării Balcanilor într-o zonă a conviețuirii pașnice, fără arme nucleare, s-a apreciat că este necesar să fie intensificate eforturile pentru soluționarea justă și durabilă, pe calea tratativelor, a problemei Ciprului, pornindu-se de la necesitatea asigurării independenței, securității și integrității teritoriale a acestei țări, a conviețuirii pașnice a celor două comunități cipriote.

Referîndu-se la vizita pe care o efectuează în Grecia, tovarășul Nicolae Ceaușescu a spus: „Vizita pe care o facem astăzi este o nouă expresie a bunelor relații dintre țările și popoarele noastre, a dorinței comune de a conlucra tot mai larg, de a ridica pe noi trepte tradiționalele legături de prietenie și colaborare dintre ele”, iar președintele Constantin Karamanlis considera că vizita „va da un nou impuls colaborării dintre cele două popoare ale noastre”.

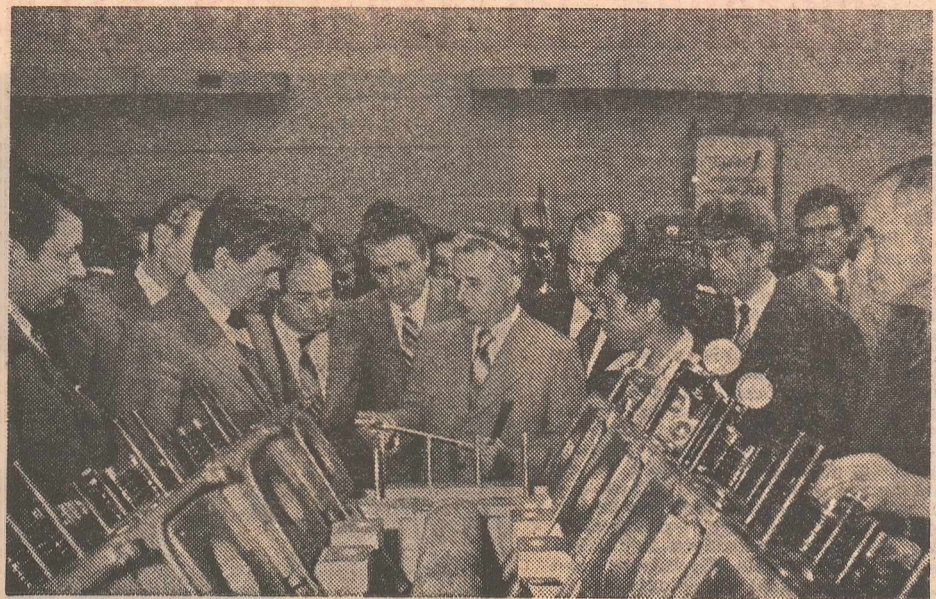
Punînd pregnant în evidență profunzimea și trăinicia sentimentelor de prietenie și stimă dintre popoarele română și elenă, noua vizită în Grecia a tovarășului Nicolae Ceaușescu, împreună cu tovarășa Elena Ceaușescu, este menită să intensifice și să diversifice și mai mult colaborarea fructuoasă româno-elene pe multiple planuri, corespunzător aspirațiilor celor două popoare, în interesul cauzei păcii, destinderii și colaborării în Balcani, în Europa și pe întreg globul.

Partid al oamenilor,

Ne-am oprit cu deosebit respect, în preajma zilei de 8 mai când aniversăm crearea Partidului Comunist Român, asupra a șase biografii de comuniști, oameni cu pregătiri și preocupări diferite într-o mare întreprindere bucureșteană, „23 August“, unde formind o puternică organizație politică activează 5 466 de comuniști. Și am aflat din dialogul cu ei, obiectivele lor prioritare de muncă, ideile lor fundamentale de viață: omenia, zbaterea fără preget pentru impunerea României în lume, dragostea pentru partidul din care fac parte și dragostea pentru patrie. Sint, toate acestea, doar câteva dintre calitățile umane pe care Partidul Comunist Român, prin organizațiile sale, le cultivă cu consecvență și cu dragoste de oameni, în oameni, consacrandu-se astfel ca un partid al omeniei, al oamenilor. O uzină în care se relevă plener forța partidului, unitatea în jurul acestuia și al secretarului său general, tovarășul Nicolae Ceaușescu, al cărui dialog cu oamenii importanței citadele industriale a României de azi a devenit faptă de muncă și viață.

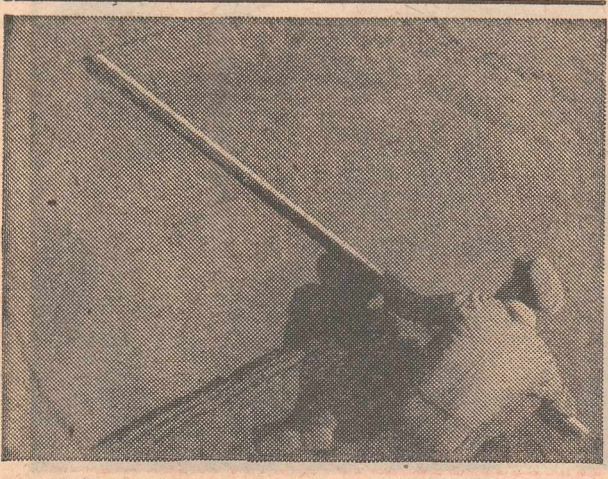
Când se poate ceea ce, uneori, nu se poate

De aproape un an, maistrul Ion Dănilă nu mai este secretar de partid al secției mecanică I utilaje complexe, deși a investit în misiunea aceasta o neîndoieală destoinicie. Și este ferm convins că, în cazul când tovarășii săi de muncă nu i-ar fi îngăduit să nu mai fie secretar de partid, ei ar fi procedat întocmai ca medicul acela care nu i-a dat voie soției sale Cornelia să nască un copil sănătos. Însărcinată fiind, Cornelia a căutat un medic să-i măturisească un păs, dar medicul nu i-a luat păsul în seamă. În schimb, comuniștii care au hotărât să-l dezlege pe Ion Dănilă dintr-o funcție împlinită pînă atunci cu o abnegație certă au înțeles foarte bine că tovarășul lor de muncă stă în fața unei mari cumpene. Și astfel, îl ajută să treacă dincolo de cumpăna asta. Ea nefiind încă trecută de tot. O mare întreprindere industrială are timp sau nu are timp să se aplece spre necazul singular și aparent mărunț al unuia dintre mii de lucrătorii ei. Dar aici, la „23 August“, ceea ce uneori nu se poate a fost, totuși, posibil. Mai exact spus, maistrul Ion Dănilă a fost lovit de neșansa să i se nască un copil care în numai 12 ani de viață a îndurat 15 operații. În ciuda acestor împrejurări, nu i-a lipsit puterea de a dăruți întreprinderii sale tot ce îi poate dăruți un muncitor de înaltă calificare. Și tot în aceste împrejurări vitrege s-a achitat cu o cinste exemplară de îndatoririle sale de comunist. Însă când lupta sa de acasă s-a înăsprițit, comuniștii de la „23 August“ s-au făcut luntre și punte și l-au sprijinit să învingă.

Sint lucruri pe care statul încă nu le poate face de unul singur, dar le poate înțelege și le poate aduce la un capăt fericit în colaborare cu omul, cind înțelegerea este reciprocă și deplină. În consecință, lui Ion Dănilă i s-a oferit posibilitatea să lucreze pe un șantier românesc din Irak, în care întreprinderea „23 August“ a fost parte contractantă. A adunat o sumă de bani în valută potrivită pentru nevoile lui de acasă și la întoarcere, cu primul prilej, a plecat împreună cu fiica sa în Franța, la Lyon, la un reputat specialist în ortopedie. Și astfel, o etapă din lupta îndelungată pentru recuperarea unui copil handicapat a fost câștigată. Iar acum, înaintea lui Ion Dănilă și a fiicei sale mai stă o etapă, ultima, decisivă. Din nou, comuniștii de la „23 August“ sint alături de el și de stăruința sa în speranță.

Și pentru unii s-ar putea ca această solidaritate umană să nu însemne prea mult. Dar pentru noi ea rămîne un semn elocvent al timpului de astăzi al țării.

P. MIHAI

România iese în lume și pe poarta fabricii de motoare

Este vorba asta, din titlu, a lui Horia Tudorache, om nu prea înalt, dar așezat în tot ce face, calm și sigur la minte, însușiri pe care i le cere funcția lui de maistrul aici, la motoare. Va implini în curind 40 ani și vor veni, probabil, cei cinci frați ai lui să-l sărbătorească. Și crede că or să vină, pentru că Daia, comună în Giurgiu, unde s-a născut el, nu e la capătul lumii și nu e nici săracă. A plecat de acasă la 14 ani, a devenit strungar la Săcele, a terminat liceul seral și acum, în iulie, absolvă și școala de maistri. Timpul, propice, a lucrat pentru Horia, dar nici el n-a stat, cum s-ar spune, cu brațele încrucișate. „Acum, zice, ne batem cu exportul, pentru că, e de părere maistrul Tudorache, România iese în lume și pe poarta fabricii de motoare. Exportăm motoare direct și indirect — montate pe locomotive, pe nave maritime și fluviale, pe alte utilaje, în peste 37 de țări, unele, o să vedeți și dv., cu îndelungată tradiție în fabricarea motoarelor: așa cum, de pildă, sint Japonia, Austria, Cehoslovacia, Elveția, Suedia, R.F. Germania, Polonia și multe altele“. Și pentru că schimbul ăsta internațional de valori este înțeles de maistrul Horia Tudorache ca o bătaie, ca o bătaie totdeauna câștigată, am consemnat un fapt laudabil: sarcinile exportului sint realizate la zi, iar unele repere, motoarele pentru locomotivele 132, de pildă, sint livrate chiar în devans, livrate nu oricum, ci cu însușiri calitativ superioare, competitive adică, adjectivul ăsta din urmă nefiind deloc abstract, ci de o concretețe aproape obsedantă. Cu atât mai obsedantă pentru maistrul Horia Tudorache, cu cit, în calitatea sa și de secretar al organizației de partid de la fabrica de motoare, trebuie să fie sever cu sine și foarte drept cu toți ceilalți. Severitatea înțelegindu-se de data aceasta prin intoleranță față de calitatea slabă a motoarelor, prin respectarea termenelor livrărilor, prin respectarea numelui tău și al fabricii, prin impunerea numelui țării tale în fața partenerilor străini, adică în fața lumii. Sint toate acestea semnificații ale noțiunii de export, înțeleasă de unii și uneori, e de părere interlocutorul nostru, destul de simplist. Pentru că, mai zice, dacă ajungi să vinzi produsele pe o piață, undeva în lume, trebuie să le vinzi și rentabil, și echitabil, iar cerințele acestea din urmă depind de calitate, fiabilitate, modernitate.

Pe linia acestor cerințe, răspunzind și indicațiilor date de secretarul general al partidului la Adunarea generală a oamenilor muncii din februarie 1981, comuniștii, toți oamenii muncii din întreprinderea „23 August“ și în mod concret cei din fabrica de motoare au asimilat trei tipuri noi de motoare și au modernizat motorul MB, astfel încît numărul orelor de exploatare a ajuns de la 10 000—12 000 ore, la 20 000 ore, adică s-a dublat. În plus, au diversificat destinația motoarelor: același motor poate acționa, fără modificări esențiale, un grup electrogen, o navă, o locomotivă, alte utilaje. Și mai sint încă multe alte realizări, aici, la fabrica de motoare, mai sint și multe alte bătălii de câștigat, pentru că dacă vrei să te situezi totdeauna în frunte, trebuie să înțelegi că niciodată nu ai cucerit pe deplin și pentru totdeauna locul acela din frunte, că oricind cineva mai înțeapt decit tine, mai bine organizat decit tine și-o poate lua înainte. Esențial e să teții cit mai aproape de locul acela în care zboară totdeauna primul cocor...

M. GRIGORE

Uzina, o permanentă școală de cadre

Ion Melinte, tânăr subinginer, este convins că singurul motiv care l-a adus pe el din Onicenii Sucevei, la întreprinderea „23 August“ din Capitală, a fost prestigiul acestui mare și valoros colectiv muncitoresc, marca lui, împusă firește și de tradiție, de înalta școală a rezervei de cadre a partidului. Și ne pomenește el, Ion Melinte, cu vădită mândrie, numele mai multor muncitori, tehnicieni și ingineri care, remarcindu-se ca buni conducători ai locurilor de muncă în uzină, au fost promovați în diferite munci de răspundere, unii ajungind chiar pînă în funcția de secretari ai C.C. ai P.C.R. A venit în uzină nu cu gândul că va fi investit și el cu un post de conducere, ci cu gândul că, într-o asemenea citadelă muncitorească, va avea, cum zice, totdeauna ceva de învățat. Colectivul l-a fost adevăratul profesor, profesor care l-a învățat să-și facă mai înainte de toate datoria, „ca să nu-mi fie rușine, ulterior, să-mi amintesc că am și drepturi“.

Dovadă că este așa, stă și faptul că după puțină vreme de la venirea lui în întreprindere, la secția turnătorie oțel, secție cu mare pondere în producția uzinei, a fost investit cu funcția de energetic principal al secției, apoi cu funcția de secretar al comitetului U.T.C. pe secție și de două legislaturi, ca să zicem astfel, este reales în funcția de secretar al comitetului de partid pe secție.

— Ce obiective prioritare au comuniștii din secția turnătorie oțel? îl întreb.

— Avem, dacă rămînem numai la cele prioritare, patru mari obiective: întâi ar fi ridicarea calității produselor, prin respectarea disciplinei tehnologice și a muncii. Adică să ajungi la calitate, trebuie să știi și meserie și să vrei și să o practici în așa fel încît să nu-ți fie rușine de lucrul făcut de tine. Pentru că, uite, mai cumperă cite un produs de la cutare magazin și după o scurtă folosire ești nevoit să-l abandonezi, pentru că nu e bun, pentru că omul, muncitorul care l-a fabricat nu și-a făcut datoria. Legat de această realitate, noi ne-am fixat al doilea mare obiectiv: ridicarea conștiinței politice a oamenilor din secție. Pentru că, să nu le fie teamă unora că politizăm, dar atunci cind trimiți concetățenilor tăi, spre vînzare, un produs de proastă calitate, înseamnă că ești deficitar nu numai la capitolul calitate, ci și la capitolul conștiință: conștiința profesională și în cele din urmă politică. Pentru că esența politicii noastre, a comuniștilor români este să lucrăm bine, să ne ridicăm propriul nostru nivel de trai. Deci, ca să se îndrepte multe lucruri care deocamdată nu ne convin, trebuie să începem cu noi înșine, să avem mai mult curaj să privim în noi, nu să arătăm cu degetul spre alții.

Alte două mari obiective ale celor peste 300 de comuniști și, firește, ale tuturor oamenilor muncii din secția turnătorie oțel sint: introducerea noului, exprimat concret prin asimilarea unor noi mărci de oțeluri și lingouri, a unor tehnologii noi, cit și punerea în funcțiune, în termen, a unei noi curățătorii de piese turnate. Cum? Prin participarea oamenilor din secție la montarea utilajelor, la efectuarea probelor pînă la preluarea asupra lor a întregii investiții.

Revin și-l întreb pe Ion Melinte: care e taina prin care acest colectiv muncitoresc educă și modelează oamenii? „Dată fiind, zice, importanța întreprinderii noastre în economia românească, oamenii, mai ales cei care conduc procesele de producție, sint confrunțați cu probleme grele, uneori de nivel național, sint obligați să le rezolve bine, nu oricum, și în focol acesta modelator oamenii capătă experiență, se formează conștiințe, se conturează personalități“. Ion Melinte are dreptate. Ce altceva dacă nu munca, dacă nu confruntarea cu tine însuși și cu cei mai buni dă strălucire personalității umane?

GR. NICOLAE

partid al omeniei

„Să pleci mulțumit și cu inima deschisă de acasă la întreprindere, și de la întreprindere, acasă. Asta e tot!”

Doar un cuvânt despre mine și zece despre ceilalți

Un autoportret: „Sînt o fire autoritară, principială și un om dintr-o bucată”

Gheorghe Militaru este unul dintre cei 1 000 de oameni care lucrează la locomotive-montaj. În urmă cu 25 de ani, cînd a plecat din satul Ploșoru și a fost condus de către părinții săi, Nicolae și Ioana, la gară, el știa că merge la București pentru a urma școala profesională și că va ajunge sudor, însă n-avea de unde să știe că într-o bună zi va pune chiar el mina să facă locomotive. Asta avea s-o aleme mai tîrziu, cînd a intrat să muncească la „23 August”. În ce privește volumul producției, spune Gheorghe Militaru, fabrica de aici este a doua din Europa, în fiecare zi ies pe porțile ei o locomotivă. Totuși, adaugă el, trebuie să facem un pas înainte și să ne desprindem de acest aspect, să zicem așa, cantitativ al lucrurilor, fiindcă nimeni nu trebuie să rămînă cu impresia că locomotivele acestea se înșiră una lângă alta ca nodurile pe o sfoară. Chiar pentru cei care fac locomotive, a face locomotive a fost și rămîne o muncă mai complicată decît a innoda o sfoară. Fiindcă lumea merge înainte, cu locomotive cu tot, ca și cu cei care fac locomotive, pretențiile sînt altele astăzi decît ieri, tehnica, nu-i vorba, a evoluat și ea, încît munca este cel mai adesea un fel de mers forțat în concordanță cu progresul. Înțelegerea acestui ritm grăbit al muncii și al exigențelor ei noi ar putea fi dovada cea mai bună, spune Gheorghe Militaru, a faptului că marele colectiv al fabricii, în frunte cu cei 400 de comunisti, a înțeles cum se cuvine că a fi comunist înseamnă a fi revoluționar nu numai în vorbe, ci în primul rînd în fapte. Alături de locomotivele așa-zis clasice, de la 400 la 1 200 CP, în această fabrică se produc, de cîtiva ani, și puternice locomotive diesel hidraulice de 2 400 CP și chiar acum se pregătește intrarea în fabricația de serie a locomotivei diesel electrice de 1 500 CP. Aceasta din urmă reprezintă o noutate, spune Gheorghe Militaru, ea consumă doar la pornire puțină energie electrică, pînă se pune în mișcare propriul ei generator electric. În felul acesta, viteza de deplasare a locomotivei este folosită ea însăși ca o sursă de energie. Fiind foarte economică, se înțelege că locomotiva aceasta este mult cerută la export și se mai înțelege că dacă locomotivele întreprinderii „23 August”, purtînd marca „Faur”, și-au consolidat renumele și faima în zeci de țări, de pe mai multe continente, cei care le-au produs au motive întemeiate de a se mîndri cu munca lor. Această muncă fiind, mai presus de toate, spune Gheorghe Militaru, semnul competenței, dar și al unei mari încrederi în care oamenii o au în ei înșiși și deopotrivă unii într-alții. Aici, la montaj, se vede felul cum au muncit, dacă au muncit bine sau nu, toți cei care au produs piesele unei locomotive. Iar după ce o locomotivă iese din fabrica de montaj, acolo unde alături de Gheorghe Militaru lucrează și alți comunisti și muncitori de nădejde, precum Dumitru Caraman, Radu Radu, Gheorghe Ștefan, Gheorghe Pughel, Dumitru Traian, după ce iese din fabrica de montaj și locomotivei i se dă drum liber pe toate drumurile lungi ale lumii, Gheorghe Militaru își poate reaminti ziua aceea frumoasă, 18 februarie 1963, cînd la doi ani după ce intrase ca sudor la „23 August” a fost primit în rîndurile partidului, iar viața lui de după aceea zi a fost o strădanie de a merita încrederea care i s-a acordat atunci.

D. CONSTANTINESCU

Vechimea în partid: 25 de ani. Vechimea în întreprindere: 27 ani. Vîrsta: 52 ani. Jumătate din viața frizerului Vasile Popescu, din secția de compresoare a fabricii de complexe, s-a împărțit între munca de toate zilele și vocația de a presta un nedozmînt atasament pentru idealurile comuniste. Cealaltă jumătate s-a alocat, firește, dintr-o copilărie și o adolescență petrecute în Cîmpulungul de Argeș, din drumul spre meserie, din drumul spre vatra unei puternice conștiințe muncitorești. Între aceste jumătăți întîlnim și o relație statornică: fiorul omeniei, trecînd din rădăcinile omului spre deplina sa maturitate. Și tot din fiorul acesta se trag și cuvintele prin care ne-am despărțit: dacă scrieți ceva în revistă, doar un cuvînt despre mine și zece despre ceilalți... Ceilalți fiind comunistii Ion Iancu, Ionel Geantă și Mihalache Neculea, Teofil Pavel și Nicolae Toadăr. Lăcătuși, electricieni sau montori. Veterani ca Toma Vasiliu, Constantin Dușu și Nicolae Boartă, sau tineri ca electricianul Marin Mirela și frizerul Eugen Stan, abia intrați în rîndurile Partidului Comunist Român. Și dacă vom aminti și despre Vasile Popescu, totuși, o vorbă, s-o potrivim în așa fel încît să se înțeleagă, într-un fel sau în altul, că el, Vasile Popescu, nu renunță la intimitate din cine știe ce sentiment de modestie, ci pur și simplu pentru că rînduiala propusă de el stă în firea lucrurilor. Fără ceilalți din jur, oricine se bate cu pumnul în piept nu poate stîrni decît cel mult un zîmbet îngăduitor și nimic altceva.

Dintr-un anumit punct de vedere, situația lui Vasile Popescu nu este de învidiat. În conducerea de partid a secției de compresoare, Vasile Popescu este adjunctul lui Avram Marian, Erou al Muncii Socialiste, om vrednic și capabil să reprezinte înaintea tuturor un exemplu de hărnicie, însă implicat, cum se înțelege, în numeroase acțiuni desfășurate la nivelul întregii întreprinderi „23 August”, și cu timpul drămuț, deci, pînă la secundă. Așa că treburile organizației, aici, la compresoare, stau pe umerii lui Vasile Popescu. Dar obișnuința de a face mai mult decît i se cere nu îngăduie mirare între oamenii alături de care muncește. Și pildicele acestui adevăr, desigur, îl stau la îndemînă: anul trecut, fapt știut, activitatea nu a decurs chiar cum trebuie, nici în secție, nici în întreprindere, și, atunci cînd strungarul Gheorghe Ionescu, orizontalistul Florea Pavel, frizerul Nicolae Bogaci, Nicolae Nicolae sau tratatorul Steian Mitrea, printre mulți alții, au hotărît să redreseze indicatorii de plan ai întregului colectiv, nu se cheamă, de asemenea, că au făcut mai mult decît li se ceruse de fapt? Nu au făcut toți mai mult decît se obișnuiește cînd au transformat o hrubă întințecă, cu ferestrele afumate, moștenită de la Malaxa, într-o hală modernă, aerată, luminoasă, în care pînă și fotoreporterul poate lucra fără blitz?

Între ceilaltele din jur, secția de compresoare este mai tînră și a fost pusă pe roate, printre mulți, și de Vasile Popescu, un comunist care nutrește convingerea că, la drum, chiar în clipa cînd se întîmplă să te răsucești după un lucru pierdut, însă de trebuință mai devreme sau mai tîrziu, înseamnă a privi tot în față. Și din toată întîlnirea cu el noi am mai înțeles ceva, ceva abia exprimat: a te răsuci din cînd în cînd înapoi, după o modestie uneori uitată, înseamnă a săvîrși, la fel, un pas înainte.

MIHAI PELIN

Abia avem timp să aflăm că pe tovarăsa Dragomirescu o mai cheamă și Rafila, cînd ușa se deschide și în pragul ei apare un tînar. Se numește Gheorghe Chirișoia și este strungar. Mai bine zis a fost și va fi strungar, căci deocamdată nu se mai poate zice că este, adică el nu mai lucrează la „23 August”. Abia s-a întors din armată și i s-a desfășurat contractul de muncă. În 1980, înainte de a pleca, a lipsit nemotivat patru zile. S-o fi legănat cu iluzia că va fi iertat, doar a trecut de atunci atîta timp, dar iată că nu se întîmplă așa, ba chiar se poate zice că se întîmplă ceva mai grav decît la prima vedere, fiindcă Gheorghe Chirișoia, neavînd buletin de București și mai ducînd, în actele personale, și o desfacere de contract de muncă, nu se va mai putea încadra în nici o întreprindere din Capitală. Se va întoarce, zice el îngîndurat, mai pe-aproape de locul de unde a plecat, adică de comuna Reșcu, din județul Neamț. Întîmplarea ni se pare semnificativă. Un mare colectiv muncitoresc, precum cel de la „23 August”, are rigorile lui, pe care nu acceptă să le aproximeze și să le nuanteze după poftele și deprinderile oricărui nou venit. Pe de altă parte, întîmplarea de mai sus ar putea fi considerată negativă, ca să zicem așa, al imaginii pe care o arată viața Rafilei Dragomirescu. Aceasta are 47 de ani și cînd a plecat, în urmă cu 30 de ani, de la Oarda de Sus, din județul Alba, a știut că vine la „23 August” ca să rămînă, nu să aibă de unde pleca. O vreme a lucrat ca bobinătoare — pe atunci, în 1956 a fost primită și în rîndurile partidului — apoi a ajuns tehnician principal energetic, iar de curînd, de la 1 februarie anul acesta, este șefa biroului social al întreprinderii. O muncă deosebit de dificilă, spune ea, pe care la început a încercat s-o refuze, argumentînd că răspunderea aceasta ar trebui încredințată unui bărbat. Bărbați fiind destul de mulți la număr între cei peste 18 000 de muncitori ai întreprinderii. Dar dacă tot a acceptat, în cele din urmă, s-a pornit să îndeplinească această muncă fără nici o ezitare, spune ea. De la 1 februarie pînă acum a vizat cam 150 desfaceri de contracte de muncă, în general pentru absențe nemotivate. Nu se poate, zice ea, să vină cineva aici, unde mii de oameni chiar cred că munca e o îndatorire de onoare și, plîmbindu-se printre acești oameni minunați, să creadă că pentru ei se face o excepție, că pentru ei munca ar putea fi, eventual, o ocupație de timp liber. Și pentru că imaginea unui muncitor se conturează nu numai după felul cum se comportă el la locul de muncă, ci și după ce iese pe poarta fabricii, Rafila Dragomirescu a mai făcut exact ceea ce a considerat de datorie ei să facă: a creat 100 de locuri libere la căminele de nefamilisti ale întreprinderii. Cu alte cuvinte, a evacuat din aceste cămine 100 de inși, oameni certaiți cu legile și cu normele, oricît de elementare, ale vieții civilizate. Și nu întîmplător, mai zice Rafila Dragomirescu, printre cei care nu mai pot sta în cămin se află și mulți dintre cei cărora li s-a desfășurat contractul de muncă. În această privință, opinia ei este limpede: „cine nu-i bun într-un loc, mai mult ca sigur că nu-i bun nici în celălalt. Nu pot crede într-un muncitor harnic și conștiincios, care să plece de la lucru iar la căminul unde e găzduit să rupă mobile și să spargă geamuri”. Cînd vorbește astfel, înțelegem că munca Rafilei Dragomirescu este un factor de sănătate, ca să zicem așa, al colectivului de la „23 August”, iar ea se arată așa cum și spune că este: „sînt o fire autoritară, principială și om dintr-o bucată”.

D. ELIADE

Opinia unui alegător

Opțiunea fundamentală

Consacrarea în conștiința întregului nostru popor a convingerii că destinul său actual, că destinul națiunii române se află indestructibil legate și determinate de existența Partidului Comunist, de competența și clarviziunea și patriotismul incandescent cu care aceasta s-a identificat, în istoria modernă a României, cu idealurile de libertate socială, de independență și de progres ale țării a făcut din apartenența politică la comunism opțiunea politică fundamentală.

Niciodată în istoria noastră un partid politic nu și-a asumat cu atîta decizie și cu atîta convingere și cu atîta devotament și cu atîta fierbinte patriotism întregul destin al poporului, istoria sa întregă, viitorul său întreg, pentru că idealul comunist n-a fost și nu este unul electoral, cu ambibiția unei legislații demonstrative și justificate în cadrul doar al intereselor grupului său electoral, pentru că partidul comunist a venit la putere și a luptat pentru a veni la putere în numele intereselor întregului popor muncitor, în numele intereselor națiunii române, în numele intereselor tuturor celor pentru care „patria —

cum spunea Tudor Vladimirescu — este norodul, nu țagăna jefuitorilor”. Nici un partid politic nu și-a asumat, în istoria noastră, cu atîta spirit de sacrificiu și cu atîta conștiință vizionară viitorul întreg al patriei și al poporului, condiția practică a demnității și independenței, pentru că, în aceeași istorie modernă a României în care destule partide politice n-au pregătat să agite demagogice sloganurile celui mai sfîrșitor devotament patriotic — citește patriotard — singur Partidul Comunist Român a venit la putere cu un program teoretic și practic capabil să facă viabile idealurile noastre de neatințare socială și națională și politică.

Singur Partidul Comunist Român a fost capabil să unească, venind la putere, voința întregii națiuni, întreaga energie creatoare a poporului pentru a le canaliza în direcția edificării unei lumi noi, lumea socialistă, văzută ca oglindă a spiritualității noastre naționale, ca sansă de împlinire a idealurilor milenare ale poporului.

Sigur, nu a fost niciodată ușor; nu a fost ușor nici în anii cînd partidul comunist se afla atît de departe de preluarea puterii politice și de stat, în anii dramaticei ai ilegalității, cînd a trebuit să justifice clipă cu clipă, pînă la sacrificiul final, idealul comunist și întemeierea lui pe aspirațiile naționale. N-a fost ușor nici în anii cînd preluînd puterea în mîini a trebuit să justifice, cu jertfe nu mai puțin dramatice, că el este singura forță politică în stare să argumenteze

și să realizeze renașterea României. Acestei epoci, căreia îi simțim noi și martori și autori și beneficiari, îi dătoarează partidul comunist cu prisosință și cu merite ce niciodată nu vor fi luminate, poate, îndeajuns, nobila și definitivă sa înscriere în conștiința istorică a poporului.

Nimic din ceea ce este azi România, nimic din ceea ce este azi prestigiul internațional al României, nimic din ceea ce este azi universul economic și social și democratic al României nu poate fi înțeles cu adevărat în afara prezentei hotărîtoare a Partidului Comunist Român și a poporului său.

Sigur, nu întotdeauna și nu în toate domeniile vieții noastre sociale și economice evoluția a fost una rectilinie sau neconținut și simplu ascendentă. Au fost nenumărate greutăți, după cum au fost destule erori, și de strategie și de tactică, și de practică imediat politică sau economică. N-au existat și nu există, încă, rețete dinainte stabilite și dinainte declarate cîștigătoare pentru construcția socialistă, proces complex și complicat și în continuă descoperire a mijloacelor și metodelor și cel dintîi care a atras cu atîta înțelepciune atenția asupra acestor adevăruri ce nu trebuie niciodată ignorate, a fost chiar conducătorul partidului nostru comunist, președintele Nicolae Ceaușescu, poate cel dintîi conducător comunist care a avut curajul să privească lucid și cu o supremă obiectivitate filosofică principiile construcției socialiste și raportul

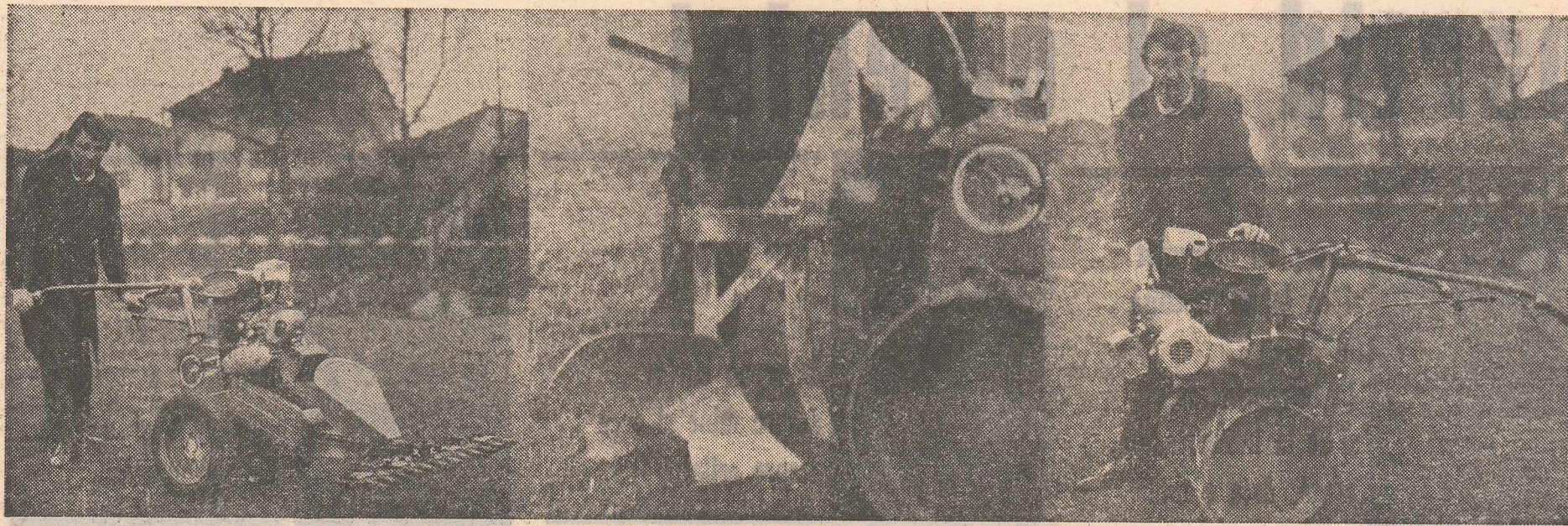
lor obiectiv cu adevărul realității obiective. Opera noastră e azi una impresionantă și ea se cuvine cinstită ca atare. E opera noastră, a tuturor românilor, a tuturor oamenilor muncii trăind și luptînd pentru mai bine în spațiul geografiei românești.

Așa se face că oricîte greutăți întîmpinăm încă azi, și oricîte vom mai întîmpina, pentru că procesul edificării noii lumi este el însuși un proces atît de nou și de atîtea ori surprinzător prin originalitatea soluțiilor pe care le cere, așa se face că ori de cite ori vom mai fi supuși unor grave confruntări economice în cadrul crizelor generale a energiei și materiilor prime, și vom mai fi, și oricît de greu ne va fi să chivernisim și mai aspru ce avem acum de chivernisit, niciodată nu vom putea să rămînem indiferenți față de sentimentul mîndriei că am înălțat, în cîteva decenii, o Românie cu un profil social și material pe care înaintașii noștri cei mai cetezători nu aveau cum să și-l imagineze.

Așa se face că azi, în România, Partidul Comunist Român reprezintă, pentru fiecare om cinstit, opțiunea politică fundamentală, de care se leagă toată speranța noastră de mai bine, toată speranța noastră de bunăstare pașnică, toată speranța noastră de libertate și independență, toată speranța noastră că viitorul ne aparține și că va fi opera noastră.

DINU SĂRARU

Inițiativa a venit din partea maestrului Mihai Mora, șeful secției S.D.V. și prototipuri a Cooperativei meșteșugărești „Gutinel” din Baia Mare. Însă, se știe, o inițiativă inspirată nu înseamnă prea mult când nu este susținută cum se cuvine de cei a căror menire chiar asta se arată a fi, să vădească receptivitate înaintea inițiativei. Practic, Mihai Mora a fost secundat în realizarea minitractorului agricol despre care va fi vorba de oamenii secției sale: Tibor Moroșan, Iosif Oskar Pașcui, Ioan Pascan, Cornel Motica, Ioan Pop și alții. În egală măsură, ideile sale au putut fi transpuse în practică prin atenția și condițiile oferite de președintele cooperativei, ing. Grigore Roman, și de conducătorul ei tehnic, Aurelian Leș. Și drumul

de la gând la faptă a fost deosebit de scurt. În noiembrie '81, prototipul a fost definitivat, toate componentele sale fiind

Agriculturii și Industriei Alimentare, efectuate fiind în serele Militari. Și rezultatele au fost pe măsura așteptărilor. Tot-

Minitractor pentru grădini

de producție românească, inclusiv motorul de Mobra și cutia de viteze fabricată la Metrom. În trimestrul întâi al anului în curs au avut loc și primele experimentări ale minitractorului, sub egida Ministerului

odată, au început să sosească la sediul cooperativei „Gutinel” din Baia Mare și primele comenzi ferme pentru noul produs, de la Sandor Sabin din Seini, de la Ioan Băcanu din București, de la Grigore Coman din Moisei, adunându-se pînă în

prezent peste 200. Evident, cooperativa le va onora în ordinea firească a priorităților, din clipa cînd va începe producția de serie. Și clipa aceasta nu este departe. Minitractorul va fi livrat beneficiarilor împreună cu accesoriile sale: plug, cositoare, grapă, sapă și remorcă. În perspectivă, urmează a fi asimilate și alte accesorii, așteptate de asemenea cu interes: pompă pentru stropit pomi și vie, pompă pentru udat, prășitoare, semănătoare mică, lamă și freză pentru zăpadă, burghiu pentru plantat arbori. Fără vîlvă mare, cu discreție și destoinicie, o mină de oameni înmoși au izbutit o performanță de nivel tehnic mondial.

MIHAI PELIN

De cînd a fost irigat, în urmă cu vreo zece ani, pămîntul comunei Dragalina, din inima Bărăganului, a dat recolte foarte bune. Prin februarie anul trecut, inginerul Nicolae Vlădoiu, directorul I.A.S.-ului Ciulnița aflat pe teritoriul acestei comune, ne spunea că obținuse în 1980 cea mai mare producție medie de porumb pe județ și că în ultimii zece ani unitatea s-a aflat întotdeauna printre fruntașii Ilomitei, din care făcuse parte înainte de a trece la județul nou înființat, Călărași. Aceasta nu-l împiedica să adauge însă că în ultimii ani s-a pierdut cam zece la sută din suprafața cultivabilă și deci din producție tot cam pe atîta, datorită faptului că inițiatorii și constructorii sistemului de irigație n-au socotit că trebuie să rezolve și problema desecărilor. Cît privește partea de răspundere a lucrătorilor din agricultură, inginerul Vlădoiu ne spunea: „Or fi fost ei unii nepricepuți pe-aici, care au irigat toată ziua-bună ziua, dar s-a greșit și pentru că nu toate proiectele aveau justificarea necesară”. Iar dîncolo de opinia la care inginerul Vlădoiu avea fără îndoială tot dreptul, ca om care a îmbătrînit muncind în agricultură, și a-nume că „specialistul trebuie să fie lăsat să lucreze cum crede el, iar dacă greșește să fie penalizat”, citeva cifre ne-au atras dintru început atenția: în 1980, I.A.S. Ciulnița a avut exces de umiditate pe 1 000 de hectare, adică pe un sfert din suprafața sa; pe 30 de hectare s-a înstăpînit stuful, vegetația de baltă, ceea ce reprezintă un fapt neobișnuit pentru zona centrală a Bărăganului dar explicabil de bună seamă prin faptul că pămînt-

tul s-a îmbibat de apă ca un burete și că pinza freatică aflată altădată la 15, 20 sau 25 de metri s-a ridicat pe alocuri și „băl-tește” la suprafața pămîntului; în această primăvară a anului 1980, la alte două unități agricole de pe raza comunei, C.A.P. Dragalina și Brîncoveni, aproximativ 200 de hectare deveniseră inutilizabile tot datorită excesului de umiditate: la Brîncoveni, unde aflasem că pinza freatică a

este nevoie să încheiem și să ducem pînă la capăt un lucru pe jumătate făcut. Și iată ce ne spunea mai de curînd Ion Fanache, primarul comunei Dragalina: „Chiar atunci, în primăvara anului trecut, comuna a fost inundată deși se află departe de orice curs important de apă. Din octombrie 1980 pînă în martie 1981 au căzut precipitații cît media Bărăganului pe un an. Totuși, dacă pinza freatică

suprafețe, și că din porumbul acela de lapte n-am mai putut face decît pastă pentru hrana animalelor. Dar tot răul, zic eu, a fost spre bine. După inundațiile din primăvară, conducerea noului județ de care aparținem, Călărași, a stabilit să se treacă de urgență la executarea lucrărilor de desecare. Proiectul a fost gata în cîteva săptămîni. S-au adus și niște utilaje: 7 dragline și 2 castore. Deși draglinele abia ieșiseră din reparație capitală, erau, ca să zic așa, la pămînt. Niște dragliniști de pe la Tulcea, detașați aici două săptămîni, le-au mai pus pe picioare. Pe urmă lucrarea a cam sîstat. Adică s-a lucrat, dar mai mult ca să nu spunem că nu se lucrează. Cînd mai țineam o sedință de analiză, pornea din nou lucrul, apoi se oprea. Oricum, execuția proiectului va dura cîteva ani, așa încît putem spera că de-acum încolo, adică începînd chiar din acest an, se va lucra mai cu trager de inimă. Zic și eu așa, gîndind că oamenii șantierului Lehlu, aparținător de Trustul de îmbunătățiri funciare București, își vor face pînă la urmă datoria”.

Prețul lucrărilor de desecare de la Dragalina ar fi, zice primarul Ion Fanache, vreo 30 de milioane. Poate nu e mic. Dar nu e, cu siguranță, nici prea mare dacă ținem seama că altfel pagubele s-ar fi agravat. În schimbul lui, pămîntul își va redobîndi echilibrul iar oamenii liniștea. În orice caz, prejudecata că pămîntul îndură orice, fără să se exprime în vreun fel, a fost demult depășită de cei din Dragalina.

DUMITRU CONSTANTINESCU

La Dragalina, despre a doua jumătate a unui lucru făcut pe jumătate

ajuns la 1 metru, cînd inginerul șef Gheorghe Nicolae și președintele Nicolae Comănescu au ridicat capacul de lemn al unei fîntîni din curtea C.A.P.-ului, am văzut că apa era atît de aproape că putea fi atînsă cu mina. Lîngă această imagine stranie, tulburătoare, a fîntînii din comuna Dragalina care au devenit niște turnuri subpămîntene de apă, am așezat cîteva zile după aceea lămuririle inginerului Corneliu Răuță, directorul Institutului de cercetări pentru pedologie și agrochimie din București, care-mi spunea că tot ce s-a întimplat la Dragalina era un fapt previzibil, posibil de evitat, și că „înmîlăștinirea” Bărăganului nu este un proces ireversibil. Atîta doar că trebuie făcute neapărat canale de desecare. Cu alte cuvinte, că trebuie să renunțăm să mai credem că „merge și așa”, că nu mai

nu era atît de aproape, efectele ar fi fost mult mai mici. Pe la începutul lui martie aveam aproape 5 500 de hectare cu luciu de apă și exces de umiditate. Luam apă cu motopompele și-o puneam înapoi în canale. O plimbam, cum s-ar zice, de colo-colo, dar dacă nu procedam așa întra comuna sub apă. Și așa a intrat, parțial, cu 146 de case, dintre care unele au căzut singure iar pe altele le-au dărimat oamenii fiindcă ajunseseră să fie de nelocuit. Foarte mulți nici n-au putut să-și sape curțile în primăvara anului trecut. Cum apăsuu pe cazma, mustea apa. Cît privește unitățile agricole: 920 de hectare nu le-am mai putut însămînța deloc iar pe alte 2 000 am pus porumb abia după 10 iunie, paralel cu recoltatul grîului. Și nu e de mirare că ne-a prins luna noiembrie cu porumbul necopt, pe aceste

ca tot omul, că anul trecut am dat statului, pe bază de contract, 80 kg de lînă, 300 kg carne de miel, 125 kg carne porc, 60 kg brînză”...

Nici Gheorghe Drăguț nu-i mai prejos decît consenții săi. „La conacul din preajma vetrei satului, ai lui cresc multe oi și capre, trei vaci și doi cai. Anul acesta speră să bage în turmă peste 50 de mioare, și din vînzarea surplusului de produse către stat să ciștige cît mai bine. „Că la noi, vezi matale, oile sînt baza! spune baciul cel oacheș ca fiul Vrîncioaiei, bărbat vîinos, abia ajuns în pragul unei jumătăți de secol. Dar, vâ spusei, creștem de toate, că aici cu vitele ne ducem traiul și cît om fi pe lumea asta noi tot cu ele ne-om uzmi”.

Adevăr este că la Balta, cea cu oameni vrednici și înstăriți prin muncă, cu case mîndre, frumoase, oieritul e o ocupație care se transmite din tată-n fiu, ca o moștenire sacră, o comoară de neprețuit. Și tot adevăr este că oamenii locului n-ar schimba munții, nici pajiștile și nici indeletnicirea lor strămoșească pentru nimic în lumea asta, la fel cum nu-și schimbă doinele plînsese atît de duios din caval.

Poate că tocmai de aceea, la Balta, între Sărbătoarea măsuratului și Areț, cîntecul ciobanului care și-a regăsit oile răsună răscolitor ca o baladă, așa încît poți să crezi că aici, la poalele Mehedințului, Miorița s-a născut a doua oară.

MIHAI STĂNESCU

O vatră de oieri...

Un loc binecuvîntat de natură, cu munți înzăpezii, înălțați ca un parapet în zare, cu piraie rostogolindu-se vijelios, cu poieni însoțite și păduri de brazi, cu turme de miei și de mioare.

Aici, la poalele Mehedințului, pe culmile Enălatului, Orzanei și Târșnii, din preajma vîrfului Madvedu (Ursu) și pînă, hăt, la Cornetul Coșusteii și Obîrșia Topolniței, se întind pășunile păcurarilor din Balta, păstori olteni care din vremuri străvechi nu au cunoscut o altă indeletnicire decît aceea a creșterii vitelor, mai cu seamă a oieritului.

Satul de la poalele muntelui e o gură de rai, un meleag de baladă. Așa încît, privindu-l la acest început de primăvară, cu cîrurile de oi suspendate parcă între cer și pămînt, pe culmile acum încă albite de zăpadă, ai senzația, că aici, la Balta, Miorița s-a născut a doua oară.

De îndată ce se desprimăvărează, oile gospodarilor din Costești, din Preajna, Gornovița, Balta și Sfădea se string în douăsprezece turme de cîte patru-cinci sute oi fiecare; în total aproape șase mii de țurcane bune de lapte și de lînă. Spre sfîrșitul primei decade a lunii mai, pe șapte sau opt florar, e Sărbătoarea măsuratului...

Pregătirile pentru urcarea turmelor la munte se încheie cu acest ceremonial pastoral de primăvară, cînd se stabilesc măsurile, adică se pun pe răboj cantitățile de lapte, de brînză și de lînă, numărul mielilor fătați. Este o tradiție ale cărei

începuturi se pierd în istorie; e un moment de mare bucurie, cînd ciobanii, reușiți după criteriile de rubeenie sau adîncă prietenie, își dau întîlnire și cîntesc cum se cuvine evenimentul.

Chiar de-a doua zi, dis-de-dimineată, turmele urcă spre pajiștile cu iarbă grasă din golurile alpine. De aici, pînă la începutul toamnei, rareori mai părăsește careva muntele. Abia în prima duminică a lunii septembrie, oile coboară la iernat, spre conacele și țărcurile aflate împreju-

cau pe picioare, ca niște bulgări mișcători de vată.

Baciul Mihai Sitaru e doar unul dintre sutele de crescători de animale cîți numărăm azi comuna de la poalele Munților Mehedinți. Omul acesta în vîrstă de aproape șaiszeci de ani, care de nenumărate ori a luat pieptiș muntele, ne-a spus că, împreună cu băcița lui și cu cei doi copii rămași acasă, păstorește 40 de mioare, crește două vaci cu lapte și doi cai hultii nemaipomeniți pentru toate treburile

Balta, între Areț și Sărbătoarea măsuratului

rul satelor. Atunci e Sărbătoarea arețului. E prilejul încheierii socotelilor și punerii banilor în chimire.

Abia acum, după aproape cinci luni de preumblat prin munte, bacii și băcițele revin cu întreg alaiul pe la casele lor, cu oi, cu ciini, porci, cai și alte animale, încheind astfel încă un ciclu pastoral.

Dar noi am poposit la Balta către începutul acestei primăveri. Oile încă își mai ronțăiau liniștite nutrețul în ocoale și țărcuri și, sub privirile îngăduitoare ale zăvozzilor ciobănești, primii miei se ridi-

cite le face. Moșia lui n-are mai mult de douăsprezece pogoane, aproape toată numai pășune și fineață; îngrijește o livadă cu pruni, meri și peri și, pe ici-colo, pe viroage și coclauri, cultivă cartofi, orz și fasole. Cît e în putere — ne-a asigurat — se descurcă destul de bine cu viața care la munte, zice, nu-i chiar ușoară.

Grigore al lui Trancoț e un alt oier de ispravă. Venise cu niște treburi la primăria comunei și discuția cu el a fost scurtă. Îndeajuns însă pentru a afla că... „ținem 80 de oi, șase vaci, doi cai, porci și păsări,

O datorie a tuturor: sporirea avuției naționale

Până în prezent, nu am primit nici un răspuns oficial cu privire la intervenția noastră din Flacăra nr. 15, din 16 aprilie 1982, referitoare la casarea legală dar inoportună a sute și sute de piese auto aflate în stocul unității Ciclop din str. Bujoreni București. În consecință, am extins și aprofundat investigația pe filiera risipei. Întii și întâi, am descins la magazinul specializat Fiat din Calea Griviței nr. 212 al cărui responsabil era acuzat, în mod indirect, că ar pretinde spagă în contra serviciu pentru desfacerea pieselor în discuție. Însă Gheorghe Ionescu, responsabilul magazinului, respinge pe bună dreptate acuzația ce i se aduce. Într-adevăr, nu se poate percepe spagă pentru o tranzacție care nu a avut loc, care nu s-a perfectat. Dealtfel, Gheorghe Ionescu nici nu are căderea să primească astfel de piese în magazin fără avizul conducerei I.D.M.S. Din august '81, cind a fost investit cu răspunderea de acum, conducerea I.D.M.S. nu i-a avizat nici o preluare de piese din rețeaua Ciclop. Deși a gestionat depozitul magazinului vreme de aproape 15 ani, nu își amintește să fi procedat la o asemenea preluare nici înainte de august '81 și vom vedea curind că memoria lui nu e coruptă, ci ușor slabă. A preluat în schimb piese auto în valoare de 1,9 milioane lei din rețeaua cooperativei Automecanica. Și adevărul este că magazinul Fiat ar fi deosebit de interesat în extinderea acestei practici: piese pentru autoturisme Fiat nu se mai importă și, pentru a-și justifica existența, magazinul este dator să-și mențină vinzările la un nivel onorabil. Nu o dată, în lipsă de piese, Gheorghe Ionescu oferă clienților săi soluții, indicându-le ce piese de Lada se pot adapta cu succes. Este un act de bunăvoință, bineînțeles, dar magazinul Fiat nu este un birou de avocatură specializat în oferirea de consultații și, de regulă, un magazin nu poate subzista la infinit comercializându-și bunăvoința. Un magazin de piese auto are nevoie chiar de piese auto. Și i-am prezentat lui Gheorghe Ionescu un număr de poziții din marea listă de piese casate la Ciclop Bujoreni: bușe silens, arcuri, vitezometre, cuzineți palier, elemente filtru ulei, garnituri cap-pac, tacheți, segmente piston, axe cu came, capace și contraaripi, ornamente laterale etc. După părerea lui, de specialist versat al domeniului, toate aceste piese se caută cu luminarea aprinsă. Ciclopul totuși nu i le-a oferit. În urmă cu un an, un încadrat al Ciclopului însărcinat cu probleme de aprovizionare, anume Ștefan Popa, l-ar fi întrebat, într-o doară: cind vă hotărâți să ne preluați piesele din stoc? Ar fi fost o întrebare retorică: magazinul Fiat nu ar fi preluat de la Ciclop nici o piesă auto...

Din nou, remarcăm o discrepanță notabilă între grija cu care își valorifică bunurile cooperative Automecanica și dezințeresul în materie al rețelei Ciclop. În urmă cu o săptămână magazinul Piese autoto pentru toate tipurile de mașini din calea Dudești nr. 135, gestionat de Petre Nicolenco, și-a restrins activitatea. În locul lui, cooperativa Automecanica a pus pe roate un alt magazin, mai încăpător, cu spații mai generoase de expunere, în cartierul Băneasa, deci într-un vad automobilitic. E un semn cert al faptului că activitatea de valorificare a unor piese care în alte părți se casează pentru Automecanica este rentabilă. Noua unitate de desfacere se află în grija Floricăi Șerbănescu și femeia ne încredințează că în rafturile din spatele ei s-au adunat, din întreaga țară, piese auto în valoare de aproximativ 2 milioane lei. Din 15 februarie a.c. până în prezent, s-au vândut aici piese în valoare de 220.000. Și am asistat, împreună cu tehnicianul Ion Tănase, la sortarea unor piese abia sosite din rețeaua provincială a Automecanicii. Urmău a fi doar curățate și reintretate ca aspect comercial. Pentru că aici oamenii chiar consideră că păstrarea aspectului comercial al unei piese nu este grija lui tata mare, ci grija lor. Iar pe documentele însoțitoare, de o remarcabilă acuratețe, scria: „Piese auto casate scriptic. Nu se facturează conform deciziei U.C.E.C.O.M. nr. 5 din 06.04.79”. Aici urmau să primească toate un preț, corelat, firește, cu starea lor. Altfel zis, Automecanica preferă casarea scriptică în locul casării efective. De ce această chibzuință este posibilă la Ciclop? Cu alte cuvinte, la Automecanica barosul distrugător există în aer și nu merge până la capăt. De ce la Ciclop barosul nu există, nu se oprește din cursă și lovește chiar în moalele capului, cu zgomot și pagubă, valori în care investim nădejdi și muncă socială? Desigur, pentru a afla răspunsul la aceste întrebări trebuie să mergem mai departe mai sus.

Primul nostru interlocutor de la I.D.M.S. a fost Marin Dochiliță, șeful biroului comercial piese auto. Om vechi în branșă, lucrează aici din '59 și miține-poimîne va țese la pensie, Marin Dochiliță ne spune că în conformitate cu H.C.M. nr. 753 din 1965, instrucțiunile 800 A, bunurile de folosință îndelungată beneficiază de piese de schimb în limitele unei perioade de zece ani. Dar a trecut mai mult de un deceniu de cind s-a importat ultima mașină Fiat sau Renault. De cind au expirat contractele de import, anumite piese auto au început să devină deficitare și singura soluție cu efecte atenuatoare asupra acestei situații rămâne recararea disponibilului din stocuri, centralizarea acestui disponibil. Ceea ce la I.D.M.S. se și practică, de mai mulți ani. În fiecare toamnă, în cadrul unor tirguri, sint convocate și recartate toate piesele din rețeaua magazinelor I.D.M.S. și dirijate apoi spre clienți chiar și prin inter-

mediul trimiterilor prin ramburs. Nu o singură dată, I.D.M.S. a preluat spre vânzare piese disponibile de la alte întreprinderi, fie cu plata pe loc, fie în custodie, în funcție de aspectul comercial al mărfurilor. Și din nou remarcăm că menținerea aspectului comercial al unei piese nu este grija lui tata mare, ci a celor ce o dețin. Tranzacțiile încheiate în acest sens cu Automecanica reprezintă un exemplu revelator. Nu a fost refuzat nimeni decit atunci cind aspectul comercial al pieselor oferite era total descurajant sau cind utilitatea lor se infățișa ca fiind indoielnică. S-au preluat piese spre vânzare până și de la Ministerul de Interne și armată, cu profit cert pentru ambele părți. Este și Marin Dochiliță de acord că, mai devreme sau mai târziu, orice piesă își găsește clientul ei. De pildă, deși autoturismele Wartburg 900 au fost aduse în țară tocmai în 1956, I.D.M.S. nu a casat nici una din piesele lui de schimb. Deși s-au aflat în circulație, în întreaga țară, numai 400 asemenea mașini, stocul de piese de schimb destinat lor a fost vândut în totalitate. Până și piesele de motocicletă lipsite de acum de căutare au fost îndrumate spre școli și cercuri pionieresti, pentru a folosi la instructaje de o certă utilitate socială. Numai rețeaua Ciclop nu a oferit I.D.M.S.-

prins nici un demers oficial către I.D.M.S. Dar timpul scurs din '81 până în '82 nu poate fi echivalent cu niciodată și ne-am permis, în discuția noastră cu directorul comercial Octavian Olteanu, să remarcăm că, totuși, iată, Ciclopul s-a adresat I.D.M.S.-ului. De acord, a încuviințat interlocutorul nostru, cu specificația că în '82 avem dreptul să fim mai deștepti decit în '79. Și am fost nevoiți să admitem că acest drept, dealtfel la îndemina oricui, stă în firea lucrurilor. În sprijinul acestui adevăr stă și o altă afirmație a lui Ștefan Popa, întărită cu acte doveditoare: cu factura nr. 5 423 din 27 septembrie 1980, Ciclopul a vîndut totuși I.D.M.S.-ului piese de Fiat în valoare de 621.260 lei. Cu altă factură, s-au dirijat în același sens piese de Renault în valoare de aproximativ o jumătate milion lei. În '80, cei de la Ciclop au vrut și au putut să fie mai deștepti decit în '79. Însă n-au vrut să fie mai deștepti în '82 decit în '80. Au procedat doar la o vagă încercare de a fi mai deștepti în '81, cind Ștefan Popa i s-a adresat lui Gheorghe Ionescu, într-o doară: cind vă hotărâți să ne preluați piesele din stoc? Și, cum am văzut, ca urmare a tentativei sale din '81, tehnicianul Ștefan Popa ne-a prezentat o negație din... '79.

Pavană pentru un rulment defunct (II)

ului nici un fel de piesă auto, și iar vom vedea că nu este vorba despre o memorie coruptă, ci doar ușor slabă. Iar toate aceste relații ne-au fost confirmate de directorul comercial al I.D.M.S., Octavian Olteanu, care și-a îngăduit și o observație cit se poate de judicioasă: nimeni din afară nu va rezolva problemele de aprovizionare ale rețelei Ciclop, soluția acestor probleme cade chiar în răspunderea celor de la Ciclop...

La Ciclop, pe bulevardul Magheru, Ștefan Popa ne atrage de la bun început atenția asupra faptului că este un simplu tehnician de aprovizionare, că nu este șef al acestui serviciu, cum am crezut noi, fiind cu mult deasupra oricărei vanități ce se dezvoltă îndeobște în jurul unei șefii. Recunoaște că a stat de vorbă cu Gheorghe Ionescu în privința desfacerii unor piese de la Ciclop prin magazinul Fiat și, într-adevăr, Gheorghe Ionescu l-a îndrumat spre superiorii ierarhiei din care face parte, spre conducerea I.D.M.S. Nici vorbă nu poate fi ca un om ca Gheorghe Ionescu să fi pretins spagă în contra serviciu, Ștefan Popa îl cunoaște pe Gheorghe Ionescu de ani de zile și poate garanța pentru cinstea lui, observație pe care ne-o însușim fără nici o rețiciență. Însă, de acum, problema începe să fie alta, cu totul alta: la Ciclop Bujoreni, Doru Gindu pretindea că dispune de negație a I.D.M.S., privind piesele oferite, refuzate de I.D.M.S. și, în consecință, supuse casării; Ciclopul din bulevardul Magheru, prin Ștefan Popa, admite că discuția sa cu Gheorghe Ionescu a fost pur verbală, neconsemnată documentar; au întreprins sau nu au întreprins cel de la Ciclop vreun demers oficial către I.D.M.S.? Au întreprins, este adevărat: Ciclopul a oferit I.D.M.S.-ului 98 tipuri de piese pentru mașini Fiat de toate categoriile, 64 tipuri de piese pentru Fiat 600, 69 pentru Fiat 850, 47 pentru Fiat 1100, 77 pentru Fiat 1300, 95 pentru Fiat 1800, 7 pentru Fiat 2300 și 123 pentru Fiat 124, 125, 132. Prin adresa nr. 4269, I.D.M.S. răspunde, sub semnătura directorului adjunct Lucia Gherghie și a șefului de birou D. Borozia: „Vă restituim alăturat lista cu piesele oferite de dv., cu mențiunea că aceste piese nu ne sint necesare”. Totodată, Ștefan Popa ne mai prezintă o listă, scrisă de mîna și împodobită cu alte negații, numai că, lista fiind total indecifrabilă, negațiile se justifică prin chiar suportul lor. Însă, aici e aici, negațiile datează din '79. După discuția pur verbală din '81, dintre Ștefan Popa și Gheorghe Ionescu, Ciclopul nu a între-

Discuția noastră de la Ciclop nu a decurs între patru ochi, ci între opt ochi, dintre care unul, se va înțelege curind care anume, cam da să se închidă. În același context, contabilul șef Nicolae Latu ne-a încredințat că soluția casării decurge indirect și din instrucțiunile băncii în legătură cu creditele acordate pe termen scurt. Ciclopul nu poate acumula piese decit în limitele unui plafon stabilit prin regulamentele de funcționare, iar pe creditul pentru piesele aflate în stoc se percepe o dobîndă de 5 la sută. Tendința de a reduce prin orice metode numărul pieselor imobilizate în stoc devine firesc. Așa s-a ajuns să se practice și vânzarea de piese fără a se mai adăuga la valoarea lor și prețul manoperei, ceea ce într-un Ciclop rămîne o concesie supremă. Și cind are de unde alege, evident, oricine recurge la soluția cea mai comodă, în speță la casare. O operațiune legală și cu acte în regulă. Incit Nicolae Dumitru, alt tehnician al Ciclopului, se simte îndreptățit să conchidă, filosofic: unde-l lege nu-l tocmeală... Adică ei, cei de la Ciclop, vezi Doamne, respectă legalitatea cu o disciplină de fier. La Ciclop nu se sparge nimic fără acte în regulă. Numai că, după cum am putut noi să ne dăm seama, proverbul era rostit și invocat cu conștiința deplină că unicul scop al legilor este acela de a servi ca acoperire. Mai cu seamă prin latitudinea și imprecizia paragrafelor lor, prin duplicitatea interpretărilor posibile ale acestor paragrafe șchioape și păguboase, vechi de decenii.

Dar am plecat de la niște rulmenți pe care l-am și îmbrăcat cu titlul nostru și se cuvine să revenim la rulmenți. Astfel în ordinea normală a priorităților, ne-am prezentat cu un rulment SKF în mină la Centrala industrială pentru rulmenți și organe de asamblare, la inginerul Aurel Alămureanu. Rulmenții SKF sint de departe unii dintre cei mai buni rulmenți din lume și Aurel Alămureanu a rămas pur și simplu siderat să afle că asemenea rulmenți se sparg în marginea Bucureștilor cu barosale, fără a fi măcar desfăcuți din ambalajele lor englezești. Dacă ar fi uzinat în România, un asemenea rulment ar costa numai 26 lei. Importat, costă mult mai mult, și nu ne-a mai rămas decit să înmulțim acest mult mai mult cu citeva mii. Am încercat apoi să depistăm măcar ce întreprindere anume a solicitat acești rulmenți din import, cu statut de piese de schimb pentru utilaje unice, importate și ele. Nu am izbutit, evidențele din '75, anul fabricației rul-

menților, nu se mai păstrează. Rulmenții de tip WJ, pentru vagoane, aruncați și ei cu sutele și cu miile la groapa comună, dacă admitem că s-au casat la București și nu în altă parte, nu pot parveni decit de la căile ferate sau de la întreprinderea „23 August”. E de mirare că se aruncă, în ciuda faptului că sint rulmenți de utilitate curentă, fabricindu-se în jur de 50.000—60.000 seturi anual, la un preț de aproximativ 1.200 lei setul. Inginerul Nicolae Rusu, din aceeași centrală industrială, s-a oferit să ne însoțească la depozitul I.R.V.M.R., pentru a constata ca specialist ce rulmenți zac acolo și asta chiar ne-a determinat să înțelegem că există și oameni care nu văd în lege o simplă plapumă. În sfîrșit, am descins din nou pe șoseaua Bercei Fort nr. 5, în depozitul I.R.V.M.R., ca să limpezim cit de cit un mecanism cu funcționare de tot tulbure. Și acolo am întîlnit iar un om de bine, șeful depozitului feroase, pe nume Mihai Bantaș. Frigidul din biroul său, birou în care nu prea are timp să stăruie, provenea din casări. Scaunul pe care stă, cind are timp să stea, era un scaun de autoturism și provenea și el din casări. Cu elementele ce-l stau la îndemînă, ca într-un fastuos joc de cuburi, Mihai Bantaș ar putea reconstrui un univers întreg, mîrosind în întregime a vaselină. Ne-a condus apoi într-un depozit de piese refolosibile, din coasta unei halde imense de fier vechi și acolo, în însoțire cu gestionarul Mihai Gavril, am reinventariat o sumă de piese considerate de alții fără utilitate: șasiuri, țevă neagră, plasă de sîrmă tip Avicola, piese de Renault, Mercedes, Lada, Fiat și așa mai departe. Și anume: culase și blocuri motor de Lada 1500 noi, culase și blocuri motor de Skoda noi, pinioane în vaselină, cutii de viteză noi-nouțe pentru autoturisme Moskvici ultimul tip, lovite intenționat, doar atît cit să fie scoase din uz, pompe centrale de frînă pentru Lada, pompe de apă pentru Lada, electromotoare pentru Lada, diferențiale noi pentru Moskvici, vibrochenuri pentru Dacia și Volga, startere de toate tipurile, niciodată folosite, zeci și zeci de chei din cromvanadium de 32/36, noi pină la scîlpăt, și multe altele. Și foarte multe amortizoare, butoale metalice pline cu amortizoare noi, cu garniturile de cauduc înșirate pe sfoară, cum la găsești și la prăvălie. Ștefan Popa, despre care a mai fost vorba, ca și Margareta Burtea, responsabilă magazinului Lada din șoseaua Pantelimon nr. 287, pe bună dreptate scandalizată că asemenea piese pot fi destinate distrugerii, își exprima seră opinia că tot ce ține de autoturismul Lada nu poate proveni decit de la mașinile aflate în garanție. Cuiva nu-i convine cum funcționează amortizorul, aprecierea aceasta fiind un drept al lui, și vine să-l schimbe. De acord, dar de ce se aruncă amortizorul înlocuit? De ce se dă acest amortizor la topit de vreme ce o reparație simplă de tot îl poate readuce în stare de funcționare perfectă? De data aceasta întrebările nu mai au răspuns. Oricum, împotriva opiniilor de mai sus, pe șoseaua Bercei Fort nr. 5 ajung blocuri motor și culase nou-nouțe. Le-am văzut cu ochii noștri și oamenii care le-au salvat de baros susțin că nu au fost folosite nici măcar cinci minute. Un bloc motor de Lada 1500 costă peste 7.000 lei, o culasă 2.770 lei, un starter 321 lei. Din toate piesele și angrenajele salvate de Mihai Bantaș și Mihai Gavril, unele se mai și vînd, numai întreprinderilor de stat, dar la prețuri evident derizorii. Dacă toate ar fi expuse la îndemina oricui, fără discriminare, nu încape nici o indoială că bugetul nostru comun, economia națională ar recupera din drumul lor spre neant sume fabuloase de-a dreptul, valori incredibile pentru cine n-a izbutit să le pipăie încă.

Aici, pe șoseaua Bercei Fort nr. 5, ni s-a dezvăluit și labilitatea de neconștient a unor proceduri de casare, prin ele însele un izvor de pagubă incontestată. De pildă, Mihai Bantaș nu va ști niciodată ce casează cu adevărat unitatea Ciclop condusă de Doru Gindu. În serutarul lui Doru Gindu există o listă întinsă pe șapte coli duble, dactilografiate la o mașină de scris cu carul mare și cuprinzind circa 420 repere distincte, unele raportate în cantități de ordinul sutelor de exemplare, valorind toate mai mult de 300.000 lei; iar la Mihai Bantaș parvine, de la același Ciclop Bujoreni, un autocamion în care se poate îngrămădi orice și un aviz de expediție în care scrie doar atît, negru pe alb: deșeurile oțel, fontă, fier, aluminiu, din casări. Valorind, cind primesc simbolul N 803, 30 de bani kilogramul. Și avizul de expediție nr. 14, din 9 aprilie 1982, receptat la I.R.V.M.R. sub nr. 3541 din 26 aprilie 1982, într-adevăr, s-a înscris sub simbolul N 803. Dacă ar fi fost vorba despre oțeluri speciale, cum îndeobște este cazul mai tuturor pieselor provenind din Ciclopuri, încărcătura casată din spatele avizului de expediție nr. 14 ar fi intrat în depozitele I.R.V.M.R. sub simbolul N 804. Sub această inadvertență s-ar putea să nu se ascundă nimic, însă, în același timp, s-ar putea să se ascundă totul, întreaga rațiune a casărilor grăbite și irresponsabile. Este mai mult decit limpede că cel opt componente al deciziei care a permis Ciclopului Bujoreni să caseze piese noi în valoare de peste 300.000 lei nu și-a condus mortul pînă la groapă. Nefiind în intenția noastră să dăm cu parul, zicem și noi o vorbă: nu ar fi deloc exclus ca săpînd mai adînc să constatăm o substituție de cadavru...

Lucian Buligescu:

„Viața noastră depinde, într-o măsură decisivă, de felul cum știm să ne apărăm sănătatea”

Plasat la etajul 5 în vechea clădire a „Fundeniilor”, cabinetul profesorului Buligescu e copleșit de cărți și reviste. El are obișnuitele reperi ale unui astfel de loc, un birou, o bibliotecă, o masă etc., dar are și ceva în plus, un microscop. Voi afla că el e unul din instrumentele de căpățelii ale profesorului și voi afla, chiar de la cel în cauză, și explicația. Am crescut, îmi va fi dat să aud, la școala academicienului Lupu și am luat de la maestru, între altele, și concepția integrării clinicii cu cercetarea anatomo-patologică, investigând de fiecare dată substratul lezional al îmbolnăvirilor. Cu alte cuvinte, deși om de clinică, Lucian Buligescu a rămas fidel laboratorului și asta poate fi, până la un punct, secretul carierei sale.

După 5 minute de așteptare, intră și profesorul. Nu l-am văzut de câțiva ani, dar nu s-a schimbat. Protejată de dioptrii groase, poartă minus 12, privirea parcă i-a mai ostenit, dar mișcările îi sînt la fel de rezezi, de zvicnite. Pare tânăr pentru că e tânăr, va implini la 17 octombrie 53 de ani. Fără să caut un compliment, i-o spun și acceptă. Da, zice, m-aș putea socoti un caz fericit, căci unii devin profesori, pare o regulă, în preajma pensiei. S-a ajuns la un anumit hiatus între generații și, mai mult încă, la o slăbire a școlii noastre de medicină din cauza unor greșeli mai vechi. Optica aceea a fost, în linii mari, repudiată, dar consecințele se resimt. Pentru că, o vreme, promovările n-au ținut cont de valoare, continuitatea a fost afectată, iar o serie de specialități au ajuns să fie slab reprezentate. Dă, în această privință, un exemplu concret, clinica pe care o conduce. În condițiile în care, argumentează, 3 posturi sînt de mai multă vreme vacante, media de vîrstă a urcat la 48 de ani, un singur asistent universitar avînd sub 45 ?! Întreb dacă intuiește vreo rezolvare imediată. Intuiește. Să reunem, îi aud, concursurile în drepturi și să oferim tineretului șansa să abordeze specialitatea cît mai devreme. Intrarea în învățămînt să fie cît mai riguroasă, după care formarea și promovarea cadrelor să fie, într-o măsură mai mare, la latitudinea profesorilor, a aceluia care, nu-i așa, știu cel mai bine cît poate fiecare.

A terminat, în 1953, medicina la Cluj, dar se consideră, și pe bună dreptate, produs al școlii de medicină internă de la „Colentina”, tutelată de academicianul Lupu. A făcut, e adevărat, un stagiu și pe lângă reputatul profesor Iuliu Hatieganu, dar crede că 2 au fost dascăli care și-au pus, apăsător, pecetea asupra dezvoltării sale, Nicolae Gh. Lupu și, mai tîrziu, Constantin C. Dimitriu. Pe lângă primul a stat 3 ani, ca aspirant, încheind printr-o dizertație, „Contribuții la studiul dischineziei biliare”, care a trezit, la vremea aceea, un interes deosebit. A luat de la Lupu multe și, în primul rînd, orientarea în disciplină. A învățat să imbine medicina internă cu anatomia patologică și să facă din diagnostic o înșiruire de raționamente exacte și logice. E convins că Lupu i-a deschis ochii și l-a lămurit asupra necesității unei formări multilaterale cît mai precoce. Nifel didacticist, atrăgîndu-mi atenția unde trebuie să pună virgulă și mirîndu-se că nu mă conformez, zice: medicina internă rămîne specialitatea de

Lucian Buligescu : profesor doctor ; șef al Clinicii medicale a Spitalului „Fundeni”; membru de onoare, titular sau corespondent al mai multor foruri științifice române și străine, între care Asociația europeană de medicină internă, Uniunea medicală balcanică, Societatea franceză de gastroenterologie, Societatea franceză de hepatologie, Societatea belgiană de gastroenterologie ; membru în Colegiul de redacție al revistei „Medicine chirurgie digestive”, Paris ; autor a peste 200 de lucrări tipărite în țară și peste hotare; cărți: „Pancreasul exocrin”, Editura Medicală, 1971, „Hepatitele cronice”, Editura Medicală, 1976, „Bolile ficatului, căilor biliare și pancreasului”, vol. 1 și 2, Editura Medicală, 1981.

bază în organizarea sanitară, el revenindu-i sarcini de vîrf în integrarea diagnosticului și în asistența medicală a populației. Ea e, fără îndoială, piinea studentului, iar rolul ei în cercetare e imens. Dat fiind faptul că, în ultimele 2-3 decenii, profilul patologiei s-a schimbat, bolile afectînd concomitent mai multe sisteme, rareori rămînînd localizate, medicina internă oferă un cîmp întins cercetării integrative, multidisciplinare, abordînd domenii de graniță între specialități înrudite. Tîndu-se că nu înțeleg, insistă: organismul e unitar, el nu poate fi secționat, ci trebuie privit în intercondiționarea lui morfo-funcțională. E exact ce face medicina internă, adîncind posibilitățile unei cercetări de ansamblu, reușind să surprindă interrelațiile dintre diversele sisteme și aparate ale organismului.

Parcă obosit de acest expozeu, revine la profesorul Lupu. Pentru maestrul meu, își aduce aminte, clinica era și masă, și casă. În '54, de pildă, viscolul l-a prins pe tîrziu Buligescu de gardă. Nămeții fiind cît clădirile, a stat de veghe 3 nopți, sau poate 4, nimeni n-a răzbit pînă la spital, doar profesorul Lupu. Cînd l-am văzut, zice, m-am mirat, dar profesorul s-a scuturat de zăpadă și, ca și cînd totul ar fi fost normal, m-a întrebat „vreun caz grav?” Crede că a moștenit, și el, această nestînsă patimă pentru meserie, dar orice apropiere de dascălul său i se pare o impietate. Lupu sau Hatieganu, spune, au fost corifei, eu nu sînt decît unul din elevii lor. Și totuși, achia n-a sărit departe de trunchi. Lășind deoparte modestia atît de dragă profesorului Buligescu, e cazul să precizez că acesta s-a remarcat devreme prin cîteva contribuții de seamă, recunoscute ca atare pe plan național și internațional. Aplecîndu-se asupra stadializării bolii de ficat, ficatul a fost și a rămas terenul său predilect, Lucian Buligescu a descris, primul, o formă particulară de hepatită cronică, numînd-o hepatită cronică scleroasă și indicînd, în 1971, căile de vindecare a ei. Cîteva ani mai tîrziu, în 1974, 2 cercetători americani, Gerber și Vernace, au confirmat existența formei respective, dar aceasta a rămas legată, ca prioritate mon-

dială, de numele și strădania medicului român. În 1981, cam la data la care devenea profesor titular, Lucian Buligescu a publicat cel dintîi tratat de hepatologie din medicina românească, „Bolile ficatului, căilor biliare și pancreasului”, rod al colaborării cu profesorii francezi André Ribet și Claude Ligoury, primul șef al Clinicii de gastroenterologie de la Facultatea de medicină din Toulouse, celălalt președinte al Societății franceze de endoscopie digestivă. O carte de referință, conținînd puncte de vedere originale și îndrăznețe.

Își amintește că l-a uitat pe Constantin C. Dimitriu. Iarăși îmi dictează: a scris cea dintîi semiologie modernă în care a valorificat experiența de fiziolog dobindită în laboratorul profesorului Danielopolu, al cărui elev strălucit a fost. Semiolog de elită, a explicat semnele clinice prin prisma mecanismelor fiziopatologice și a dezvoltat, la nivelul epocii respective, explorările funcționale. Înțeleg că toate aceste direcții au fost și sînt continuate la „Fundeni”. Încă de pe cînd era asistent, omul din fața mea a practicat punctia biopsie hepatică, tratînd-o ca pe o metodă de bază în diagnosticul și stadializarea bolii cronice de ficat. A făcut pînă azi 4 mii de astfel de investigații, poate chiar mai multe, cine a stat să le numere? În clinica în care lucrează, endoscopia digestivă și biopsia de mucoasă intestinală au fost și au rămas la mare preț. Din păcate, îi aud, laboratorul de endoscopie digestivă n-are, azi, o dotare corespunzătoare, posedînd un singur gastroscop, îmbătrînit fizic și moral. Deschis față de nou, profesorul și colaboratorii săi au ajuns să stăpînească tehnici de vîrf, colangiografia duodenoscopică retrogradă, de exemplu, necesară în stabilirea sediului obstacolului în lezerele colestatice, dar n-au cum să le aplice, motivul fiind cel pomenit.

Profesorul are în subordine 144 de pacenți și, clinica fiind medicală, bolnavi cu felurite afecțiuni. Cel mai mult însă sînt hepatici, căci Lucian Buligescu e specialist îndeobște în ficat. Despre acest organ, fertată fie-mi comparația, e în

stare să vorbească, ore în șir, ca desp femeia iubită, purtîndu-l prin tot fel de figuri de stil. El e, aflu, laborator central al organismului. Seismograful cestuia. Paznicul lui și așa mai depart alăturări care cuprînd, nu-i așa, mîc un simbul de adevăr. Cert e că ficat ferește omul de îmbolnăviri, el fîir stația la care sînt oprite, grație unui aparat de biotransformare, citocronii P 4 și P 448, adaugă profesorul, substanțe toxice patrunse în organism pe cale digestivă. Prin filtrul lui trec toate sul stanțele și, vigilent, ficatul le reține pe cele dăunătoare, inclusiv pe cele medicamentose, a căror identificare se pe trece tot la acest nivel. Profesorul, ca dispensarizează în clinica de la „Fundeni”, zilnic, bolnavi de ficat din toată țara, insistă asupra unei idei. Profilaxia joacă un rol esențial. Adică, mă invit din nou să notez cuvînt cu cuvînt, de felul cum știm să ne apărăm sănătatea depinde, într-o măsură decisivă, viața noastră. Or, mulți dintre noi, neștiînd să ignorînd acest simplu adevăr, supunem ficatul și, implicit, organismul la tot felul de pericole, de agresiuni. În condițiile unei alimentații neraționale, mîncînd mult, mîncîm gras, mîncîm tîrziu, comitem abuzuri de diverse genuri, cel de alcool fiind, cu dovezi, foarte periculos. Statisticile întocmite la „Fundeni” probează, negru pe alb, o creștere a intoxicației prin alcool în bolile de ficat de la 12 la sută în 1959 la 37 la sută în 1981? Firește, ficatul luptă cît luptă, el oxidează alcoolul, îl detoxifică, dar pînă la urmă cedează și înaintează ignoranțului sau inconștientului nota de plată. Adevărat, aceasta e foarte încărcată. Vinova în lipsa lui de prevedere, omul se adresează medicului, dar posibilitățile acestuia sînt, dincolo de un anumit prag, limitate. În starea de sănătate, îmi dictează iarăși, relațiile dintre organism și mediu sînt foarte importante. Se zice că dormi cum îți așterni și acest proverb e, mai mult ca oricînd, valabil și în ceea ce privește ficatul, trăiești cum îl protejezi. Ficatul și, prin extindere, organismul. Profesorul Buligescu mai crede că, în materie de profilaxie, e cazul să acordăm o atenție mai mare așa-zisei medicine populare, cu străvechile ei remedii, ferindu-ne de excesul de medicamente, de chimicale.

În altă ordine de idei, citește mult și nu doar românește. E de părere că în formarea unui medic studiul limbilor străine a cam fost neglijat și-i pare rău că s-a întîmplat și se mai întîmplă așa. Întreb dacă se consideră, ca profesor, dur sau îngăduitor, distant sau apropiat. Îl surprind, pentru prima dată, zîmbînd, depășit de întrebare. Idealul meu, răspunde, e să păstrez o măsură în toate, dar cînd e vorba de neglijarea bolnavului, sînt drastic. Parcă vîd negru în fața ochilor. În rest?, mai încere o dată. În rest, parcă se miră, fac ceea ce am învățat de mic, muncesc. O muncă, încheie aici, asiduă și serioasă, la capătul căreia își găsește alinare suferința multora dintre noi. O muncă, prin sensurile ei, demnă de stimă și respect.

OVIDIU IOANIȚOIA

O ipoteză și o speranță

(Urmare din pag. 1)

dologic de reumatologie din București, care, încă din 1925, a propus o metodă proprie de desensibilizare nespecifică în bolile reumatismale. Pe această bază au fost elaborate primele extracte purificate de caseină și vaccinuri de tip omnadin, iar ulterior (în jurul anilor '50) a fost realizat, într-o primă variantă, și hidrolizat acid din ser de cal.

Care este genera de hidrolizatului din ser de cal și, evident, care este valoarea lui terapeutică? Iată, în acest sens, precizările doctorului Geo Săvulescu:

— În 1953, tatăl meu a propus testarea clinică a hidrolizatului de ser de cal, dar Ministerul Sănătății și Academia R.S.R. nu au dat curs acestei propuneri. Faptul nu ne-a surprins prea mult, deoarece exact în perioada respectivă, în lume și în țara noastră deopotrivă, apăreau primele descoperiri ale imunologiei moderne, situații în care nimeni nu putea privi cu ochi buni extractele de caseină, produse imunogene de origine proteică. Dar doctorul Alexandru Săvulescu nu s-a demobilizat și a continuat cercetările. I-am devenit colaborator încă din anii studenției. Pînă în 1978, beneficiînd și de ajutorul farmacistei Aurelia Cuceanu, am izbutit să preparăm un medicament care să corespundă parametrilor ceruți. Tot în această perioadă am lărgit aria bolilor tratate, serul nostru demonstrîndu-și eficiența și în combaterea unor maladii grave: spondilartrita anchilopoetică și poliartrita reumatoidă. Rezultatele le-am comunicat la cel de al II-lea Congres latin de reumatologie de la București. Ulterior aceste lucrări au fost publicate în *Acta Reumatologica Portuguesa* (Lisabona) și în *Reumatologia Practica* (Madrid). Evident, cel mai dificil moment a fost realizarea unui produs terapeutic activ dar, în același timp, antigenic. Șarjele obținute în 1979 au fost primele apreciate drept corespunzătoare din punct de vedere al antigenității, ele demonstrînd și o activă acțiune antiinflamatorie. În sfîrșit,

începînd cu acest an, Institutul „Dr. Cantacuzino”, de comun acord cu Academia de Științe Medicale, a hotărît să desemneze un cercetător care să ne ajute la realizarea unui produs cu parametri îmbunătățiți, iar în aprilie 1982 a fost aprobată experimentarea clinică a medicamentului. Ea va avea loc în patru unități sanitare: Centrul metodologic de reumatologie, Spitalul „I. Cantacuzino”, Spitalul „Grivița” și Spitalul clinic din Craiova.

— Care este conceptul terapeutic ce susține și motivează prepararea hidrolizatului acid din ser de cal?

— Specialiștii vor fi poate contrariați de faptul că un hidrolizat proteic poate avea o acțiune antiinflamatorie-antireumatismală. Acțiunea nu pare justificată din punct de vedere biochimic, molecular. Cu toate acestea, sîntem în posesia dovezii experimentale, pe animal, că medicamentul are acest efect. Experimentele ne obligă să admitem că tratamentul cu hidrolizate proteice injectabile înlătură cauza răspunzătoare de afectare reumatismală, deci că tratamentul cu hidrolizat este un tratament etiopatogenic. Ipoteza noastră este următoarea: modificarea patologică inițială este o dereglare a metabolismului energetic tisular, dereglare care, prin repetarea agresiunii, duce la extinderea zonei afectate sau chiar la afectarea întregului organism. Acesta ar fi începutul unei boli reumatismale. În această situație, dacă nu se intervine cu un tratament etiopatogenic, consacrat redresării funcționale a tesutului conjunctiv, boala își urmează cursul. Dar aici, o precizare: prin metabolism energetic tisular, noi nu înțelegem numai producerea de calorii prin arderea alimentelor, ci, deopotrivă, la un anumit nivel, jocul potențialelor redox și transferul de energie de la un substrat la altul. În acest fel se pun în libertate protoni și electroni liberi, particule ce trec din enzimă în enzimă, intermediari ai oxidoreducerilor, ducînd în cele din urmă la reducerea oxigenului atmosferic pe care îl respirăm. Această situație ne-a îndemnat să emitem ipoteza că fiecare proteină sau fragment de proteină, dacă este nesaturată sau are o le-

gătură specială, poate deveni un acceptor de electroni. Prin această dereglare tisulară se eliberează mai mulți electroni decît protoni, sau ceea ce determină un dezechilibru fiziologic. Pentru eliminarea acestor cuante energetice libere, care depășesc limita fiziologică a organismului, este nevoie de un conductor biologic, iar acesta este chiar molecula de proteină care se lizează. În urma acestei situații, apariția complexelor imune antigen-anticorp sînt o consecință a vicierii metabolismului proteinelor, care, la rîndul lor, sînt o consecință a dereglării metabolismului energetic. Acest lanț causal poate fi întrerupt numai printr-o terapie etiopatogenică.

— Despre toate acestea, desigur, veți vorbi pe larg într-o lucrare care va fi dedicată specialiștilor în materie. Cititorii noștri sînt însă interesați să afe amănunțite în legătură cu acțiunea concretă a medicamentului.

— Posed o cazistică bogată, dar mă voi referi numai la datele publicate în *Acta Reumatologica Portuguesa*. Astfel, într-un rîstimp de cîteva ani, au fost tratați și urmăriți 19 bolnavi cu diagnosticul de poliartrită reumatoidă și spondilartrită anchilozantă. După mai multe luni de tratament cu hidrolizat din ser de cal, la majoritatea bolnavilor s-a putut constata o sensibilă remisiune a bolii. De notat că, după instalarea tratamentului, maldadia nu a mai evoluat. Cele mai bune rezultate au fost obținute la pacienții cu spondilartrită anchilopoetică la care vechimea bolii nu era prea mare. Serul și-a dovedit eficiența și în tratamentul unor afecțiuni artrozice. Astfel, din 91 de bolnavi de tratament importante ameliorări subiective și obiective. La un alt grup de bolnavi cu afectări articulare (sindrom de umăr dureros și celulite reumatismale periarticulare), serul a avut efecte curative în proporție de 100 la sută.

— Miraculoasă ni se pare cu deosebire acțiunea serului în cazul spondilartritei anchilozante, boală gravă și extrem de dureroasă. Ce ne mai puteți spune în această privință?

— Medicamentul s-a dovedit eficient în toate cazurile, chiar și acolo unde boala evolua de peste 20 de ani. De pildă, în 1977 s-a prezentat la mine bolnavul M.D. prezentînd următorul diagnostic: spondilartrita anchilopoetică într-o formă cu manifestări predominant periferice. Boala evolua de 7 ani și prinsese articulațiile sacro-iliace, coxo-femorale, genunchii (bilateral) și tibio-tarsiene (bilateral). Viteza de sedimentare a eritrocitelor era de 120 la oră. După 3 luni de tratament, s-a putut constata reducerea tumefacțiilor articulare, iar VSH-ul a scăzut la 35 mm la oră. După 6 luni, în urma unui tratament repetat, pacientul nu a mai prezentat manifestări subiective, nu a mai avut nevoie de cortizon și de indocid, iar VSH-ul a scăzut la 12 mm la oră. Ulterior a putut să-și continue liceul pe care fusese nevoit să-l întrerupă și actualmente este student la medicină și a devenit un pasionat alpinist. Un alt bolnav, V.P. în vîrstă de 33 de ani, a prezentat în 1977 următorul diagnostic: spondilită anchilozantă în formă predominant periferică, caracterizată, între altele, prin impotență funcțională și mișcări respiratorii foarte dureroase. Pentru calmarea durerilor era nevoit să ia zilnic între 5-6 tablete de indocid. După 4 luni de tratament intensiv, simptomele subiective s-au redus mult. A mai rămas o tumefacție a articulației metatarso-falangiene, dar care a dispărut și ea în două luni prin reluarea tratamentului. VSH-ul a revenit la normal și omul duce de atunci o viață de om sănătos.

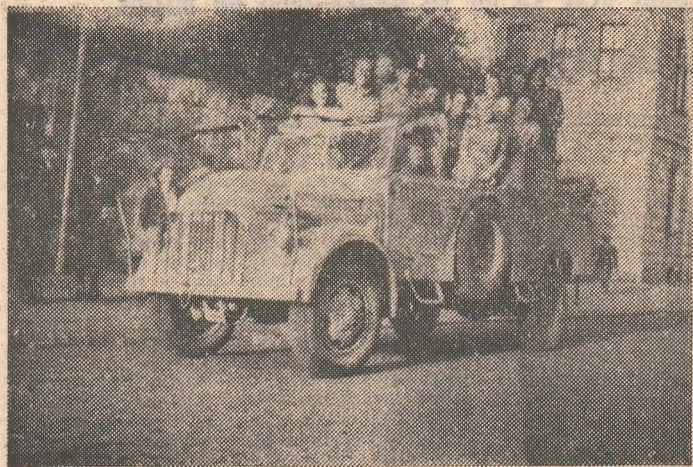
— Medicamentul dumneavoastră reprezintă, pe baza datelor prezentate, una din marile noutăți medicale ale anului. Ce puteți să ne spuneți despre experimentul ce va avea loc în următoarele luni?

— În primul rînd, doresc să-i informez pe cei ce doresc să se supună tratamentului că, pentru aceasta, trebuie să se adreseze clinicilor menționate. Testul urmează să demonstreze eficacitatea preparatului, valoarea lui profilactică și, evident, conceptul terapeutic care fundamentează această acțiune. Va fi o confruntare pe care o aștept cu mare emoție, dar și cu mari speranțe.

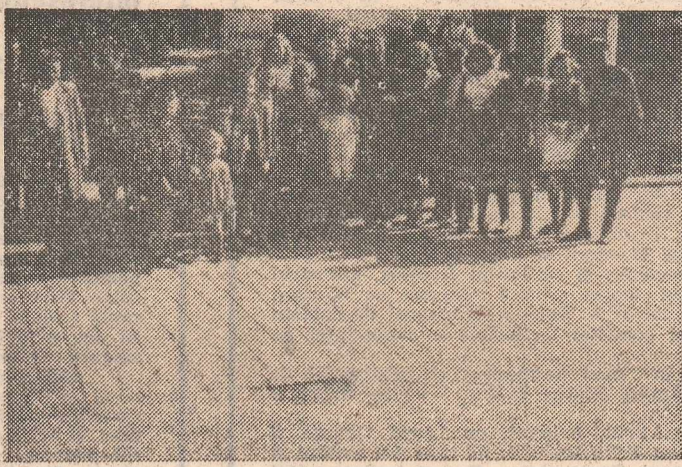

File, îngălbenite de vreme, regăsite după 37 de ani, într-un carnet cu „insemnări” din războiul antifascist

Reportaj despre VICTORIE, despre PACE

Mașina, capturată de la nemți, e plină acum cu fete

Veselia victoriei l-a înfrățit pe toți

TABOR (Cehoslovacia) — 12 Mai 1945.
De două zile stăm și nu ne vine încă a crede că totul s-a sfârșit, că miine nu va trebui din nou să plecăm înaintea cu tancurile sub tirul artileriei; nu vom auzi fluierind sinistru proiectilul „panterei” (tanc nemțesc) venind cu viteză fantastică spre noi să sfarme pământul în față, în

Mai, '45 — Amintire din Tabor

spate, în dreapta noastră; nu va mai fi zgomot de luptă, gloantele infanteriei nu se vor mai lovi neputincioase de blindaj; în față nu vom mai vedea sate arzând, nici tunurile deplasându-se, să intre în poziție; crestele împădurite nu vor mai fi o problemă pentru un nou atac; nici zgomot de avioane nu ne va mai tulbura și liniștea cea mare se va lăsa peste nervii noștri obișnuiți pînă acum cu senzații tari.

Uniforma nemțească, griul murdar, mitraliera „42”, tunul anticar cu țeava amenințătoare, „tigrul” (tanc nemțesc) cu silueta-i robustă de cocotă rafinată nu ne mai trezesc simțurile, adormite acum, de luptători.

S-a terminat! E PACE!

Prin fața noastră a ostașilor români trec, acum prizonierii: cu fața arsă de murdari, trec spre lagăr cu sutele, cu miile pe șoselele înțesate de tancurile noastre, de căruțele „tătuilor” (Așa îi „alintam” noi pe mai virstnicii „tine-cai” de la trenurile regimentare sovietice), de înfloratele rochii ale femeilor ce ne primesc cu ochii aprinși și brațele deschise.

Se îngămădesc în parcuri, părăsite, mașinile nemțești, camioanele cu galbenul lor sters, turisme, S.P.W.-uri (mașini blindate nemțești, de transport); altele stau răsturnate, cu cauciucurile arse, zdrobite, plîngînd parcă pe marginile șoselelor.

Fiii steagurile alb-roșii-albastre pe casele cehilor!

Tabor e în plină sărbătoare; femei, copii, bărbați și moșnegi cu plete încărunțite, în haine de sărbătoare au înțesat străzile și izvorăsc mereu alții, cu fețele strălucitoare de bucurie, cu ochii plini de entuziasmul victoriei...

E zarvă, e zgomot, tumult, bucurie în valurile mulțimii care așteaptă de ore întregi pe stradă, uitînd de orice altă preocupare.

Trec în pas cadent, îmbrăcați civil, strînși totuși de o disciplină militară de netăgăduit, partizanii și în plutoane constituite, tineri și bătrîni poartă cu mîndrie arma pe umăr, se îndreaptă în grabă spre lagăr, unde, cu entuziasm, ajută trupele eliberatoare la munca de organizare și pază; sau trec mai departe, afară de oraș unde, constituiți în patrulare, prin păduri, pe cimpuri îi caută pe cei răzlețiți din dușmanii de ieri, care se încăpăținează încă să terorizeze populația, apărînd din păduri la marginea satelor, bînd șosele, în acte de nebunie disperată. Sînt trupe „SS” cărora nu le vine să creadă că războiul s-a sfârșit și pentru care perspectiva lagărului, a sfîrșitului..., poate că și conștiința marii lor vinovății, îi ține acum, alături de animalele sălbatice, urîți, blestemați de toți, părăsiți de gînduri, în cîmp, în păduri, în mlaștini.

Noi grupe de prizonieri hărțuiri șosele în avalanșă de pe toate șoselele, tirîndu-și

cu greu picioarele din goana cea fără de scăpare.

Orașul fierbe cu fiecare moment de tot mai multă bucurie!

Deodată, în stradă se face tăcere, capetele se descoperă și fețele exuberante poartă acum pecetea tristeții: într-un camion, trei coșciuge proaspete, acoperite de flori, stau măturie de vitejia și jertfa celor sute și mii care nu mai pot lua parte la sărbătorirea Victoriei. Ca un fior, în fața realității morții, simți cum trec prin valurile colorate ale mulțimii! Florile, pregătite pentru veselii învingători, cad acum, purtînd o fărîmă din fiorul fiecărui ins, peste trupurile ostașilor pentru care nu mai există bucurie!

C. MARIN

veteran al războiului antifascist

Notă — Textul acestor „insemnări” a fost scris, atunci, dintr-o răsufflare, fără nici o ștersătură (!), în entuziasmul care ne cuprinsese pe toți, în acele de neuitate zile ale Victoriei, într-un carnetel, pe blindajul din față al unei tanchete de cercetare. Îmi amintesc cit de socat am fost către sfîrșit, cînd a trebuit să mă opresc din scris să caut un alt stilou, deoarece mi se terminase cerneala! Tocmai împlineam, atunci, incredibila (azi!) vîrstă de 23 de ani... De ce poartă data de 12 mai? Poate pentru că în acea regiune Pacea nu s-a instaurat de-a-binelea atunci imediat și cauzele zile lupta a mai continuat împotriva dușmanilor care, ascunși în păduri, nu se predaseră încă.

Îmi răsună și acum — după 37 de ani! — în urechi acele câteva cuvinte rostite (cu vocea lui domoală de ardelean înțelept și privindu-mă cu ochii lui albaștri, calzi de-o sinceră emoție), de un prieten și tovarăș de arme, unul dintre cei mai viteji din subunitatea noastră, după ce le-am citit, celor cîțiva din jur, rîndurile abia scrise: „Marine, ne-ai scris un adevărat poem despre Victorie, despre Pace!” Desigur, din prietenie pentru mine, conștient sau nu, el exagera!! Dar atunci, în acele prime zile, însoțite și promițătoare, de primăvară, ale Victoriei și ale Păcii, tot ce era în jurul nostru, chiar și lucrurile neînsuflețite, dobindeau o aureolă, o măreție de neexprimat prin cuvinte!

C. M.

Independența este suma vieții noastre

(Urmare din pagina 1)

pregătire ideologică și politică, de o participare remarcabilă a maselor populare, revoluția de la 1848 a pus, în programele ei, la ordinea zilei în fața poporului român marile probleme care îl frîmîtau: unirea tuturor românilor, independența națională, reforme democratice profunde. Ecoul internațional al revoluției românilor a fost puternic și caracterul ei radical l-a făcut pe mulți reprezentanți ai conservatorismului feudal european să vorbească despre „spiritul comunist” al acesteia. Revoluția românilor a speriat puterile vecine, Turcia sultanilor, Rusia țarilor și imperiul habsburgilor.

Desigur, societatea românească ar fi putut urma procesul istoric legic al dezvoltării sale în condițiile stadiului forțelor de producție capitalist, al progresului științelor și culturii omenestii. Au intervenit însă relațiile internaționale, unele moștenite din trecutul mai îndepărtat, cum erau relațiile cu Poarta otomană, altele apărute ca urmare a tendințelor de ocupare a teritoriului românesc de către cele două noi puteri expansioniste — Rusia țaristă și Austria habsburgică.

Sub pretextul că Principatele române, datorită relațiilor lor de suzeranitate cu Poarta, trebuiau să fie incluse în cadrul „problemei orientale”, a „moștenirii” imperiului otoman, atît Rusia țaristă cît și Austria habsburgică au încercat necontenit în secolul al XVIII-lea și în prima jumătate a celui următor să participe într-un fel sau altul la această moștenire. Rusia, ducînd o politică antiotomană sub lozincă luptei pentru protejarea creștinilor din imperiul turcesc, a cerut de la turci și a obținut — în urma unor războaie victorioase — dreptul de „protectorat” asupra țărilor române. În numele acestui drept, după războiul din 1828—1829, Rusia țaristă a și impus un guvernator rus în fruntea celor două principate, pînă cînd Turcia a achitat datoritiile de război (1829—1834).

Cu toate aceste bătălii militare și diplomatice între puterile menționate care produceau mari daune materiale și morale poporului român, acesta și-a menținut tradițiile vieții statale: în fruntea țărilor românești se aflau domnitori care guvernau țara pe baza unor instituiții puterice, tradiționale și prea puțin influențate din afară. O puternică mișcare de deșteptare națională afirmată, după cum am arătat, cu prilejul revoluției din anii 1848—1849, a continuat și după înfrîngerea acesteia de către armatele străine. Rodul acestei mișcări au fost unirea Munteniei și Moldovei în 1859 într-un stat unic — România — și ascensiunea acesteia spre cucerirea independenței

„absolute”. Evenimentele petrecute pe planul relațiilor internaționale între Congresul de la Paris din martie 1856 și Congresul de la Berlin din iulie 1878 nu pot fi rupte în ce privește situația poporului și statului român.

Prin Tratatul de la Paris, Țările române au obținut schimbarea prevederilor Convenției ruso-otomane de la Balta-Liman din 1849, Convenției, pe baza căreia cele două mari puteri, după ce au ținut sub ocupație Principatele pînă în 1851, și-au retras trupele „încă destul de aproape (de frontiera românească) pentru a putea intra în ele imediat”.

Conform Tratatului de la Paris din 1856, Țărilor române li se recunoștea autonomia în virtutea vechilor „Capitulații” cu Porta Otomană și se interzicea amestecul vreunei puteri străine „în treburile lor interne”. Principatele aflîndu-se „sub suzeranitatea Porții și sub garanția puterilor contractante”. Prevederea Tratatului din 1856 de a se ține seama de dorințele poporului român — a fost din plin folosită de acesta care, prin Adunările ad-hoc din 1857, și-a exprimat cu hotărîre dorința de unire a Moldovei și Țării Românești într-un singur stat — România. După cum se știe, în ciuda opoziției unora dintre puterile garante, Țările române s-au unit la 24 ianuarie 1859, sub un singur domnitor — Alexandru Ioan Cuza. Domnia acestuia s-a caracterizat prin realizarea de pași succesivi importanți în direcția întăririi statului român unit, astfel încît se poate spune că temeliiile independenței depline ce avea să fie proclamată în 1877 s-au pus în perioada domniei lui Cuza, bogată în reforme fundamentale privind modernizarea statului român și a instituțiilor sale. Reforma agrară legiferată de Cuza în 1864 a creat o bază puternică pentru întărirea economică a țărănimii ce avea să fie chemată să-și verse singele pentru apărarea țării sale, pentru cimentarea Independenței proclamate la 9 mai 1877.

Ceea ce este specific bătăliei poporului român pentru independență este faptul că această bătălie nu se ducea numai împotriva statului suzeran, adică a Porții otomane. Practic, Poarta — care nu putea nici în epoca ei de glorie să subjuge țărilor române — cu atît mai puțin ar fi putut face acest lucru după Unirea lor în 1859. Și, de fapt, Turcia se mulțumea cu recunoașterea formală a suzeranității sale, pentru a-și menține condiția de mare putere. În aceste acțiuni ea se baza pe sprijinul unor mari puteri occidentale care se opuneau proclamării Independenței depline a românilor, tocmai din acest motiv, pentru a nu slăbi imperiul otoman — deși acesta, cu excepția unei sume modeste — fostul tribut de altă dată

— nu mai avea nici un alt beneficiu de pe urma calității sale de „suzefan” al statului român. De mai multe ori, în 1870, în 1873, guvernul român a vrut să proclame independența deplină a României, ruperea acelor legături, devenite cu totul anacronice, dar s-au opus celelalte mari puteri, în numele prevederilor tratatelor internaționale.

Cînd, în primăvara anului 1877 Rusia a solicitat României încheierea unui acord pentru a trece trupele sale în vederea atacării Turciei pe teritoriul de la sud de Dunăre, guvernul rus a acționat implicit împotriva tratatelor internaționale. El recunoștea însă suzeranitatea statului român, pe care n-o mai recunoscuse de la 1711, cînd țarul Petru cel Mare încheiasse la Luțk un Tratat de prietenie cu Dimitrie Cantemir, domnul Moldovei.

Convenția româno-rusă semnată la 4/16 aprilie 1877 în Capitala României a constituit totodată o premisă pentru viitoarea colaborare militară ruso-română. De aceea guvernul român, în momentul cînd Turcia a atacat teritoriul național a anunțat ruperea legăturilor vechi cu Turcia și proclamarea independenței „absolute” a României.

Declarația s-a făcut în ziua de 9 mai 1877 de către ministrul de externe Mihail Kogălniceanu, omul politic care de trei decenii participase la bătălia poporului român pentru unite și independența națională.

Guvernul român nu a declarat război Turciei pînă la 9 mai din cauza absenței unei înțelegeri privind colaborarea militară ruso-română și mai ales din cauza posibilelor reacții din partea unor puteri garante. Guvernul român nu cunoștea, firește, conținutul acordului secret care fusese încheiat la Reichstadt în 1876 între guvernele austro-ungar și rus și se temea ca o inițiativă românească chiar pe deplin justificată, cum era apărarea prin luptă a teritoriului național împotriva actelor de agresiune turcească să nu determine o intervenție din partea Austro-Ungariei care dădea de înțeles că ar fi foarte afectată de Convenția ruso-română. Dar dezbaterile din Adunarea deputaților, unde guvernul a fost interpelat în legătură cu situația reală a țării în acel moment, a determinat răspunsul ministrului de externe, în urma căruia Adunarea a votat cunoscuta moțiune prin care lua act „că rezebel între România și Turcia, că ruperea legăturilor noastre cu Poarta și independența absolută a României au primit consacarea lor oficială”. Cuvîntul **absolut**, pe care l-am subliniat, nu era de formă, ci exprima un fapt istoric real: anume, că statul român se bucurase de independență și mai înainte, numai că această independență de o vechime seculară, și întărită considerabil după Unirea din 1859, era limitată la relațiile speciale

pe care statele românești Moldova și Muntenia le avuseseră cu Poarta otomană, de fapt că începînd din 1856, România se afla sub garanția celor șapte puteri.

Războiul, provocat de Turcia care bombardase orașele românești de pe Dunăre, declarat oficial de guvernul român la 9 mai 1877, punea astfel capăt vechilor raporturi dintre români și turci, primii dobîndînd în acest mod **independența absolută**.

Momentul din 1877 avea, așadar, o bază puternică în însăși realitatea istoriei românilor. Pe acest temel, Mihail Eminescu — ziaristul inegalabil, comentatorul al evenimentelor — considera proclamarea independenței naționale din 1877 ca o ultimă etapă dintr-o succesiune de momente importante de afirmare a neamului țării. „Așa dar „independența”, scria el, precum o numim astăzi nu este un „copil găsit” fără căpătîi și fără antecedente, ci un prinț care dormea, cu sceptrul și coroana alături... neatîrnarea noastră a fost pururea reală, ca drept pururea în vigoare, ca fapt stirbit din cînd în cînd, nu prin alt drept ci prin eses și abuzuri de putere ale turcilor”. În continuare, Eminescu expunea un punct de vedere mai puțin cunoscut și recunoscut dar care, după părerea noastră, nu poate fi contestat, acela că „neatîrnarea României era atît de reală încît, cu prea puțină politică bună și fără cheltuiala unui ban, ea se restabilise pe deplin înaintea Tratatului de la Berlin care, în loc de a ușura situațiunea recunoșcînd pur și simplu un fapt, ce rezulta de sine din căderea împărăției turcești, a îngreuiat-o punîndu-ne condițiuni atît de costisitoare”.

Eminescu avea dreptate, cel puțin dintr-un punct de vedere: partidul liberal care fusese la guvern în anii 1877—1878 avea să-și atribuie meritele istorice ale dobîndirii independenței naționale și, în viitor, timp de cîteva decenii își va sufo-ca adversarii politici cu aceste merite. Reluînd ideea sub forma povestirii unei legende în articolul intitulat, de asemenea „Independența”, Eminescu conchidea nu fără temei: „...Evident că o țară care există de 700 de ani aproape parte independentă, parte de deplin autonomă înăuntrul ei, nu are să-și mulțumească existența unui partid, care nu e decît de ieri alaltăieri și că independența, departe de a fi meritul actualului generații e suma vieții noastre istorice...”

Proclamarea independenței României la 9 mai a echivalat de fapt cu impunerea recunoașterii ei pe plan internațional de către toate puterile. Războiul victorios purtat alături de armata rusă, în timpul căruia armata română a dovedit în fața întregii Europe vitejia sa, a exprimat unitatea întregului popor român, forța și hotărîrea sa de neclintit în apărarea independenței și unității sale.

**„Te asigur că nu urmăresc pentru mine nimic,
nu cer decât ceea ce mi se pare de folos pentru țara mea”**

Plecat la Londra, Take Ionescu a rămas în capitala Angliei — cu o nouă întrerupere pentru Paris — până la 21 noiembrie 1918, continuând discuțiile începute în lunile august și septembrie. În acest timp, considerând că războiul se va încheia în curând, el a desfășurat o amplă acțiune pentru a redobândi calitatea de aliată a României, amenințată de pacea de la București, și totodată spre a câștiga concursul guvernului englez pentru unirea Transilvaniei cu Patria Mamă.

Teama lui era ca Austro-Ungaria să nu găscască vreun tertip diplomatic pentru a se putea salva măcar în parte, chestiunea îngrijorându-l mai ales din cauza lipsei de claritate a poziției lui Wilson, președintele Statelor Unite. Curn atitudinea acestuia neliniștea și pe conducătorii Serbiei și ai Greciei, Nicola Passici și Eleutherie Venizelos. Take Ionescu a întreținut cu aceștia și cu colaboratorii lor un contact dintre cele mai strinse, pentru ca astfel, ca țări mici, să aibă o atitudine solidară. Același lucru îl urmărea și prin contactele cu reprezentanții emigrației cehe, Thomas Garigue Masaryk și Eduard Beneș.

La Londra el a avut numeroase întrevederi și cu lordul Balfour, ministrul de externe al imperiului britanic, cu Lloyd George, primul ministru, cu Winston Churchill, membru al cabinetului, și cu Allen W.A. Leeper, directorul de cabinet al lui Lloyd George și apoi membru al comisiei teritoriale a conferinței de pace de la Paris.

În această acțiune el a fost ajutat în mod permanent și substanțial de vechii săi amici din presa londoneză Guinne, Scotus Viator, Wicham Steed și dr. Madge, unul din intimii primului ministru.

Cele mai interesante convorbiri le-a avut, evident, cu Lloyd George și Winston Churchill. După prima întâlnire cu Take Ionescu, pe care l-a reținut și la dejun, Lloyd George a declarat în Camera Comunelor: „Eu am întâlnit astăzi un distins om de stat al unei țări aliate. El a adus un omagiu eroismului și loialității poporului român care nu trebuie uitat”.

Churchill l-a declarat, cu franchețea lui obișnuită, ca și Clemenceau: „Cu toate că noi am fi preferat ca politica d-voastră de rezistență să fi triumfat în România, noi cunoaștem și apreciem sacrificiile făcute de români în timpul războiului. D-voastră... care ați dezavuat pacea de la București, d-voastră vă veți întoarce în țara d-voastră și lumea vă va fi recunoscătoare pentru opera pe care ați împlinit-o pentru România”.

În două interviuri acordate ziarului „Morning Post”, cel mai răspândit cotidian de dimineață al Angliei, Take Ionescu a combătut opiniile lordului Robert Cecil, care se pronunțase pentru menținerea integrității Austro-Ungariei, arătând care este, din punct de vedere numeric, adevărata situație etnică a numeroaselor naționalități din imperiul habsburgic.

Declarațiile și precizările lui Take Ionescu au fost reproduse și comentate și de jurnalele: Times, The Evening Standard, The Daily Chronicle și altele, având un important răsunet în opinia publică engleză.

La Londra poziția și revendicările poporului român au fost astfel complet clarificate.

VASILE NETEA

Londra, 3 octombrie 1918

„Eram un convoi de patru mari vase de transport de trupe, escortate de trei distrugătoare. Traversare de două ocazii. Nu eram decât vreo duzină de civili, printre care Passici cu fiica și ginerele lui. La sosire au fost extrem de politicoși: nici vana, nici întrebări, nimic. La Boulogne a venit un maior în întâmpinarea noastră și ne-a dus cu mașina lui la hotel și apoi la port. Total perfect...”

„Seara (la Londra) l-am avut la masă pe Madge... Măine la cinci îl văd pe Balfour...”

„Aleg și mă dau peste cap pentru politică. E o curată nebunie. De n-aș fi convins că-mi slujesc țara atare muncă mi-ar fi imposibilă. Te asigur că nu urmăresc pentru mine nimic, nu cer decât ceea ce mi se pare de folos pentru țara mea. Pentru ea mă jertfesc — sau mai bine zis, ne jertfesc pe amândoi...”

Londra, 6 octombrie 1918

„Ieri a plouat toată ziua, și toată ziua m-am ocupat cu politica. Ieri am luat masa la Passici și am avut o convorbire de un ceas cu el după masă. Sint foarte mari greutăți iar mie mi se cere să le fac față: acum să aduc la o înțelegere pe sirbi cu iugoslavii! Nu știu care îmi sint șansele de reușită. Toată după masa discuții nesfârșite. Seara după masă l-am avut pe Selon Watson (până pe la douăsprezece noaptea), apoi am mai lucrat la hirtziile mele până la patru dimineața...”

Londra, 7 octombrie,

„N-am putut lesi decât după masă spre a lua ceaiul cu Marinkovici... apoi am mai avut discuții politice până la masa de seară... Măine îl văd pe Balfour, poate și pe Lloyd George. În momentul de față am primit o misiune foarte grea care îmi amintește de Atena pe vremuri. (În 1913 Take Ionescu medierea pacea între greci și turci.) Sint însărcinat să fac un fel de arbitraj între sirbi și croați (Păstreazăz asta pentru tine). Este un rol imens să fi arbitru al acestor popoare din Orient, dar dacă reușesc — ceea ce sper — cea mai importantă soluționare a zilei de azi va fi opera mea. Vezi deci că sint privit ca și cum aș fi eu înșimși un stat. Îți voi povesti când ne vom vedea la Paris. Sper să pot soluționa fără a fi obligat să merg la Salonice, și că Venizelos va putea să vină el ca să ne întâlnim cu Passici la Nisa...”

Londra, 8 octombrie.

Scumpă soție, cred că reușesc în ceea ce am întreprins aici. Încă nu sint sigur dar cred. E vorba de aranjamentul sirbilor care se va împăna datorită mie. Nu mai merg la Salonice, Venizelos va veni în Franța. Cred că întâlnirea cu Passici va avea loc la Nisa... l-am văzut pe Balfour și pe Tyrell...”

Londra, 6 octombrie (a 2-a scrisoare)

Dragă Adina, cred că voi pleca joi dimineața spre a fi la Paris vineri dimineața. Dar se poate ca să mai întârzie sosirea lui Lloyd George la Londra și să întârzie și eu din acest motiv. Măine trebuie să-l mai văd pe Passici. Sper că toate se vor termina cu bine. În tot cazul voi fi scutit de călătoria la Salonice... Azi după amiază am văzut pe bătrînul meu prieten Gargoyne de la ziarul Morning Post... pe urmă am mai văzut câțiva zariști...”

9 octombrie

„Vin de la redacția ziarului Morning Post unde am dat un articol despre

Austria. Luasem masa cu Gargoyne, directorul ziarului, pe care îl cunosc de 25 de ani și care îmi dărește mie faptul de a fi intrat în cariera gazetărească... Acest om a scris cu douăzeci de ani în urmă un portret al meu, spunînd că, după el, eram singurul om care conta în România... Ți-am scris în ultimele zile niște scrisori care au trebuit să î se pară scrise pe chinezește. Acum vreau să-ți explic, draga mea, despre ce este vorba: Aflasem de cînd eram încă la Paris că s-au ivit mari neînțelegeri între Passici și Iugoslavi — adică slavii din sudul Austriei. Or tu știi bine că eu vreau să lucrez cu Passici, după îndemnul guvernului englez, iar dacă Passici se dovedește a fi slab, totul e zadarnic. Deci am luat asupra mea sarcina — și Balfour e încântat — de a pune de acord pe sirbi cu iugoslavii... Nu am terminat încă și încă nu sint sigur de reușită, dar îți dai seama de importanța rolului ce mi s-a dat de a fi arbitru celor ce se vor întâmpla în Balcani. Eu am găsit o soluție și sper că până la urmă va fi acceptată. Numai asta m-a reținut aici și mă va mai reține măine și poate chiar poimăine. Cit privește întâlnirea cu Venizelos și Passici, ea va avea loc la Paris săptămîna viitoare. Deci scap de obligația de a merge la Salonice și pot rămîne la Paris să-mi scriu cartea...”

Londra, 9 octombrie (serisoara a 2-a)

„Aici, în chestiunea sîrbească, lucrurile merg foarte greu. Oare voi reuși? Am mari speranțe: în tot cazul am făcut tot ceea ce am putut. Sint foarte plictisit de a fi obligat să rămîn aici fără să știu cînd voi putea pleca. Congresul din Paris a fost amînat pe 15 noiembrie. Deci voi avea timp să fiu cu tine și să scriu frumoasa carte. Aici se consideră sigur că războiul s-a terminat foarte curînd, chiar anul acesta...”

„Astă seară iau masa cu Gargoyne de la Morning Post, apoi la redacție ca să dictez un articol despre Austria, probabil pînă la ora 11...”

Londra, 10 octombrie

Draga mea, ți-am scris un rînd azi la douăsprezece. Vreau să-ți explic despre ce este vorba. Azi dimineața credeam că chestiunea sîrbo-iugoslavă era pierdută. La zece jumătate dimineața am fost la Passici, fără nici o speranță dar hotărît a fi categoric. Am fost și am reușit. El mi-a acceptat toate propunerile și pentru a doua oară am făcut o operă de pace. Eu am fost acela care am găsit soluția conflictului pe care Balfour îl califică drept dezastruos și am reușit astfel încît soluția mea să fie acceptată de toți. Balfour propunea o altă soluție, dar a mea fiind socotită mai bună, a fost adoptată. Întors la hotel, l-am văzut pe Steed (Wickham) care e însărcinat s-o execute în parte. De acolo la ora cinci am fost la Balfour și l-am comunicat că reușisem. Era încîntat. Mi-a cerut să-i confirm în scris ceea ce convenisem cu Passici. Am și făcut-o.

Războiul se va sfîrși foarte curînd. Englezii nu pot alerga destul de repede spre a-l ajunge pe nemți în retragere. Toate calculele noastre se schimbă. Vom fi mai devreme în țară decât credeam... și cu toată fericirea. Vom avea Transilvania, după toate prevederile mele și în mare măsură, precum știi bine, grație soțului tău. Viitorul se vestește cit se poate de fericit...”

Insomnie lingă destinele țării

**„Este de neconceput ca oricare ar fi legitimitatea
intereselor unui stat să nu se poată găsi un mijloc
de a apăra și a face să triumfe aceste interese pe căile pașnice”**

Folosind pretextul necesității apărării și asigurării bunurilor și intereselor cetățenilor japonezi, în toamna anului 1931 militaristii japonezi dezlănțuie o agresiune în China de nord-est. În Asia, se deschidea astfel un puternic focar de tensiune; evoluția conflictului avea să preocupe în modul cel mai serios cercurile politice și opinia publică din numeroase țări ale lumii. Discutarea conflictului chino-japonez în cadrul Societății Națiunilor a evidențiat, de la început, slăbiciunile forumului genevez, în care se întâlneau și confruntau atîtea și atîtea forte și interese contradictorii, cu tot apanajul de poziții ambigue și egoiste. „Din nefericire, cel puțin pînă azi, — remarca Nicolae Titulescu, la 9 martie 1932 — marile puteri sint de o pasivitate exasperantă: unele pentru că nu vor să-și ia răspunderea, altele pentru că, dorînd să dea o lovitură la Geneva, vor voi un eșec pentru a susține mai tirziu că singura securitate este forța armată națională”.

Atitudinea evazivă a marilor puteri, sterilitatea discuțiilor în cadrul Adunării și Consiliului Societății Națiunilor, neaplicarea hotărîrilor adoptate de Consiliu privind retragerea trupelor japoneze creau o situație dificilă a statelor mici și mijlocii chemate să-și exprime pozițiile în această problemă. Contextul general explică de ce, în aceste condiții, Nicolae Titulescu a refuzat invitația Germaniei de a prezida Adunarea extraordinară a Societății Națiunilor, din martie 1932, consacrată conflictului chino-japonez. La 7 martie 1932, Nicolae Titulescu rostește în fața organizației internaționale un discurs de mare relevanță, în care — ilustrîndu-și încă o dată luciditatea și profunzimea — abordează întreaga problematică a conflictului prin prisma principiilor implicate de începutul și continuarea ostilităților, pe de o parte, a responsabilităților Societății Națiunilor, pe de altă parte. Discursul lui Nicolae Titulescu se constituie într-o pledoarie exemplară pentru renunțarea la forță, pentru respectarea principiilor independenței și suveranității naționale și integrității teritoriale a fiecărui stat, pentru rezolvarea pe cale politică a diferendelor dintre state, fiind în același timp o subliniere fără echivoc a răspunderilor primordiale ale marilor puteri pe linia observării normelor și principiilor de drept internațional, indiferent de conjuncturi și părți implicate, ca și a responsabilităților Societății Națiunilor.

Făcînd dovada unei înalte principialități politice și juridice, Nicolae Titulescu realiza pe deplin faptul că în acest fel aduce un serviciu nu numai cauzei generale a securității și păcii, ci și intereselor proprii țării, a cărei independență, suveranitate și integritate teritorială erau amenințate din exterior de puternice și tot mai active forțe revanșiste.

GEORGE G. POTRA

„Adunarea a fost sesizată de China în virtutea articolului 15 al Pactului. Ea este astfel chemată să se pronunțe asupra gravului conflict chino-japonez, care de șase luni pune față în față două mari națiuni, la fel de prietene cu noi toți, la fel de importante în ochii noștri prin vechea lor civilizație, prin istoria lor și mai ales prin înaltele funcțiuni care le-au fost la amîndouă încredințate în organizarea vieții internaționale actuale. Într-adevăr, Japonia și China, astăzi părți în fața noastră în conflictul care le desparte, sint, prin funcția lor de membre ale Consiliului, judecătorii noștri în diferențele care s-ar putea ivi în viitor între noi.”

În consecință, punctele de vedere de principiu, pe care în conștiința lor le consideră drepte în ceea ce privește interesele proprii, constituie în mod firesc pentru ele legea căreia ar trebui să ne supunem măine în legătură cu propriile noastre interese. Este destul ca să înțelegem cit de gravă este problema și cit de grea sarcina noastră. (...)”

În situația în care ne aflăm, s-o spunem deschis, întrebarea pe care s-o pune opinia publică internațională, fără al cărei sprijin instituția noastră nu și-ar putea îndeplini misiunea, întrebarea care pentru ea trece înaintea tuturor celorlalte este aceea de a ști dacă Liga Națiunilor există sau nu există. Problema odată pusă, datoria fiecărui membru al Ligii este de a da aci un răspuns precis și clar.

Făcînd acest lucru, îndeplinim nu atît un act de curaj, cit un act de prudență. (...)”

Este oare atît de greu să ne facem datoria așa cum indică Pactul? Este oare indispensabil să lovim în susceptibilitatea unuia sau altuia dintre părți pentru a ne atinge țelul? Nu cred. Nu vreau s-o cred. Vreau, dimpotrivă, să cred pînă în ultima clipă că cele două părți în litigiu ne vor da tot concursul pentru aplicarea Pactului. (...)”

Este de neconceput pentru mine ca, oricare ar fi legitimitatea intereselor unui stat, să nu se poată găsi un mijloc de a apăra și a face să triumfe aceste interese pe căile pașnice puse la dispoziția fiecăruia dintre noi de Pact și de diferitele angajamente care ne leagă. (...)”

Dar chiar de pe acum Adunarea poate să ia anumite hotărîri, chiar de acum Adunarea este în măsură să proclame, și după părerea mea este datoare s-o facă, principiile călăuzitoare ale oricărei soluții viitoare.

„Aceste principii (...) sint următoarele: încetarea imediată și definitivă a tuturor ostilităților (...)”

Necesitatea de a se încheia cit mai curînd posibil un armistițiu militar fără condiții politice, care să poată asigura caracterul de permanentă încetării ostilităților, așa încît tratativele care urmează să înceapă să se desfășoare în liniște și să fie duse într-un spirit care să le permită să ajungă la capăt.

Necesitatea aplicării integrale a articolului 10 din Pact. Acest articol, care constituie cheia de boltă a întregii noastre instituții, cuprinde două obligații: aceea de a asista pe orice membru al Ligii împotriva unei agresiuni externe, dar mai ales și înalte de orice aceea de a respecta actuala integritate teritorială a membrilor Ligii Națiunilor. (...)”

Orice slăbiciune în legătură cu artico-

lul 10, orice șovăire în ceea ce privește aplicarea sa integrală ar da lovitură de grație instituției noastre. Dimpotrivă, afirmarea sa solemnă de către Adunare, chiar în momentul în care ea începe examinarea conflictului de care sintem sesizați, va însemna un act salutar, merit a pune dintr-o dată capăt tuturor neînțelegerilor care au putut să deruteze opinia publică internațională, făcînd-o să aibă o părere greșită despre Liga Națiunilor. (...)”

Necesitatea ca viitoarele negocieri să fie întemeiate pe respectarea scrupuloasă a tratatelor.

Cînd spun respectarea tratatelor, înțeleg mai întîi tratatele de pace, ale căror prime articole stabilesc regulile în virtutea cărora ne întrunim noi astăzi. Cînd spun respectarea tratatelor, înțeleg apoi Pactul de la Paris, în virtutea căruia a fost interzis războiul ca instrument de politică națională. Cînd spun respectarea tratatelor, înțeleg, în sfîrșit, respectarea tuturor angajamentelor internaționale, a căror denunțare unilaterală este incompatibilă cu litera și spiritul Pactului, ca și cu noțiunea de convenție în general.

Necesitatea ca Liga Națiunilor să afirmе o doctrină unică față de toți membrii săi, oricare ar fi situația lor geografică. (...)”

Căci ce încredere ar mai putea avea națiunile în judecătorul chemat să aplice legea dacă aceasta nu este legea pe care ele o cunosc, nu este legea căreia l s-au supus din proprie voință, ci, dimpotrivă, o lege pe care nimeni n-o poate ghici, o lege care se pleacă în fata unor împrejurări de neprevăzut și ades involuntare, o lege, în sfîrșit, care în loc să fie textul precis și limpede care ne leagă, adică Pactul, va fi rezultanta hibridă a tuturor precedentelor ce vor fi fost create în cazurile de speță sub imperiul necesității de a rezolva ce este mai urgent. Așa încît, pentru a conchide, cred că această discuție generală nu se poate termina prin simpla stabilire a unei metode de lucru, printr-o hotărîre de simplă procedură. Această discuție generală trebuie să se încheie prin anumite hotărîri, care să cuprîndă, între altele, afirmația solemnă a principiilor călăuzitoare pentru orice soluție pe care Adunarea ar fi eventual chemată s-o dea.

Aceste principii călăuzitoare nu sint altele decît principiile Pactului și nu cred să adresez părților în litigiu o cerere excesivă cerîndu-le să aibă bunăvoința de a le afirma cu noi.

Adresez părților acest apel nu atît în numele respectului pe care îl datorează Pactului, ci mai degrabă în numele atașamentului de care ambele părți au dat dovadă față de Pact. (...)” Ceea ce cer, ceea ce vreau este ca înainte de a se începe examinarea conflictului de către Adunare să se procedeze în așa fel, încît să nu mai rămînă nici umbră de îndoială asupra faptului că Pactul și tratatele ne leagă pe toți fără deosebire și că sintem unanimi în atașamentul nostru față de cauza păcii și de opera Ligii Națiunilor.

A refuza această cerere ar însemna să golim de orice conținut încrederea noastră în Liga Națiunilor și să lipsim statele care nu sint părți în conflict de bunul cel mai prețios: speranța legitimă de a vedea că, în caz de război sau de primăjdie de război, garanțiile contractuale pe care le dețin se transformă în realități tangibile”.

Atît la Sinaia, la Cooperativa „Prestarea”, cît și la Ploiești, la Uniunea județeană a cooperativei de producție Prahova, cazul este socotit încheiat. Anchetat, indosariat, rezolvat! S-au dat chiar și sancțiuni, să nu poată spune cineva, cîndva, că nu s-au luat măsuri. Apoi, s-a tras cortina. După o oarecare furtună, apele s-au liniștit, iar cine poate navighează mai departe. Președintele de la „Prestarea” este tot președinte, soția sa — tot funcționează la organizarea și normarea muncii din aceeași cooperativă, vicepreședintele — după un popas la secția de confecționat mînuși, unde n-a învățat să se poarte cu mînuși față de adversarul său — este administrator la Casa de creație, o gestionară — după un periplu prin tribunale și o condamnare — face și dînsa mînuși (la domiciliu)... Toată lumea își cîștigă pîinea, are serviciu și este retribuită, atunci, cine ce-și mai poate dori ?!

Relațiile, amicale și cordiale, dintre cei doi șefi — președintele Alexandru Jianu și vicepreședintele Titu Solomon — de la cooperativa sînaiană par a se fi deteriorat subit, „din senin”, în anul 1980. Și iremediabil! Deși se cunosc de peste un sfert de veac, în chiar aceste împrejurări, promovări în aceste funcții, deși sînt aproape de aceeași vîrstă (vicele fiind mai tînăr doar cu vreo trei ani), deși au colaborat atîta timp destul de bine, într-o zi au făcut un soi de alergie unul la vederea celuilalt. Au început să se suspecteze, să adune probe unul împotriva altuia, și să informeze conducerea Uniunii județene și să ceară pedepsirea celuilalt. Președintele cooperativei e chiar mai tranșant: „ori El, ori Eu!” Fără să cerceteze în amănunt cauzele disputei (socotindu-le doar birfe) și, mai ales, efectele în viața și activitatea întregii cooperative, după cîteva tentative de a-i împăca, Biroul executiv al Uniunii ia măsuri, dar... într-o singură parte. Aprobă cererea de eliberare din funcție a vicepreședintelui Titu Solomon. Lucrurile însă nu intră în normal, cum s-a crezut, căci tovarășul Solomon, constatînd că nu se iau în discuție și nu se acordă atenția cuvenită măcar și unui singur aspect din cele sesizate forului tutelar județean, se adresează mai departe altor foruri județene ierarhic superioare. În consecință, conducerea Uniunii începe o cercetare, întocmește un dosar (destul de voluminos) care, e limpede, urmărește să-l discolpe pe tovarășul președinte și nu să elucideze neregulile și lipsurile din activitatea acestuia și ale unității pe care o conduce, cu urmări asupra întregului colectiv și a avutului obștesc. Totuși, pentru că unele sînt flagrante și greu de ascuns ori de justificat, s-au luat și cîteva blinde măsuri la adresa președintelui și a soției acestuia,

fiind sancționați unul cu avertisment altul cu mustrare, și ceva mai aspre la adresa celor ce au cutezat să dea declarații tovarășului Solomon asupra unor fapte ale președintelui. S-a reținut numai faptul — fără indoială nu prea loial și principal, nefiind imputernicit de nimeni să acționeze astfel — că tovarășul Solomon a luat de unul singur declarații de la cooperatori și alți încadrați ai unității, privind abuzuri și abateri de la conduita funcției ale tovarășului Jianu și ale soției sale, dar nu și realitatea faptelor.

Una dintre aceste realități — acoperită cu o condamnare judecătorească (doar a unei singure persoane, cu un acar Păun deci), dar deloc elucidată, după opinia noastră — se cheamă „afacerea sticlărie”. Într-o zi a lunii august 1980, a apărut o

fel și chip faptul, continuînd să susțină că nu e nici o ilegalitate. Mai mult, inspectorii constată că pentru aceste produse s-au realizat trei calculații de preț (mai există unul, moderat, pe la mijloc între cel pentru... primul fond (plastic) și pentru al doilea fond (piață)! La U.J.C.M. Prahova se susține că acesta este cel real și legal, fiind stabilit de specialiștii săi, după un control la Sinaia. (Dar umflarea artificială a manoperei n-au constatat!?) Control ce a avut loc la sesizarea organelor de anchetă penală. Anchetă penală ce a intervenit, iată, exact în perioada „colaborării”, a schimbării fabricației la unitatea de sticlărie. Pentru o lipsă inițială în gestiune de peste 168 000 lei. Principalul vinovat, condamnat (și apoi grațiat) la 4 ani și 9 luni închisoare: gestionara Iordana

moment ce se spune că la unitatea de sticlărie nu s-a consumat. Ușor e trecut cu vederea și faptul că se raportează fals chiar și în luna ianuarie 1981, cînd — susține tovarășul Jianu — s-a pus ordine în acest atelier prin numirea unui șef de unitate în persoana sticlărilor Alexandru Barbaric, doar după două luni de muncă la Sinaia, adus de către N. Moldoveanu de la atelierele Combinatului Fondului plastic. De asemenea, se trece cu vederea (nu răspunde nici material, nici penal, nici moral la prejudiciu) faptul că Alexandru Barbaric a cerut și deținut cheile magaziei (în calitatea de șef pe care o avea) de la gestionara Iordana Bădiță. Mai mulți tovarăși, printre care și revizorul contabil Dumitru Păun, ne declară „dar încă n-avem probe”, cum că produsele ar fi existat, s-ar fi executat, dar s-ar fi scos noaptea din atelier, pe ascuns și s-ar fi vîndut! Cine să fi organizat controlul și să fi asigurat paza bună decît însăși conducerea cooperativei?! Cine are memoria, dacă nu conducerea unei unități, să vegheze la bunul mers al treburilor și la apărarea avutului obștesc în toate compartimentele și etajele sale, să tragă la răspundere pe cei investiți cu funcții de coordonare și control a diferitelor compartimente?

Autoritatea tovarășului președinte Alexandru Jianu este mai de multă vreme precară, submindu-și-o singur ori ajutat de soția sa. Cumpără în condiții de nelegalitate struguri, fabricînd vin la domiciliu — caz publicat de presa locală și centrală —; cumpără de la cooperatorii săi, în și prin intermediul unităților lucrativă, piei de miel pentru cocoj; tovarășa Jianu solicită tot soiul de prestații de servicii pe care nu le achită la timp, în conformitate cu prevederile în vigoare ale cooperativei... E bine cunoscut, cercetat și probat cazul rufelor personale găsite fără bonul de rigoare în unitatea de spălătorie a cooperativei... Le fel de bine cunoscut (inclusiv la forul tutelar județean) este și cazul cînd tovarășa Jianu a încercat să-și sustragă carnetul de muncă pentru a-și fabrica un înscris cu 12 clase în locul celor 7 pe care le-a absolvit, în scopul menținerii postului de funcționară la serviciul ONM. Caz nediferit — cum ar fi fost normal și legal, ca și în cazul gestionarei — organelor de anchetă penală...

Atmosfera la „Prestarea” e încărcată, doi șefi s-au certat iar U.J.C.M. Prahova a pedepsit numai unul. Pe cel mai puțin vinovat. E drept, e echitabil, e moral? Care e punctul de vedere al forului tutelar central de la București — UCECOM?

CICI IORDACHE

După furtună, cine poate navighează mai departe

„colaborare” cu Fondul plastic București. Nu cu Fondul plastic ca instituție, ci sub egida sa, cu artistul decorator sticlărilor Nicolae Moldoveanu, de la care, se pare, a apărut întîi propunerea — deoarece sora sa, Silvia Colceriu, nu este alta decît șefa biroului personal de la cooperativa „Prestarea”. Curios e, că la Fondul plastic figurează în această colaborare 3 artiști sticlări și nu doar tovarășul Nicolae Moldoveanu, cum se atestă la Sinaia. (?!?). Cert este că efortul celor care au parafat actele colaborării — președinte, contabil șef — este de a trage pe sfoară bugetul statului, făcînd o calculație de preț specială pentru reprezentanții Fondului plastic, vînzîndu-le produsele prin magazinele cooperativei, cu plata direct la casierie, în numerar (cantități de zeci și zeci de mii de exemplare) fără rabat comercial, încălcînd Ordinul M.C.I. 3945/1947. Ca și legislația de stabilire a prețurilor. Aceleași produse s-au vîndut apoi — prin contracte cu I.C.R.M.-urile din țară — la alte prețuri, mai mari, unele chiar cu mult mai mari, aproape dublu, decît artiștilor sticlări. Deși sîntem însoțiți în cercetarea noastră de doi specialiști de prestigiu în domeniul de la Inspectia de stat teritorială Prahova pentru controlul prețurilor, economiștii Victor Bozintan — inspector șef — și Georgeta Negru — inspector principal, care le arată limpede (să-i zicem), greșeala, tovarășul președinte ne ține ore întregi în „sofisme”, încearcă să justifice în

Bădiță. După revizia contabilă a cooperativei se prezintă în justiție acte justificative cum că nu e vorba de un prejudiciu real, ci de unul fictiv prin raportări false de producție, de produse neexecutate înscrise în rapoarte pentru ca muncitorii să încaseze o retribuție mai mare (pe măsura eforturilor), au zis ei, dat fiind că în epoca de însușire a noii fabricații munceau mult, dar cu multe rebuturi). S-a stabilit astfel că, în realitate nu e vorba decît de un prejudiciu în jur de 43 000 lei, valoarea unei manopere încasate necuvenit. (N-a observat nimeni contradicția?!). Totuși, pentru fals în rapoarte de producție și raporturi false, pe drept Iordana Bădiță e condamnată. De ce numai ea?, întrebarea așteaptă răspuns. Rapoartele de producție erau contra-semnate la serviciul producție de un tehnician de sector cu obligația de a le verifica „pe teren”, precum și de șeful serviciului producție.

Neregulile s-au acoperit cu nereguli, inducînd în eroare completul de judecată. S-au adus la dosar probe cum că nu s-ar fi consumat materii prime și energie, decît producția raportată și cert că nu s-a executat. Dar, cine citește cu atenție raportul de control financiar intern întocmit de revizorul contabil Dumitru Păun află că e greu de stabilit cu certitudine așa ceva. În acea epocă „Prestarea” a depășit serios consumul de gaze, și cine e cel mai mare consumator de energie decît un cupțor de topit sticlă?! Depășirile sînt date pe seama celorlalte unități din

Birocrația se dovedește, uneori, în ciuda vehemențelor asalturi ce i se tot dau de pretutindeni, inexpugnabilă! Ne deranjează pe toți, mai mult sau mai puțin chiar cînd forța ei este mai mărunț și ține de lipsa de politețe și înțelegere a unui funcționar de la ghișeu, a altuia de la care așteptăm, zadarnic, o adeverință și așa mai departe. Există, însă, situații-limită, în care birocracia apare în toată monstruoșitatea cu care au înzestrat-o nepăsarea, fuga de răspundere, comoditatea, adeseori prostia.

O astfel de situație-limită ne-a fost adusă la cunoștință, printr-o emoționantă de simplă relatare, de către tovarășa Floarea Oancea, din Focșani. Este vorba despre pierderea unui om, a unei vieți curmate prea devreme și în mod tragic de moartea lui Corneliu Oancea, soțul celei care ne-a scris. Acesta a muncit vreme de mulți ani, ca activist, pensionîndu-se din funcția de primar al comunei Corbița, județul Vrancea. La 17 aprilie 1981, în stația C.F.R. Izvorul Oit, județul Harghita, aflîndu-se în drum spre Covasna, pentru tratament medical, Corneliu Oancea a fost victima unui accident de cale ferată produs de acceleratul 745. Nu comentăm ce a putut să însemne, pentru familia celui ucis, acest eveniment strîns acum în cîteva cuvinte tipărite și nici pentru mecanicul trenului respectiv... Ne vom mărgini la un alt comentariu și anume acela al calvarului administrativ, care a urmat nefericitului eveniment, de îndată ce Floarea Oancea a încercat să obțină un drept mărunț, în raport cu pierderea soțului, dar care i se cuvine:

despăgubirea de la A.D.A.S. Sucursala din Vrancea a instituției naționale de asigurări i-a întocmit dosarul necesar, căruia îi lipsea numai o adeverință. O simplă, dar eruntă adeverință... Cine trebuia să o elibereze? Stația capăt de linie a acceleratului 745. Și ce trebuia să rezulte din hîrtia respectivă și indispensabilă? Că cel accidentat mortal nu călătorise în mod fraudulos, adică fără bilet de tren! Lăsînd la o parte bizareria unei aseme-

na corectat primul răspuns, indicînd Clujul-Napoca. Aici s-a instalat însă o tăcere totală. Nici da, nici nu. Și asta de 8 (opt) luni de zile!

Punem un prim punct în acest loc al relațiilor noastre spre a supune judecății generale, dar mai ales a celor responsabili, un fapt ce trebuie considerat revelator: Corneliu Oancea se ducea la tratament, cu biletul respectiv, în care — după cum se știe prea bine — este

vasna ar fi fost o distanță ca între Gara de Nord, din București, și halta Grivița, hai să zicem că un om ar fi fost tentat să se urce în tren și fără bilet. Dar, slavă domnului, de la Focșani și pînă la Covasna e o cale ceva mai lungă. A.D.A.S. este, precum știm toți, o instituție de asigurări în care oamenii trebuie să aibă încredere și de la care se așteaptă măsuri eficace, rapide de despăgubire, cînd este cazul, sprijin efectiv în întocmirea formelor solicitate de legi, capitol la care ar intra și corespondența cu forurile ce pot elibera adeverința cu pricina. Poate chiar cu cele sindicale, de la care Corneliu Oancea a primit biletul de tratament. A.D.A.S. nu poate fi doar un ghișeu de primiri și plăți. Ci se impune a fi un organism complex, un „nod” de relații de tot felul, în primul rînd cu instituțiile de stat și cu cei care-i încredințează banii lor, bunurile lor, securitatea vieții. Scriem aceste rînduri cu o sinceră revoltă și mîhnire, alăturîndu-le cererii pe care ne-o face Floarea Oancea din Focșani, str. Unirea Principatelor bl. 6, et. 1, ap. 5, județul Vrancea, solicitînd, dacă nu o imediată rezolvare, pe cale oficială, a situației create, măcar un răspuns clar din care să afle și cei de la A.D.A.S. care este, de fapt, capul de linie al acceleratului 745? Se poate sau nu se poate ști? Birocrația se impune a fi demascată și ucisă oriunde ar încerca să se ascundă! Deci, trebuie să se poată!

EMANUEL VALERIU

Barieră închisă birocrăției!

nea prevederi, care confruntă viața cu dreptunghiul de carton al unei legitimații de călătorie, fără de care poți muri, lipsindu-ți urmașii de o despăgubire, pentru că, ucis cu biletul în buzunar e una și fără el alta, vom reproduce ce i s-a întimplat Floarei Oancea de cînd și-a solicitat dreptul său. Cei de la A.D.A.S. i-au spus să se ocupe singură de procurarea adeverinței, căci e doar interesul ei! Bun. Fiind în vîrstă și bolnavă, văduva lui Corneliu Oancea a adresat mai multe cereri organelor de resort spre a fi sprijinită. A găsit înțelegere la Consiliul / popular / județean Vrancea, al cărui activist fusese soțul său, de unde s-au trimis mai multe adrese stației C.F.R. Ciceu, pentru a se preciza care este capul de linie al acceleratului 745. Răspunsul: Timișoara. La rîndul ei, aceasta

inclus și costul călătoriei. E drept, că în hainele sale, hărținite de acceleratul 745, nu s-a mai găsit actual amintit, dar nici celelalte lucruri personale, care aparținuseră victimei. Nu interesează din ce motive, dar interesează că ele au existat. Nimeni nu pleacă la tratament, printr-un cel puțin 12 zile, fără să-și ia cu el cîteva lucruri și obiecte trebuitoare. Dacă biletul de tratament se afla în valiză? De ce nimeni nu-și pune problema unde este cea valiză? Dar actele personale? Nu s-au găsit nici ele. Nici procesul-verbal de predare, care ar fi trebuit să existe la conductorul garniturii și din care ar fi putut să rezulte că cel accidentat fusese prins în neregulă. Ceea ce ni se pare însă cu totul revoltător este procesul de intenție care se face unui om și mai ales post-mortem! Dacă între Focșani și Co-

Din 1965 încoace Constanța Andreescu, în prezent pensionară, a bătut cam la toate ușile posibile pentru rezolvarea unei situații, intrată, pare-se, într-un cerc vicios. Fiind proprietara unui apartament din București, de pe strada Viitorului nr. 130 A, nu a reușit, în toți acești ani, cu toate memoriile, să intre în propriul apartament. „Chiar să nu am nici un drept asupra apartamentului pentru care am muncit o viață, și în care să nu ajung să ocup nici măcar o cameră?” — se întreabă nedumerită bătrîna, după ce abordînd și ultima cale, cea a justiției, pierde procesul.

De ani de zile locuiește în apartamentul ficei sale, Mioara Andreescu, împreună cu o nepoată. Mai la concret vorbind, într-o mansardă-anexă a acestui apartament: o cămăruță rece și puțin primitoare, în care urma ploilor prelinse pe zidul încăperii este mai mult decît vizibilă; o cămăruță, pînă la care trebuie să urce nenumărate trepte, greu de dus la anii ce s-au tot adunat.

Dincolo, în apartamentul proprietate, lucrurile s-au mai schimbat între timp. Familia Oancea, Grigore și Elisabeta, și ei pensionari de acum, au rămas singuri în apartamentul cu două camere, plus hol, plus dependințe, prin căsătoria fiului lor Adrian și mutarea lui în apartamentul proprietate al socriilor. La rîndul ei, această mutare e cu cîntec. Tînăra familie locuiește, în fapt, pe Colentina, unde își

achită toate datoriile — întreținere ș.a. — dar figurează, în continuare în spațiul de pe Viitorului 130 A. În aceste condiții proprietăreașea apelează la instanță pentru evacuarea lui Adrian Oancea și restringerea de spațiu pentru ceilalți doi membri ai familiei Oancea. Altfel spus, solicită instanței dreptul de a intra în una din cele două camere — apartamentul permițînd conviețuirea laolaltă, avînd

Iată însă că Inspectoratul municipiului București, serviciul pază și ordine, prin adresa nr. 96076 din 30 XI 1981 îi face cunoscut proprietăreașei că: „Cele semnala-te de dv. se confirmă. Numele Oancea Adrian a fost sancționat, conform Legii nr. 5/1971, art. 27, pentru că locuia fără forme legale, iar soției acestuia, Oancea Rela, i s-a anulat viza de reședință din strada Viitorului 130 A, intrucît nu mai

ales că situația Constanței Andreescu nu este singulară!

Potrivit articolului 64 din Legea 5/1973 „comitetele și birourile executive ale consiliilor populare vor sprijini, la cerere, persoanele care au locuință proprietate personală, dar nu locuiesc în ele, să se mute în aceste locuințe. În acest scop, vor închiria persoanelor care dețin locuințele respective, fie locuințele oferite în schimb de proprietari, fie alte locuințe din fondul locativ de stat, cu respectarea dispozițiilor legale privind normarea suprafețelor respective”. Înțelegem și situația Consiliului popular al sectorului 2 care „avînd de evacuat un număr mare de familii din imobilele ce se demolează pentru crearea frontului de construcții”, nu a putut soluționa cererea Constanței Andreescu, de a se atribui familiei Oancea un alt spațiu, pentru eliberarea locuinței. Totuși, țînd cont de prea lungă perioadă de cînd această femeie tot bate drumurile pentru intrarea în propria-i locuință, se poate, credem, găsi o soluție pentru rezolvarea problemei, intrată, cum spuneam, în cercul vicios al nerezolvărilor. Aceasta în condiția în care ultimul răspuns de la Procuratura Generală — unde dosarul se află din nou în studiu — ar fi negativ. Așa ar fi drept, așa ar fi echitabil.

GEORGETA ȘTEFANESCU

Dedesubturile unei mutări cu cîntec

doă intrări separate, cu acces la dependințe. Mai mult, pentru a nu stînjini pe chirașii ei, a solicitat doar accesul la baie — renunțînd la bucătărie și celelalte dependințe.

Acțiunea este respinsă, cauza rămînd definitivă. Paragrafele de lege aduse în susținere sînt clare: restringerea solicitată nu se poate face deoarece nici una din cele două camere nu are cel puțin 16 mp (una are 15,76 mp, (sic!) cealaltă — pe care o cere femeia — 14,63 mp). Adrian Oancea nu poate fi evacuat pentru că figurează și el și soția cu domiciliul în apartamentul în discuție și și-ar pierde, deci, dreptul său propriu locativ asupra locuinței în litigiu.

locuiește la această adresă”. Nu ne-a fost deloc greu să aflăm dedesubturile acestei stări de fapt: se spune că blocul de pe strada Viitorului 130 A va intra în demolare. „Și atunci, cum să iasă fiul nostru din spațiu?! Dacă-l prinde demolarea aici se alege și el cu un apartament” — punea punctul pe „i” însuși Grigore Oancea. Un punct de vedere care, adus în fața proprietăreașei, nu înseamnă altceva decît tăierea, cu cinism, a oricărei speranțe ca femeia să scape de mansarda în care își duce zilele. Un punct de vedere asupra căruia, credem, și-ar putea pune amprenta însăși legea — cînd interesul unor astfel de atitudini este atît de clar. (Mai

■ In Roșiori, oraș cu 30 000 locuitori, între alți medici specialişti care lipsesc sînt și un oftalmolog (măcar unul!) și un cardiolog. „Sîntem nevoiți, ne relatează Elena Bursumac, str. Lt. Dogeanu 17, să facem drumul la Alexandria, unde oftalmolog este doar unul singur și care nu pridesce decît cu mare efort să consulte toți bolnavii. Se așteaptă cu zilele pînă ne vine rîndul; facem naveta uneori o săptămînă în șir pentru a ajunge în cabinet, timp în care dacă suferi de un glaucom — cum este cazul meu, — și se agravează boala. Să nu mai vorbim de bolnavii cronici de inimă, cit se chinuiesc, neputînd fi urmăriți în timp și tratați.

■ Nicolae Gheorghe din Ploiești, str. Andrei Mureșanu 53, în vîrstă de 66 de ani, fost cazan-giu de meșerie, de circa 5 ani se zbate să obțină de la Trustul de montaj uzine chimice București o dovadă din care să reiasă anii cît a prestat munca de șef de echipă la Grupul de șantiere Ploiești, necesară pentru calculul corespunzător al pensiei. Tot de altă ani, sub diverse motive și pretexte, nu i se eliberează.

■ Despre încă o dovadă a nedezmintitei ospitalități a românului ne scrie Mioara Manolache din orașul Roman, jud. Neamț. Într-o situație grea, de excepție, cînd nu vedea nici o ieșire, aflîndu-se într-o excursie cu încă 10 tineri și rătăcindu-se, negăsind nici un adăpost, „am întîlnit un OM. La prima vedere că oricare altul, un bărbat modest, cu fața blîndă și cu ochii buni“, care i-a scos din toate încercările. Era primarul comunei Vintileasca, jud. Buzău, Marinescu Gheorghe. I-a găzduit, i-a dus cu autoturismul personal la gara din Rim. Sărat...

■ La data de 12 februarie 1981 am cumpărat un frigider „Arctic“ pentru suma de lei 4.300. După puțin timp de la cumpărare frigiderul nu a mai funcționat, astfel că, pînă în prezent, a fost necesară schimbarea succesivă a 3 agregate trimise de către întreprinderea producătoare. Toate acestea s-au dovedit tot la fel de bune ca și primul, încît nici acum frigiderul nu funcționează. Ce fel de control de calitate și ce fel de controlori o fi avînd fabrica găsească? se întreabă și ne întreabă Maria Suciu din Sinaia, str. Minăstirii 5.

■ Ion Pan cu domiciliul actual în localitatea 2 Mai, jud. Constanța, ni se plînge că are de ridicat niște drepturi bănești pentru munca depusă pe Șantierul Midia-Năvodari, dar nu-i poate încasa, deoarece „la trust mi-a spus o tovarășă că nu are timp să mi-i elibereze, să vin altă dată. Și am fost de trei ori și tot nu mi i-a dat; în final mi-a spus că e o greșeală, că n-am de ridicat nici un ban, ori eu știu că am circa 2.200 lei“. Rugăm conducerea Șantierului de construcții al Combinatului chimic Năvodari să dispună verificarea cu bună-credință a documentelor, iar dacă e în drept să i se elibereze omului banii pentru munca prestată.

■ Locatarii blocului 34 din Aleea Ulmiilor, cartier Dărmănești, Piatra-Neamț ne sesizează că „apă caldă nu avem cu săptămîni, căldură n-am avut zile întregi în iarna care abia a trecut; ne-am încălzit fiecare cu rezoruri, sobe electrice, aeroterme etc. În loc să facem economie de energie electrică, o consumăm pentru că unii tovarășii de la termoficare nu-și fac datoria. A calculat cineva, a făcut vreo statistică, cit curent electric se consumă în acest cartier, vitregind economia națională?“

■ Un grup de arhitecți bucureșteni — Neculai Raclis, Viorel Popescu, Paul Georgescu, Virgil Stavri — ne prezintă un document memoriu cu pertinente propuneri pentru a rezolva, benefic arhitecturii noi a Capitalei și a țării, problema „închiderii“ balcoanelor. Care a ajuns fenomen de masă, și care, la cra de față, efectuîndu-se la latitudinea fiecărui locatar, urtește violent orașele. „1. Să se admită amenajarea acestora (balcoanelor și logiilor) ca spațiu locativ sau ajutător. 2. Ca atare, se vor proiecta de la început de către arhitecți „închise“, aspectul estetic al fațadelor și volumelor se va studia în acest mod. 3. Sistemul lor de închidere va fi astfel unitar și se va executa de către întreprinderea de construcții care edifică întreaga clădire. 4. Valoarea acestor lucrări să fie inclusă în valoarea investițiilor respective pentru construcții de locuințe și, ulterior, în valoarea fiecărui apartament în parte. Pe lingă lucrările estetice beneficiile sînt și de ordin economic: s-ar reduce consumul de profile laminate utilizate (cu 30-40 la sută); consumul de energie electrică pentru sudură; dispariția unei ca-

tegorii de speculanți „închizători de balcoane“ dintre sudorii și mecanici, care percep sume foarte mari și care se sustrag, de regulă, de la plata impozitelor pentru această închidere“. Supunem ideea, la care noi subscriem, atît dezbaterii specialiștilor din țară — arhitecți, ingineri constructori, edili — cît și forurilor în drept — Comitetul de Stat al Planificării, Comitetul pentru consiliile populare, Institutul central pentru cercetare și directivare în construcții...

■ Procuratura Generală: „Referitor la scrisoarea petiționarului Tafta Vasile din com. Bîrsești, satul Negriștei, jud. Vrancea, vă facem cunoscut că cele sesizate au fost examinate și, constatîndu-se că sînt întemeiate, s-a declarat recurs extraordinar care a fost trimis Tribunalului Suprem pentru judecare“.

■ Consiliul popular al sectorului 4: „Urmare scrisorii adresate dv. de cîtecătun Ștoenescu Filip, Aleea Sîtioara nr. 11, s-a recalculat taxa asupra mijlocului de transport, rezultînd un plus de 600 lei care i-a fost restituit cu mandatul postal nr. 14 664/15 03 1982“.

■ Serviciu daune al Sucursalei județene Prahova A.D.A.S.: „Am recuperat de la instanța în cauză suma pe care instanța de judecată nu a reținut-o ca prejudiciu ca urmare a furtului săvîrșit de Băjenar Eliaodor la Supermagazinul din Breaza“.

N.R. Asta am scris și noi, în articolul „Nevinovatele gestiona-re fără să fie vinovate“. Amintim încă o dată conducerea Uniunii județene Prahova a cooperativelor de consum că nu ne-a răsuns la întrebare.

■ Arhitecta Adalgiza Roadevin din București, str. Voila nr. 1, ne scrie supărată, revindicîndu-și paternitatea, alături de arh. Ioan Tipa, șeful de proiect, la realizarea edificiului Spitalului județean din Brăila, premiat cu unul din premiile Uniunii arhitecților pe 1980. Contestă acest drept confratrilor Marcu Anghel și Gheorghe Trifu de la Institutul de cercetări și proiectări construcții tipizate din București, susținînd că acestia n-ar fi participat la respectivul proiect, așa cum au apărut în articolul „Muzica formelor citadine“ din Almanahul „Flacăra“ 1982. Adevărul îl va stabili Uniunea arhitecților, unde ne-am documentat.

■ Aron Groșeanu din Deva, str. Grivița Roșie 16, ne face cunoscut că edili și sistematizatorii orașului transilvan au propus spre demolare un imobil monument de arhitectură construit cu circa 390 de ani în urmă, cu înfățișare de castel medieval. Casa în care locuiește. În ciuda vîrstei, a rezistat tuturor calamităților naturale, de-a lungul secolelor, are zidurile exterioare de circa 1 m și cele interioare de 0,60 m, face parte din complexul de clădiri aparținînd minăstirii franciscane și sînt legate de ea multe legende și amintiri, momente din istoria orașului. „În zidul dinspre Cetate (română), de o parte și de alta a unei ferestre, stau înfipte două ghiulele de tun. Se spune că acestea datează de pe timpul lui Mihai Viteazul. Retrăgîndu-se spre a-și instala tabăra, trecînd prin Deva, armata austro-ungară a tras după el cu tunurile...“

■ „Subsemnatul Anghel Vasile, om al muncii la Întreprinderea Tractorul Brașov, m-am hotărît să sesizez direct un aspect negativ al activității economice din cadrul întreprinderii noastre, ce afectează atît planul de producție cît și buznarul celor ce muncim aici. În anul 1981, Tractorul a livrat Întreprinderii Tehnometal Timisoara peste 3.000 seturi de tractoare de 45 C.P., sub formă de CKD și SKD și peste 1.200 tractoare de același tip din destocări. Unitatea timisoreană urma să le monteze (pe primele) și să le reușeze (pe celelalte) și să le dea drumul în circuitul intern, obținînd beneficiarii de la centrala de resort. Tovarășii de la Tehnometal însă le-au raportat ca realizări proprii pe toate, inclusiv cele 1.200 tractoare pe care le primiseră gata, ceea ce a dus la diminuarea, cu aceeași cantitate, a realizărilor noastre din trim. IV 1981. Românește spus, munca noastră a fost furată. În schimb, dinșil și-au depășit indicatorii de plan, au încasat retribuții și prime, fără efort și merite deosebite“. Rugăm conducerea M.I.C.M. să lămurească lucrurile și să ia măsuri care venite, dacă așa s-au petrecut faptele.

■ Gheorghe Mihalea din Baia Mare, str. Moldovei 9/26 ne dă de veste că în planul manifestărilor filatelice ale cercului bibliotecii județene (al cărui președinte este) a organizat o expo-

ziție filatelică închinată memoriei marelui luptător patriot pentru libertatea românilor din Transilvania, dr. Vasile Luca. „Am emis, cu această ocazie, un set de 3 plicuri filatelice originale“.

■ Ministerul Agriculturii și Industriei Alimentare: „La scrisoarea ing. hort. Trifan Ecaterina înregistrată la dv. cu nr. 1382/1982, vă facem cunoscut că sus-nunata a fost încadrată la C.A.P. Averești, jud. Neamț, așa cum a solicitat“.

■ Centrala de exploatare a lemnului: „La scrisoarea tov. Coman Ileana din com. Moisei nr. 1282, jud. Maramureș, vă facem cunoscut că la începutul lunii martie a.c. Inspectoratul de stat teritorial pentru protecția muncii, județul Caraș-Severin, a înminat personal fiicei tov. Coman procesul verbal de cercetare a accidentului surferit de muncitorul forestier Coman Nicolae, la 30 sept. 1981, în parchetul de exploatare Topenia — S.F.E. Topleț — I.F.E.T. Orșova. Coman Ileana a depus procesul verbal solicitat de Prevederile sociale din orașul Vișeu pentru întocmirea dosarului de acordare a pensiei“.

■ Întreprinderea Teleconstrucția a M.T.Tc.: „Din verificările întreprinse la Șantierul Tc. 9 echipament a reieșit că drepturile bănești ce i s-au cuvenit pentru cit a lucrat și pentru concediul medical, în valoare totală de 1.429,15 lei, tov. Pal Ștefan din București, au fost depuse la Oficiul postal nr. 12 post restant cu mandatul telegrafic nr. 6623/29 XII 1981. Deoarece nu s-a prezentat să-i ridice, banii s-au reintors la întreprindere și au fost depuși în bancă la drepturi neridicate. În urma scrisorii adresate revistei Flacăra, banii au fost trimiși la domiciliu, cu mandatele postale, 6083 și 1292 din 16-17 aprilie 1982. Pentru neretragerea la timp a scrisorilor anterioare ale petiționarului adresate conducerii șantierului au fost atenționați unii încadrati din compartimentul financiar-contabil care aveau sarcina să se ocupe de această problemă“.

■ Consiliul popular al municipiului Buzău: „Din cercetările efectuate la fața locului a rezultat că cele sesizate de cîtecătun Corda Laurenția corespund realității. Exploatarea necorespunzătoare, proasta gospodărire, folosire, întreținere și conservare a părților și instalațiilor comune au condus la spargerea coturilor și inundarea subsolului blocului. Deficiențele au fost remediate încă de la data de 9 aprilie 1982“.

■ Fiica mea, Tudor Ofelia, a urmat cursurile Școlii de opticieni în cadrul UCECOM București (absolvită în 1981), avînd contract pe 5 ani de zile cu Cooperativa „Munca“ Cimpina. De la această dată și pînă în prezent nu a cîștigat nici 300 lei, deși este încadrată cu o retribuție lunară de 1.860 lei. Cooperativa are în acest oraș două unități de optică, însă cei doi responsabili nu o primesc pe motiv că în unitățile lor se lucrează cu scule și unelte proprietate personală, iar presedintele este neputincios în fața lor. După lungi discuții a fost reorganizată într-o unitate nouă, la Breaza, dar nici aici nu are ce să lucreze, neavînd asigurată baza materială“. (Tudor Nicolae, Cimpina, str. Tineretului 18)

■ La 15 decembrie 1981, am primit de la Procuratura județeană Constanța: „La numărul dv. 11635/1981, vă facem cunoscut că s-a luat legătura cu conducerea Judecătorei Constanța, în vederea punerii în executare a sentinței nr. 723 din 3 noiembrie 1981, la care se referă numita Ștefan Elena din com. Nicolae-Băleescu, jud. Constanța“. După o jumătate de an de la acest răspuns, ne scrie Maria Ștefan, fiica petiționarci. „Vă informez că nimeni nu ia măsuri împotriva acelor care continuă să-i ocupe casa, să se folosească de terenul ce-i aparține... Din 21 ianuarie 1982 există la Procuratura județeană un al doilea dosar de cercetare, dar nimeni nu aduce la îndeplinire hotărîrile judecătorești. Atunci unde-s autoritatea și prestigiul justiției? Cine să întronceze, și în cazul trist al mamei mele, legea?“ Însăși Procuratura județeană Constanța, care ne asigurase că a luat măsurile de rigoare pentru aceasta.

■ N. Mihai din com. Bălăești, jud. Prahova, luînd în sprijinul celor relatate de sine și pe tovarășii profesori A. Plășanu, I. Gorun, M. Avramescu („care au fost mult mai rău păcăliți decît noi“) de la Liceul „N. Iorga“ din Vălenii de Munte, ne relatează „odiseea“ unei excursii prin O.J.T. Prahova la Poiana Brașov. „La restaurantul «Capra Neagră» ospătarul sînt puși pe căpătuială. Patru persoane am luat masa (meniu fix) — masă de grup și, în loc să ne coste 112 lei, cum am fost informați la început, ne-a costat 122 lei, conform notei de plată pe care v-o anexăm. Îndrăznînd să-l întrebăm de ce, pe ospătarul M. Dorinel, răspunsul a fost jignitor („nu vă mai servesc pentru că n-ați venit aici să vă îngrășați“) și nu ne-a mai dat nici măcar un pahar cu apă minerală. Ce-i de făcut? Să mai mergem ori nu în excursii?“ Noi zicem că da, sperînd că O.N.T. Carpați Brașov își va educa mai bine ospătarii.

■ „Am citit articolul dv. „Încă trei, patru săptămîni și moare un meșter străvechi“ (Flacăra nr. 12 din 2 martie a.c.) și m-am bucurat, căci curelăria într-adevăr moare, dacă nu se va interveni pentru redresarea ei. Și în Buzău, str. Dobrogeanu-Gherea, se află curelăria pe care o conduc cu încă 3 ortaci și care și ea e „pe drojdie“. Eu am format aici pe cei trei ortaci mai în vîrstă, dar e nevoie să mai pregătăm „schimbul de miine“ și, cum sînt și eu mai în vîrstă, am nevoie de sprijinul presei, căci numai așa se vor trezi la realitate cei în drept. Calul reintră în drepturile lui străvechi și, ca atare, este nevoie să reintre și curelăria“. (Dumitru Lazăr, Cooperativa „Curelăria“ Buzău)

■ „Sînt Gh. Popescu din Ploiești, str. Caraiman 3, și la începutul lunii decembrie 1981, v-am trimis o scrisoare prin care mă plîngeam de atitudinea ICRAL care îmi încasase 100 lei (taxă) în vederea asfaltării curții locuinței mele. Din 2.12.1981 și pînă la data scrisorii nu efectuase nimic ce ar fi putut justifica suma încasată. Vă scriu de această dată pentru a vă informa că, prin mandatul 26467 din 22.03.1982, ICRAL Ploiești mi-a returnat banii. Tîm să vă mulțumesc călduros pentru intervenția dv.“

■ ICRAL Cotroceni: „În legătură cu nota publicată la rubrica Flacăra la dispoziția dumneavoastră nr. 13 din 2 apr. 1982 vă comunicăm că blocul L-10 din Șos. Alexandriei nr. 72 este bloc nou, fără recepție finală. La data respectivă, constructorii — I.C.P.B. — executa lucrările de remediere la terasa blocului, încît în momentul de față sîntem în posesia declarației scrise a tov. Pintea Ilie, locatarul ap. 44, privind terminarea execuției lucrărilor de remediere. Dar recepția asupra calității acestora?“

■ Consiliul județean al sindicatelor Sibiu: „În baza celor constatate, stînd de vorbă cu pententul, analizînd situația la nivelul Trustului S.M.A. Sibiu, al D.G.J.A.I.A. Sibiu, al Direcției comerciale județene și în urma măsurilor luate de organul județean de partid și sindicat, numit Kiralyfi Iuliu a fost reîn-cadrat, cu data de 1 aprilie 1982, la Întreprinderea comercială cu ridicata mărfuri alimentare Sibiu, serviciul R.C.T.A., în funcția de economist stagiar, anul II. Tov. Kiralyfi Iuliu a fost mulțumit de felul cum i s-a soluționat problema“.

■ Sucursala municipiului București a ADAS: „În legătură cu articolul apărut în nr. 12 din 26 martie a.c. la rubrica „Flacăra la dispoziția dumneavoastră“ prin care Alexandru I. Alexa din București, str. Liviu Brebanu 29, se arată nemulțumit de faptul că nu a primit despăgubirea pentru avarierea autoturismului său pe teritoriul jud. Vrancea, vă comunicăm că imediat după primirea în-cuviințării pentru stabilirea despăgubirii, pe baza înțelegerii dintre părți, respectiv la 13 martie 1982 i s-au plătit drepturile cuvenite. La data apariției articolului, Alexandru I. Alexa intrase în posesia acestora. În scopul prevenirii unor astfel de situații s-au luat măsuri pentru soluționarea mai operativă a tuturor cazurilor de pagube care sînt înștiințate la sucursala noastră“. Ce măsuri?

■ Centrala de transporturi auto: „Referitor la nota cuprinsă în rubrica „Flacăra la dispoziția dumneavoastră“ prin care locuitorii comunei Balta Albă reclamă desființarea cursei Rm. Sărat — Amara, vă aducem la cunoștință că în ultima perioadă I.T.A. Buzău s-a confruntat cu greutăți privind asigurarea parcului activ necesar acoperirii tuturor sarcinilor din program, datorită lipsei de anvelope și a unor piese de schimb deficitare. În prezent, cursa se

execută conform graficelor de circulație“.

■ „Consider a fi de interes pentru opinia publică informația privind marea personalitate a dr. Constantin Andreoiu din Ploiești, aflat în pragul vîrstei de 80 de ani și care se bucură de un mare prestigiu medical la noi în țară. Într-o îndelungată carieră chirurgicală, de 50 de ani, a salvat mii de vieți ome-nești cu o îndeminare și competență de maestru, cu o rară conștiință medicală. Consider o datorie a mea, cetățenească și profesională, a vă aduce la cunoștință acest fapt“. (Dr. Dumitru Badea, Spitalul județean Prahova)

■ „Mă urmărește imaginea penibilă a ținutei vestimentare, surprinsă în prim-plan de indiscretul obiectiv al camerei de luat vederi, joi, 15 aprilie a.c., cu prilejul transmisiei concertului simfonic al orchestrei Radio-televiziunii, a numeroșilor amatori de muzică. O discrepantă flagrantă, pînă la lipsa de respect, între fracurile și rochiile de seară de pe scenă și „blugii“ din sală! Eu am considerat mersul la concert, la teatru, la operă, la spectacol în general, ca pe o sărbătoare, onorînd-o ca atare și vestimentar“. Are dreptate autorul acestor rînduri — Eugen Trancu-Iași din București, str. Spătarului 1A —, nu e nici desuet, nici ridicol, ci de bun-simț, dovadă de educație și cultură a respecta și vestimentar sala de spectacol, așa cum ne respectă instituția și reprezentanții ei pe noi, spectatori.

Pagină realizată de CICI IORDACH

Posta redacției

■ Oscar Dragu — Calărași: Ca inginer, șef de fermă, stagiar anul III, retribuția se face în raport cu realizarea aceluiași indicatori de plan ca și a celor cu funcții de conducere și execuție care muncesc în compartimentul sau sectorul respectiv.

■ Maria Ciocan — Roman: Să-l acționezi, pe tată, în judecată ■ Arpad Gal — Brașov: Dacă veți dovedi că ați lucrat ca sudor, în condițiile cerute de lege, cel puțin 25 ani, veți avea dreptul la pensie pentru limită de vîrstă la 55 ani ■ Constanța Radoslav — București: Vă așteptăm la redacție ■ Traian Beresteșanu — Brăila: Cereți lămuriri la serviciul personal-învățămînt, retribuție din întreprindere ■ Ioana Petrică — Rătești (Argeș): În raport cu perioada lucrată ■ Ion Olariu — Breaza: Nu numai martori, ci și acte ■ Văduva Ștefan — Craiova: Gradul didactic obținut ca profesor cu studii de 3 ani la Institutul pedagogic nu vă dă dreptul la retribuția corespunzătoare gradului obținut și în cazul absolvirii unui institut de învățămînt superior cu durata studiilor de cel puțin 4 ani

■ Costache Pinteș — Iași: În cazul dv. beneficiați de procentele de 4% ■ Smaranda Popa — Tutova (Vaslui), Maria Felcean — Cluj-Napoca, Letiția Idu — Mediaș: La Centrul de fonaudiologie și chirurgie funcțională ORL, strada Mihail Ciocoranu, nr. 21, sector 5 ■ Tudor Scoruș — Ziduri (Buzău): Cei 10 ani de vechime în C.A.P. vor putea fi valorificați la pensie numai la împlinirea vîrstei de 65 ani ■ Mucenic Străuș — Corbeni (Argeș): Se poate, dacă unitatea este de acord ■ Ioan Pavel — Săvinești: Ceea ce cereți, nu se poate ■ Gheorghe Petre — Movilița (Ialomița): Cereți sprijinul Consiliului popular comunal ■ Ioșif Grigore — București: 1) Țărani cu gospodărie individuală din zonele necooperativizate au dreptul la pensie și alte asigurări sociale în condițiile Legii nr. 5/1977; 2) Fondurile necesare plății pensiilor se constituie din contribuția personală de 40 lei pe lună și din contribuția statului de 2% stabilită la valoarea produselor livrate la fondul de stat de către țărani cu gospodărie individuală ■ Octavian Negruți-Fekete — Tg. Mureș: Răspunsul a fost corect. Aveți dreptul la 3%.

MARGA NEDELEA

● „FLACĂRA“ nu ia în considerare scrisorile anonime și nu primește acte originale. Scrieți-ne cit mai concis. Și nu uitați să vă iscăliți. Precizați eventual telefonul unde vă putem găsi.

Lumea in care trăim

Computerul cu epoleți

Mondo umano ?

Pretextul și realitatea

Imi amintesc și acum fotografia unei tinere trase la față, tipul clasic de neajutorată, aflată lângă un panou pe care tronau alte imagini mari și foarte reprezentative ale unor copii dintr-o țară asiatică sau africană. Erau — toți — culcați, poziția exprima fără echivoc neputința lor în fața infometării. Și a fișul de pe panou, și fata îndemnată trecătorii să participe la „o ome-nescă acțiune de binefacere”. Imaginile erau zguduitoare mai ales că fuseseră special montate în fața vitrinei unui restaurant la care se găsea o tentantă expoziție de artă culinară. Se miza, desigur, și pe impactul acestei asociații.

Cum să te ducă, oare, gândul că intențiile organizatorilor chetei erau cu totul altele și nu aveau nimic cu sârmanii copii nemicați din acea țară africană sau asiatică? Și, iată, în ancheta ziaristei Katie Breen din publicația „Marie Claire” se arată negru pe alb: „Altă sursă de venituri pentru secte: colectele pe străzi, apelurile zilnice la cit de slabă conștiință avem noi, bogății care sintem”. Așa se face că, frecvent, aceste „fonduri, odată adunate, merg direct în buzunarele unuia guru”. Potrivit ziaristului A. Valentini, în anul 1980 adepții lui Krishna au adunat, sub pretexte diverse, 12 (douăsprezece!) milioane de franci.

În ancheta amintită este mult mai amplă. Ziarista citată abordează frontal și probleme în care structurile societății acționează tolerant sau, mai curând, ignoră cu bună știință situații dintre cele mai delicate. Și astfel, ea se întreabă: „Se urmăresc vrăcii pentru exercitare ilegală a medicinei; de ce nu se urmărește și Biserica scientologică pe aceste baze, intrucît ea a declarat război tuturor formelor tradiționale ale medicinei pentru a le înlocui cu prescripțiile lui Ron Hubbard (unul din liderii ei — n.n.)? Fișul care știe să vă găsească dacă ați uitat să declarați cei 300 fr. pe lună obținuți pe o cămăruță de bună, pare a se acomoda cu profiturile gigantice obținute de aceste pseudosocietăți, fără a mai vorbi de transferurile de fonduri dintr-o țară în alta”.

Se semnalează apoi cum bogăția sectelor constă din „darurile” aderenților, dar mai ales din munca gratuită depusă de ei. Dar, atenție!, această muncă nu este declarată: ea este fără salariu, fără asigurări sociale, orele sînt adesea lungi, salubritatea atelierelor nu este verificată niciodată. Ce se întâmplă cînd un bărbat se îmbolnăvește sau o femeie este însărcinată? El sau ea nu beneficiază de nici o protecție și de aici concluzia anchetei este firească: „munca în atelierul sectelor este mai curînd într-un atelier clandestin decît atelierul unui prelat”.

Reamintind că presa franceză a deconspirat asociațiile, de regulă de binefacere, sub care se ascund sectele și ramificațiile lor (a se vedea articolul nostru precedent), credem că putem răspunde la întrebarea pe care ne-am pus-o în final: sectele se ascund în spatele unor asociații și organizații cu scopul de a putea storce venituri cît mai mari. Astfel, arată ziarista citată, avînd ca pretext (și avînd și o denumire corespunzătoare), ajutorarea copiilor infometati, o sectă a strîns într-un an cîteva zeci de milioane de franci folosiți pentru a hrăni averea unui... înțelept într-ale escrocheriei. Trist dar adevărat!

DUMITRU CONSTANTIN

Lumea se amuză

După „Bunte Illustrierte” — R.F.G.

La orice ne-am fi așteptat. Mărturisim totuși că afirmația profesorului Joseph Weizenbaum, reprodusă de revista vest-germană „Computer Zeitung” care apare la Bonn, ne-a șocat. Acest specialist a făcut o paralelă surprinzătoare între Biblie și computer. Bineînțeles, în Biblie nu scrie nimic despre computere. Autorii ei n-au mers atît de departe cu imaginația. Dar profesorul consideră că computerele au ceva comun cu Biblia. Iată ce declară el: „Înainte vreme se spunea — așa scrie în Biblie, și drept urmare se credea. În prezent este suficient ca un computer să emită o instrucțiune și toți se orientează în funcție de aceasta”.

Cu alte cuvinte, computerul a devenit un fel de „carte sfîntă” față de care n-ar exista nici drept de apel și nici posibilitatea de contestație.

Mitificarea computerelor a fost denumită de către acest om de știință „încrederea oarbă în puterea tehnicii”. Desigur, pretinde el, oamenii trebuie să aibă încredere în tehnică, însă nu trebuie să se lase stăpîniți de această tehnică.

Apărent, dilema ne duce cu gândul la romanele de anticipație în care cite un robot dotat cu însușiri omenesti încearcă să domine ființele vii. Savantul nu se teme de asemenea roboți. Nu este vorba de un computer care ar vrea să domine lumea, ci de riscurile încrederii fără margini în capacitatea de funcționare a acestor mașini minunate ale căror taine prea puțin le înțeleg.

O întâmplare dramatică survenită în S.U.A. la 8 noiembrie 1980 este edificatoare. Un inteligent computer, o mindrie a generației sale de mașini, și-a pierdut brusc inteligența și a început să lanseze semnale care transmise în limbajul curent ar fi însemnat un atac cu rachete nucleare. Dar un asemenea atac, evident, nu avușese și nici nu avea loc. Computerul cunoscuse o banală... defecțiune. Tot așa cum oamenii, uneori, se îmbolnăvesc și ei.

„Dacă această falsă alarmă ar fi durat mai mult timp, circa 10-12 minute, nimic nu ar fi putut verifica situația exactă și acest computer ne-ar fi putut duce la un holocaust” — spune alarmat profesorul.

Un om bolnav se plînge de dureri, se prezintă la medic, încearcă vindecarea. Boala unui computer o poți însă depista de-abia după ce greșelile sale pot fi catastrofale.

Un computer care greșește poate nimici totul, inclusiv planeta.

Putem deci crede în computere, precum oamenii altor epoci credeau în Biblie?

Profesorul ne cere să fim prudenți. Cartea pe care a scris-o

se numește „Puterea computerelor, neputința rațiunii”. În fața pericolului rațiunea nu are însă dreptul să fie nepu-tincioasă.

Problema de fond, în viziunea savantului american, este aceea că omul încearcă „să programeze computerul după chipul și asemănarea sa, încearcă să imite propria sa specie prin computer și, fără să dorească acest lucru, se programează pe sine însuși”. În loc să domine tehnica, omul riscă să devină dependent de ea, de deciziile ei.

Părți vitale ale sistemului militar occidental se bazează astăzi pe computere. Întregul sistem de control și de comandă, de declanșare a alarmei, de lansare a rachetelor nucleare, totul se bazează pe computere, pe activitatea și decizia acestora. Dacă într-o bancă mașinările acestea ultracom-plicate cunosc o stricăciune, iar cifrele încep să se incurce, daunele pot fi mari, imense chiar, dar reparabile. În schimb, în materie militară, orice defecțiune poate împinge în neprevă-zut.

S-au rostit multe avertismente pe această temă, dar problema rămîne la fel de acută.

Savantul crede că oamenii vor ajunge la înțelegerea realității doar de pe urma unei catastrofe provocate de compu-tere. O asemenea catastrofă i se pare posibilă, deși, afirmă el, nu poate prezice „momentul exact” al producerii ei. Faptul că computerele din centrele și comandamentele mili-tare americane, computerele cu... epoleți au greșit de 27 de ori în ultimii ani, aducîndu-ne tot de atîte ori în pragul războiului nuclear mondial, poate să justifice pesimismul sa-vantului. Dar înțelegerea realităților o dorim altfel obținută, nu printr-o catastrofă.

Computerele au rolul lor. Nimeni nu se gîndește să renun-te la ele. Societatea modernă este de neconceput fără aceste instrumente de activitate. Esențial este însă ca destinul oame-nilor să depîndă numai de oameni. Să nu lăsăm mașinile cu o inteligență artificială să amenințe omenirea, să se joace cu soarta planetei. Iar oamenii să fie conștienți că evitarea „accidentelor” de orice fel trece prin propria lor inteligență, că omul, suprema creație a naturii, trebuie să-și păstreze pu-terea rațiunii, capacitatea de a acționa pentru ca planeta să nu fie azvîrlită în abisul distrugerilor.

Rațiunea trebuie să învingă chiar fără a plăti prețul ca-tastrofelor prezise de profesorul american.

AL. PINTEA

Craterul foametei

Cîteva reviste occidentale de mare tiraj nu au ezitat — tentația subiectului era prea mare — să descrie, cu un suficient lux de amănunte, cum arată, la ce folosește, cum se depozitează și cum funcționează racheta-mestodont MX.

Cea mai zdravănă dintr-o „generație” de o... vigoare fără precedent, racheta americană MX este și cea mai impozantă: 23 de metri lungime. Dotată cu 10 focoașe nucleare, avînd un preț de cost aiuritor și fiind în stare de performanțe asazise ieșite din comun, această mamă nichelată a celor mai sofisticate și hulpave proiectile se fabrică prea greu pentru a putea fi pierdută prea ușor. La banii aruncați cu buldozerul pentru proiectarea, fabricarea și testarea ei s-au adăugat deci alți bani aruncați în aceeași manieră pentru depozitarea ei. Tuneluri lungi și vaste pe care dînsa să alunece spre neștiirea inamicului, cave imense în care să sălășluiască numai cîteva clipe au fost săpate, betonate și finisate.

Armele costă începînd din faza de anti-cipare și continuă să coste în faza de depozitare. Ele costă, asta e, și după aceea iar „amortizarea” se poate produce, în parte, prin utilizare. O armă, de ce să nu recunoaștem acest adevăr elementar, este eficientă în măsura în care desființează mai rapid și mai masiv valori: fie ele umane sau materiale. Crima ideală, crima de maxim randament, crima care să decapiteze, instantaneu și definitiv, civilizația — iată obiectivul spre care curg munții de bani solicitați feroce de esca-lada mahmură dar vertiginosă a înarmărilor.

O crimă incomparabil mai ieftină însă la fel de eficientă este aceea care mar-

chează actualul război mondial alimentar. „Arma alimentară”, ținînd în saș sute de milioane de infometati, este — de fapt — o bombă care nu produce nici zgomot, nici șchițe, nici cratere. Craterele ei sînt inesizabile, dar percutante, invizibile, dar existente. Un imens crater, desfigurînd majoritatea lumii a treia, este spațiul geografic al crimei prin inaniție. Bani care l-ar putea estompa și elimina total curg însă spre șlefuirea bucherelor, exi-gente și stranii ca niște cristale perfecte ale dezastrului.

O recentă analiză apărută în „Cérès”, publicație a Organizației Națiunilor Unite pentru Alimentație și Agricultură (FAO), se oprește indeosebi asupra uneia dar, îndeobște, recunoscută și apreciată a fi dintre cele mai importante implicații eco-nomice ale cursei înarmărilor — aceea asupra situației alimentației în lume. Ea pornește de la comentarea statisticilor privînd evoluția, pe plan mondial și pe gru-puri de țări, a producției agricole și ali-men-tare, pe de o parte, și a cheltuielilor militare, pe de altă parte, în ultimul de-ceniu. Excluzînd influențele deformatoare ale deprecierei monetare, respectiv ale creșterii inflaționiste a prețurilor, cifrele evidențiază o sporire, pe ansamblul mon-dial, a producției agricole cu 25 la sută și a cheltuielilor militare cu 20 la sută.

„Dacă avem în vedere că în de-curs de 10 ani indicele statistic în dolari constanți a crescut de la 100 la 120, aceas-ta semnifică faptul că, în perioada res-pectivă, cheltuielile militare mondiale au depășit cu 20 la sută însăși majorarea in-flaționistă a prețurilor sau, cu alte cu-vinte, că au sporit în mod real cu 20 la sută”, scrie revista menționată.

Să luăm în considerare în același mod — continuă „Cérès” — cealaltă cifră — de 25 la sută — reprezentînd creșterea pro-ducției agricole? Ce semnifică aceasta?

O majorare care nu este cîtusi de puțin notabilă și care, ținînd cont de sporul na-tural de populație, nu traduce, pe ansam-blul mondial, decît o creștere a nivelului general de alimentație, în medie pe locu-itor, de numai 4 la sută. 4 la sută într-un deceniu! Și aceasta în medie la scară mondială, deoarece pentru majoritatea populației globului — cea care trăiește în țările slab dezvoltate și în curs de dez-voltare — creșterea în medie pe locu-itor, așa cum evidențiază revista, a fost sub 2 la sută. Pentru sutele de milioane de latino-americani a fost în tot în me-die doar de 1 la sută, iar pentru sutele de milioane de africani a fost vorba chiar de o scădere, în medie pe locuitor, de 12 la sută. Toate acestea nu semnifică, de fapt, decît o menținere dacă nu chiar o înrăutățire a situației și așa precare a ali-men-tației în „lumea a treia”.

Iar implicația este subliniată, fără echi-voc, de revista „Cérès”. În acest sens însuși titlul analizei este prin sine sem-nificativ: „Înarmare pînă în dinți, dar stomacul gol”.

Așadar cu stomacul tradițional gol ome-nirea, biciuită de obsesia unei minorități iresponsabile, se înarmează tradițional pînă în dinți, construind pacea înarmată pînă în dinți și cămășile ei betonate în care în loc de hrană lucid gospodărită se adună, în stive impresionante, rachetele poficioase și crude care nu au alt scop decît de a transforma istoria contempo-rană într-o efemeridă.

Mă ambiționez să cred că omenirea nu se va lăsa anesteziată de acest năprasnic semnal de alarmă care face pe foamea și se termină cu taifunurile radioactive. Cu taifunul care va mătura pămîntul din temelii sale cele mai adînci.

RADU BUDEANU

Un bancher în grevă

Baronul Guy de Rothschild, portdrape-lul ramurii franceze a faimoasei familii de bancheri, se află în grevă. Pentru a protesta împotriva măsurilor de naționa-lizare, „a taxatorilor care nivelează tot-ul”. Grea cruce de purtat acest nume și mai ales ceea ce se află în spatele lui în actuala Franță pornită să micșoreze dis-crepanțele uriașe dintre bogați și săraci. Așa că baronul a luat tocul, călimara și hirtia și s-a pus pe scris, strigîndu-și, într-un articol găzduit pe prima pagină de „Le Monde”, insuportabila durere. „Adio Rothschild”, clamează el și lamen-tîndu-se amaric consideră că actualele taxe asupra veniturilor mari vor sugruma înfloritoarea bancă de familie. „Nu ne mai rămîn decît cîteva firimituri sau poate nimic. Pensionat cu forța, mă con-sider în grevă”.

Impozitul pe marile averi reprezintă mai mult decît un „pericol” ce planează asupra „bietelor agoniseli”; el demon-strează voința statului de a cunoaște toate dedesubturile afacerilor. Or, multe dintre ele, și mai ales cifrele înscrise la capitolul beneficii, n-ar suporta lumina necruțătoare a reflectoarelor controlorilor financiari. Revista italiană „Panorama”, deplîngînd cu maliție avaturile marilor averi franceze, constată că reacțiile „ame-nințărilor” au fost cu totul altele decît cea a bossului finanței pariziene. Ei au ales o cale mai puțin spectaculoasă — la prima vedere — dar mult mai sigură, transfe-

rîndu-și „modestele” economii în Elveția sau alte țări. 40 de miliarde de franci au zburat peste frontieră — estimările apar-țin vameșilor francezi — spre primitoa-rele safe-uri elvețiene. Și doar în cîteva luni. Urmare a scandalosoșei operațiuni fi-nanciare care a dus la sustragerea de la naționalizare a unei bune jumătăți a băn-cii „Paribas”, în capitala Franței s-a dat la iveală o încercare frauduloasă de ex-port de aur.

Ascunde, doșeste! — iată cuvîntul de ordine al francezilor bogați. „Carnetul monden” al cotidianului „Le Figaro” a în-registrat un puternic recul al anunțurilor pentru a evita furnizarea de informații hoților sau fiscului, puși, în optica celor avuți, pe același plan. Au fost găsite, bi-neînțeles, modalități rafinate de a evita intranșigența fiscalității. O adevărată vi-nătoare de opere de artă, urmată firesc de o creștere amețitoare a prețurilor a-cestora, se desfășoară la principalele case de licitație. Sloganul „zilelor negre”: „Vinde iahtul și ia-ți un Picasso” („Li-bération”). Colectiile particulare sînt, de-sigur, invizibile. Un alt baron Rothschild, David, a declarat că nu concepe să ros-tească numele vreunui dîntre maestrii care-i împodobesc galeria...

Și ce va urma după această adevărată manie a invizibilității? Se va realiza oare profeția ziarului „Die Welt” că în Franță „luxul va fi ucis, și fără lux Franța nu e ea însăși”? Roger Godard Bergy, preșe-dintele comitetului Montaigne, care gru-pează cele mai luxoase magazine de pe Champs Elysées, nu pare să împăr-tășească o asemenea părere. Vîntul aface-

rilor suflă prielnic în pinzele caselor Dior, Hermes, Chanel sau ale altora, la fel de cunoscute. În momentele de „in-certitudine economică”, mari vânzări fac firmele care oferă „investiții refugiu”. „Cartier”, marea firmă multinațională care produce și comercializează bijuterii și confecții de lux la prețuri descurajante, a înregistrat în Franța o cifră de afaceri fără precedent. O perioadă excelentă și pentru „Tapis Rouge”, firmă care asigură voiajuri de lux în orice colț al lumii, cu Rolls Royce la scară și caviar la micul dejun. Săptămînalul satiric „Le Ca-nard enchaîné” arată că una din țintele preferate ale turșilor de elită a devenit insula Saint Martin din Antile, care apar-tine pe jumătate Franței, pe jumătate Olandei.

Nici restauratorii nu se plîng. Celebru-l „Maxim’s” a ajuns să refuze clienții chiar și luna, ziua slabă. André Tarbes, un nume cunoscut în lumea restauran-ter pariziene, prevede „nopti de vis” la încasări. „Oamenii își cumpără baine de mii de franci care dacă nu sînt expuse, plimbate, n-au nici o valoare. Și restau-rantele, chiar dacă este vorba doar de ba-luri de binefacere, oferă cadrul potrivit” — declara el.

Bogății francezi sînt, desigur, neliniș-țiți și încearcă totul pentru a contracara efectele noilor măsuri. De aceea, bătălia forurilor guvernamentale pentru aplica-rea programului de impozitare a marilor averi se anunță de lungă durată.

IOAN ROȘCA

Un om important: tâmplarul la pensie Nicolae Nica. Opera lui: Muzeul de artă din satul Chilia

O mulțime de oameni importanți lasă în urma lor numai lucruri lipsite de importanță. Există, în schimb ori poate în consecință și ca o răzbunare a naturii — despre care știm că nu ia dintr-o parte fără să pună ceva în altă parte — oameni fără importanță, al căror destin pare făcut să-i ființă neștiuți și care, în ciuda chiar a ceea ce arată toată viața, au ocupații și idei foarte importante. De Nicolae Nica din Chilia, de exemplu, n-a auzit prea multă lume. Cit despre cei care-l cunosc, abia citiva îi înțeleg cu adevărat ambițiile.

Nica Nicolae a întemeiat la Chilia un muzeu și o bibliotecă de artă.

Sigur, între muzeul lui Nicolae Nica din Chilia și Muzeul Louvre niște diferențe sunt. E tot atât de sigur însă că diferențele acestea nu privesc esența. Și dacă am ajuns să vorbim de esență, ar fi la îndemina oricui să observe că Muzeul de artă al satului Chilia, din județul Olt, are, ca piatră de căpătii, piatra cu care încep să se zidească toate marile năzuinți umane și anume devotamentul unui om. Pentru devotament se știe o singură măsură: să fie total. Nicolae Nica, un om mărunț și parcă urmărit de tot ce-i mai greu într-o viață de om, a purces, de prin 1971, să facă, în satul unde s-a născut, un muzeu, iar muzeul să arate ce tezaur de indeletniciri și gândire se găsește la Chilia, un loc dealtfel lipsit de importanță și de al cărui nume te întrebă poate doar pentru că există capul Chilia.

Nicolae Nica a ieșit la pensie ca muncitor modelier în lemn categorie specială, a opta, gradul zero. Cam maximum pentru o meserie de tâmplar. Când s-a întâmplat asta, în 1971, el avea tot ce-i trebuia să fie mulțumit. Avea o casă în Pitești, lua o pensie frumuseală și crescuse mari patru copii buni. În anul, deci, în care toate păreau să se limpezească și să se așeze spre lauda muncitorului ce-a răzbit, deși — între altele — fusese o vreme chiar mort (din moment ce familia era incunostințată că s-a prăpădit pe front, de vreme ce prizonieratul se anunța fără salvare și, mai ales, din moment ce lui Nicolae Nica îi era indiferent dacă e viu sau mort), în 1971, prin urmare, s-au petrecut, de fapt, toate schimbările mari ale vieții sale: și-a cumpărat o casă în capătul dintr-un deal al comunei Ștefănești, a început să facă sculptură, investind în asta nu numai toată energia, dar și aproape toți banii, și — fapt tulburător — s-a îndepărtat de colțul de lume ce-i era cel mai apropiat, satul Chilia. Am putea spune că abia acum a văzut mai clar ideea, cu cit se dovedea ea mai greu de realizat.

Nicolae Nica are 8 clase, dar vorbește uneori atât de interesant și de expresiv încât înclină să-l vezi trecut prin școli mai mari. A citit multe cărți de artă, a cheltuit enorm, raportat la veniturile sale, pe albume de artă, și-a descoperit o sensibilitate mistuitoare la arta arhaică, românească și greacă, parte din portretele cioplite în lemn și os avind puritatea și eleganța Korelor de pe Acropole, parte robustețea unor reprezentări medievale autohtone. Intrucât cultura și-a făcut-o tirziu, cind trebuia să biruie unele obișnuințe și unele prejudecăți în ce privește frumosul, vorbirea lui e câteodată bizară. Un amestec de logică și verbiage supraréalist, idei și intuiții excepționale alături cu gânduri comune.

Cind tot omul se mai liniștește, Nicolae Nica a început să se neliniștească. El e conștient de cit poate și că, în fapt, cea mai mare realizare a lui e că a pus pe

picioare un muzeu într-un sat unde țărani aveau nevoie de el și nu-și dădeau seama. Ca să facă muzeul, vă dați seama, a trebuit să facă naveta între Ștefănești și Chilia. E greu să convingi niște oameni și cind ești zilnic lângă ei, dar mite cind ai plecat din sat și plecat ai rămas. Nicolae Nica a izbutit să convingă satul să-i dea lui școala cu trei cămăruțe, ce fusese odinioară și școala lui. Pe urmă a mers din casă în casă pentru a-l sfătui pe oameni să dea obiecte, țesături, scule, cărți. A alcătuit un fel de catalog cu ce a adus fiecare. Într-o ocazie a adus sculpturile sale și intarsiile. Într-o clădire veșnică a înființat un cerc de sculptură în lemn și os. A adus în muzeu și două războaie de țesut, la care cheamă țărânci să lucreze: unele ca să învețe, altele ca să nu uite, altele ca să le amintească țesutul celor care au uitat și să le învețe pe tinerele ce nu-l știu. Pe un tâpșan a ridicat o coloană în lemn ca să atragă atenția asupra întreprinderii culturale de acolo. Nicolae Nica e conștient că muzeul nu-i după toate regulile unei astfel de instituții dar, în același timp, bagă de seamă cum se leagă unele lucruri, care în alte muzee nu s-ar lega. „Iată, spune el, vine un copil și se duce direct la lada de zestre ori la catrința pe care a adus-o în muzeu bunica lui. Vede scris numele femeii și înțelege că există un sens; pur și simplu începe să vadă, după ce pină acum doar înregistra ce era în preajmă. E și foarte mîndru pentru că o măsută cu trei picioare, făcută cindva de tatăl său și în negrită de atita folosință, poate să-i intereseze pe niște străini ce se opresc să viziteze colecția. Rafturile cu cărți de artă din camera cu sculpturile mele îl familiarizează cu frumosul. Cioplind el însuși un lemn, nu mai uită toată viața cum i-a ieșit din mină un lucru de care se minunează și părinții, și copiii, și profesorii. Eu asta urmăresc: să atrag atenția lumii asupra satului Chilia, să arăt că nu e bine să se piardă nimic, că totul e important dacă te gîndești și lei aminte“.

Pe un catalog la expoziția ce-a avut-o în 1981, la Slatina, Nicolae Nica a scris următoarele: „Din suferință mi-am făcut sărbători“. L-am întrebat dacă, într-ade-

văr, a suferit mult și ce înțelege prin suferință.

Mi-a răspuns că prin suferință înțelege momentul în care începe să-și lămurească drumul în viață. Știe că în privința osului, ca material pentru sculptură, cit și a intarsiilor, părerile sint împărțite. El însă lucrează în os și în lemn dur tocmai fiindcă vrea să arate cum arta se face lucrind din greu, suferind în lucru. Au fost oameni care l-au ajutat, dar și oameni care l-au socotit exagerat, dacă nu și altcumva. Toate panourile cu intarsii povestesc niște idei, pun întrebări. Un panou ce se cheamă „Piinea“ poate fi explicat numai printr-un lanț de întrebări: deci, piinea, cum se cîștigă, ce trebuie făcut toată viața pentru piine, cine contribuie la aceasta? „In chip destul de ciudat, unele lucrări amintesc întrebările la o lucrare de Gauguin: „De ce? Pentru ce? Pină cind? Cine sintem? De unde venim și unde ne ducem?“

Nicolae Nica e pasionat de istoria nemulului, de figurile legendare ale istoriei. Și, tot așa, prin întrebări, printr-o susținută retorică a binelui și răului. În acești ani, mărturisește el, am început să mă grăbesc, cum nu m-am grăbit niciodată.

Mi-e frică să nu pățesc într-o zi ceva și să nu-mi termin treburile ce mi le-am propus. Nu e ambiția de a se vorbi de sculpturile lui, ci doar ambiția de a nu rămîne dator. Eu m-am lămurit deodată că am o mare datorie față de satul meu, că trebuie să fac pentru el, pentru cunoașterea tradițiilor lui, a spiritului ce nu s-a gîndit încă nimeni să facă. Eu vreau să mă asigur că nu se risipește totul dacă dispar într-o bună zi. Pentru asta sufăr.

„Și uite-așa, de citeva ori pe săptămînă, în autobuzul ce urcă și coboară serpentinele unui ținut frumos peste poate, vei vedea un om mai degrabă mărunț, cu o privire aburită de chin și de zîmbet, o privire cum nu află îndeobște la naveștiții din cursele locale. El e Nicolae Nica, tâmplar pensionar, născut în satul Chilia, comuna Făgețel, județul Olt, la 7 februarie 1917, artist amator și om plin de idei importante.

TUDOR OCTAVIAN

Hoțul de păgubaș

Nu vom insista, în cele ce urmează, asupra gravității tilhăriei comise de Ionel Lascăr și Gelu Tudose din Smeeni — Buzău — asupra lui Gheorghe Cătăuță din Stănișești — Bacău — aceasta urmînd s-o aprecieze justiția — ci vom aduce în atenția opiniei publice citeva din aspectele cu care s-au confruntat cadrele de miliție în soluționarea acestui caz, cu un semnal moralizator pentru cei tentați să cadă în astfel de ispite...

Să reținem, deci, în primul rînd, că autorii faptei sint din județul Buzău iar victima de la o distanță apreciabilă. Să fi ajuns ei, chiar așa întimplător în comuna Stănișești din județul Bacău? Firește că nu. A rezultat la cercetări că „pontul“ l-ar fi obținut de la unchiul lor Mitică Vasile, de profesie zidar, care a efectuat unele lucrări prin părțile Bacăului. Vasăzică, iată una din preocupările extraprofesionale ale zidarului din Smeeni, să afle cam cine ar avea sume mai importante de bani ținute acasă și nu la C.E.C., așa cum face tot omul prevăzător, dar nu ca să dea el direct lovitură, ci pentru a da în felul acesta „o mină de ajutor“ nepoților de acasă, elemente infractoare, fără ocupație. Numai că, în termenii juridici, un asemenea „ajutor“ se numește complicitate și unchiul în cauză își va primi răsplata.

Se ridică, însă, o a doua problemă de ordin mai general: limbușia care mai poate fi numită și lăudăroșenie, trîncăneală etc.

Pentru că, la drept vorbind, cum ar fi putut zidarul din județul Buzău, aflat vremelnic în comuna sus-amintită, să știe că Gheorghe Cătăuță ar avea o sumă tentantă de bani puși deoparte. Fie cel în cauză, fie vreun vecin sau cunoscut s-a lăsat „tras de limbă“, de cel interesat. Așa că... aviz amatorilor de lăudăroșenie...

Mergînd pe firul Ariadnei pentru dezlegarea întregii „enigme“ cu privire la prejurările săvîrșirii faptei, cadrele de la Miliția județului Bacău au avut și o surpriză neplăcută, remarcă o să pară oarecum amuzantă — chiar din partea păgubașului. Acesta reclamase că autorii tilhăriei îl furaseră suma de 17 000 lei, sumă care, dacă ar fi fost reală, trebuia recuperată sau cel puțin stabilită cu certitudine în timpul cercetărilor. Infractorii fiind prinși la timp scurt după comiterea faptei „aveau să recunoască însă doar... 2 300 lei. Firește, autorii unei tilhărie, ca oricare individ aflat în postura de hoț, nu puteau fi crezuți „pe cuvînt de onoare“ și cercetările au ajuns, din acest punct de vedere la un moment dat în impas, ceea ce din partea ofițerilor de miliție a cerut eforturi suplimentare, timp, insistență. Datoria lor era să stabilească adevărul și, în această privință, conștiința profesională are rolul covîșitor.

Intr-adevăr, perseverența n-a fost zadarnică: păgubașul a recunoscut, în cele din urmă, că în punga luată de tilhari se aflau 2 300 lei.

Fapte, atitudini, împrejurări asupra cărora n-ar strica să medităm profund, tot cel care avem posibilitatea să le evităm.

MIHAI GROZAVU

Cronica șoselei

„A confundat frîna cu accelerația“

Pentru sezonul de primăvară, casele de modă, revistele de specialitate, anunță cu lux de detalii, ce și cum se va purta: materiale, culori, croieli etc., etc. La fel ca și în domeniul model vestimentare, și în circulație există o modă, care ce-i drept, se poartă nu de două, trei luni, ci de citiva ani (și se va mai purta mult); aceea a permisului de conducere. Nu în toate cazurile, dorința de obținere a acestuia, e legată de necesitatea strictă, ca X sau Y să aibă carnetul roz. Discuția se poartă în familie cam așa: „Ioneasca care e așa și pe dincolo, cum și-a scos carnet, dar nevasta lui Popescu ăare nici măcar nu știe să se imbrace, cum l-a luat din primul foc? Cu ce sint eu mai prejos decît ele?“ „Bine, nevastă, du-te la examen, n-am nimic contra“, zice bărbatul care dorește să aibă liniște în casă.

Amaliei R., funcționară într-un mare municipiu transilvănean, după o dispută de genul celui de mai sus, i-au trebuit exact 12 luni să devină soferită. Pe la mijlocul cursurilor, instructorii i-au spus „Doamna Amalia, sinteți tare emotivă și vă enervați groaznic pentru toate fleacurile. În plus se mai înfrîmă, și asta-i grav, să confundați frîna cu accelerația. Uite azi, nu era să intrăm în stîlp dacă nu interveneam eu? Deși vedeai că ne apropiem de pericol dv. accelerați, în loc să reduceți viteza“.

A venit și ziua mult visată cind soțul a intrat în posesia unei frumoase

Dacia 1310. Amalia nu mai condusese deloc din clipa primirii permisului. Tre-cuseră de atunci 4 luni. Cu stîngăciile inerente perioadei de acomodare, Amalia a condus vreo 300 de kilometri, pină cind într-o simăbătă dimineața, le-a venit ei și unei bune prietene, ideea de a pleca să-și cumpere niște stofă de mobilă dintr-un alt oras situat cam la 350 de kilometri.

„Ce v-a venit așa deodată cu stofa asta, aveți nevoie de ea urgent? Apoi eu am o mulțime de treburi la fabrică care nu suferă amînare“ încearcă sotel să-și convingă soția, de a replanifica deplasarea. După ce folosește întregul arsenal de argumente, de fapt reproșuri de genul „Așa imi faci întotdeauna cind am și eu o inițiativă“, „Mă ții toată ziua în casă ca și cum aș fi o sclavă“ etc., etc., Amalia îl întoarce spatele. E rîndul prietenei Corina, tînără, frumuseală să intre în acțiune, dar cu alte arme. „Hai, Octave, fil intelgător, s-o vedem și noi pe Amalia la volan, uite George vrea s-o mai învețe cite ceva pe nevastă-ta la drumul ăsta. Faptul că are permisul anulat nu-l împiedică să-i dea sfaturi, nu?“

Poți să rezisti cind ești în vîdită minoritate și cind ai o nevastă care nu cunoaște ce înseamnă „nu se poate“?

În mașină iau loc cele două cupluri, plus Cristian, băiatul în vîrstă de 16 ani, al familiei R.

Traseul, dealtfel destul de greu, de munte, este parcurs sub semnul bunei

dispoziții generale. Deși la șes, totul e verde, înflorit, pe aici e încă iarnă. Acostasamentele și chiar unele porțiuni de șosea, sint acoperite de apa provenită din topirea zăpezii. Ce-i drept, în curbe, Amalia ajunge frecvent pe sensul opus, iar la depășiri e nevoie de intervenția promptă a lui George ca mașina să revină normal pe sensul de mers.

George n-a plecat chiar așa dezinteresat la acest drum lung. Bijutier de meserie, certat cu legea nu o dată, are la el citeva „piese“ frumusele (care e mai greu să le plaseze în orașul de domiciliu), și pe care încearcă să le ofere ori de cite ori fac cite o haltă mai de durată. E refuzat, însă, sistematic „Pe un lîntuc ca ăsta, precum firul de ață ceri mata 2 000 lei, se poate dom-le?“, îl apostrofează o femeie.

Au ajuns la destinație, au cumpărat stofa, au respirat aer curat de munte, s-au distrat și după o noapte de odihnă bună, care le-a oferit-o micul dar cochetul hotel, au pornit-o spre casă. Doar un mic incident le-a atenuat puțin buna dispoziție, atunci cind au fost opriti și li s-a atras atenția că numărul nu-l „bun“ pentru duminica aceea și că trebuie să-și amine plecarea. Amaliei i-a sărit repede muștarul: „Lasă istericalele, omul are dreptate — a intervenit soțul — mergem la motel și mai petrecem o noapte, doar ziceai că pentru odihnă facem călătoria, nu?“

Înainte de punerea în mișcare a mașinii, omul în uniformă albastră mai face o remarcă: „La experienta dv. de citeva luni, nu găști că-i imprudent să plecați într-o călătorie atit de lungă cu 5 persoane în mașină? Vă recomand viteză redusă și multă atenție, ați văzut cum e drumul!“

A doua zi pe la 11, autoturismul pornește din nou spre casă. Aceeași bună dispoziție, aceeași atmosferă de vacanță stimulată de palinca băută la gustarea de dimineața de cei doi bărbați și de soția lui George. Amalia n-a sorbit decît o cafea tare.

În apropierea ieșirii în drumul național, cel de pe banclăta din spate consultă harta. Are loc o dispută în legătură cu traseul cel mai scurt, către casă. Vorbește toată lumea odată. Amalia întoarce capul să vadă pe hartă traseul optim. Pierde pentru citeva clipe din vedere drumul. Rulează cu cca 40 km pe oră. Intervine pentru soferită un moment de derută. Observă pe șoseaua principală un autotren frigorific apropiindu-se de intersecție și concomitent triunghiul cu virful în jos al unui „Cedează trecerea“. Emotivitatea excesivă, lipsa de experiență își spun cuvîntul. În loc să apese pe frînă — aveă posibilitatea să oprească — apasă pe accelerație. Micul automobil intră cu 60 kilometri pe oră sub partea laterală a enormului autovehicul pe traseu.

Dezagărea drumului, desfacerea autovehiculului înclăștat în autotren, scoaterea celor 4 cadavre (cu ajutorul aparatului de sudură cu care s-a tăiat epava) au durat aproape jumătate de zi. A rămas în viață cu șanse incerte încă de supraviețuire doar Cristian.

Iată ce se poate întimpla acelor care consideră pilotarea mașinii un lucru extrem de simplu și la îndemina oricui, iar condusul mașinii o distracție ca oricare alta. Și cind ignoranța e alimentată de oameni în aparență cu destulă putere de discernămint.

VICTOR BEDA

De la trimisul nostru
la campionatele mondiale
de box

Primele victorii
românești

Aici, la München, a avut loc marți seara deschiderea oficială a celei de a treia ediții a Campionatelor mondiale de box amatori. Ca participare, această ediție constituie un succes, pentru că numărul pugiliștilor este superior ultimei ediții, de acum patru ani, de la Belgrad. Sint prezenți în capitala bavareză 271 de boxeri din 45 de țări, față de 216 boxeri din 40 de țări cîți au fost la Belgrad. Un lucru interesant: nici un campion mondial de la Belgrad nu va concura la categoria care l-a consacrat, cu toate că am remarcat prezența pe listele de concurs a trei nume de campioni mondiali. Este vorba de cubanezii Adolfo Horta, Angel Herrera și celebrul Teofilo Stevenson, pe care-l credeam retras dintre corzile careului magic. Toți acești trei concurenți vor lupta la München, dar la alte categorii decît la cele la care și-au cunoscut celebritatea acum patru ani.

Deschiderea oficială a avut loc marți, înaintea celei de a doua gale, în prezența unei săli aproape goale, ceea ce a făcut să scadă din fastul unor asemenea evenimente.

În prima zi de concurs, au urcat treptele ringului doi reprezentanți ai țării noastre, Viorel Ioana, la 60 kg, și Mihai Ciubotaru, la 67 kg, ambii obținînd victorii înainte de limită. Mecul lui Ioana cu Du Yung-Fu din Taiwan a fost oprit în repriza a treia de arbitru, după ce adversarul lui Ioana făcuse cunoștință cu podeaua în faza surpriză. Ciubotaru a obținut o victorie prin K.O. în fața japonezului Iwasaki Koji. Sigur, aceste două prime victorii nu au darul să ne amețească, fiind cont că au avut loc în prima zi de concurs. Dar, fără îndoială, ele constituie un stimul psihologic de care boxerii noștri aveau nevoie, ei fiind în majoritate tineri.

Din păcate, arbitrajul nu a fost la înălțimea exigențelor unei asemenea competiții, făcîndu-se de la bun început grave și flagrante greșeli. Mă refer în special la înfrînerea dintre vest-germanul Manfred Zielonka și portoricianul Miguel Narvaes. Ultimul a prestat un box superior din toate punctele de vedere, dar a coborît treptele ringului cu gustul amar al unei decizii furate, îndelung contestată și de public, asta în ciuda faptului că pe ring evoluase un compatriot al lui.

Am stat de vorbă cu Dumitru Ciobotaru, conducătorul delegației noastre. Fără a putea trage concluzii, ne-a declarat că este surprins de nivelul tehnic scăzut al multor boxeri, care nu numai că nu și găseau locul pe un ring mondial, dar n-aveau ce căuta nici pe unul continental. A fost de acord cu noi în privința arbitrajelor și sigur că, din acest punct de vedere, îngrijorarea lui are temelii. După părerea sa, lupta pentru medaliile de aur se va da între reprezentativele cubaneză, sovietică și americană, echipe care l-au impresionat după ce le-a urmărit în sălile de antrenament. Acum, la început de drum, este hazardat să faci pronosticuri, dar se apreciază că și boxerii noștri, chiar dacă unii fără cine știe ce experiență competițională, pot spera, prin valoare, la ocuparea unor poziții fruntează. Dar să nu ne grăbim, mondialele abia au plecat la drum și, firește, surprizele nu vor lipsi.

DAN BIRLADEANU

3-1 cu Cipru după un meci slab

Căătărușu, cel mai periculos atacant în meciul cu Cipru

Simbătă, 1 Mai, la Hunedoara, în fața unui public de nota 10, reprezentativa de fotbal a României a debutat în preliminariile celui de-al VII-lea Campionat european, avînd drept parteneră de întrecere modesta echipă a Ciprului, al cărei palmares are ca „virfuri” câteva înfrîngerii la limită, între care 2-3 cu Belgia. Acest rezultat în fața unui adversar care ne-a întrecut, recent, cu 4-1,

plus ploaia care a afectat într-o bună măsură gazonul cochetului stadion hunedorean (și trebuie spus că organizatorii au făcut totul pentru a se situa la înălțimea încrederii acordate) au pus pe gînduri conducerea tehnică a reprezentativei noastre. Cu alte cuvinte, în prezua meciului, Mircea Rădulescu, secundul lui Mircea Lucescu, ținea să precizeze că „meciul ar putea fi cîștigat la o diferență apreciabilă de goluri”, dar, în același timp, anticipa o luptă mult mai aspră decît își închipuie marea public; în consecință, „am pregătit un cit mai elastic sistem de 1-4-3-3, formulă pe care am adaptat-o din mers, pornind de la acei 1-4-4-2 practicați la Russe, cu Bulgaria”. Cit de mult s-a reușit în adaptarea acestei așezări s-a văzut mai ales în primele 20 de minute, cînd șarjele tricolorilor au spulberat apărarea supranmerică a cipriților, perioadă în care s-au remarcat Căătărușu, Gabor, Țicleanu, Băloni și Rednic. Dar a venit golul oaspeților, după ce Văețuș și Căătărușu punctaseră, și mecanismul echipei noastre s-a frînt. A urmat un meci de slabă factură tehnică, în ciuda fazelor electrizante la poarta cipriotă, în urma cărora se mai puteau inscrie, desigur, câteva goluri. Dar, să recunoaștem, ele s-ar fi datorat unor atacuri mai degrabă insistente decît matur și abil construite. Un alt factor ce a determinat calitatea slabă

a meciului a fost, fără doar și poate, arbitrajul lui A. Hoxha (Albania), care a tolerat anti-jocul oaspeților, ce au apelat la tot felul de tertipuri, unul mai energic decît altul, pentru trecerea timpului și ruperea ritmului. În atari condiții, înlocuirile efectuate de Mircea Lucescu n-au dat roadele așteptate, echipa precipitîndu-se în recîștigarea timpului pierdut. Dar dincolo de acele faze periculoase la poarta cipriotă, singura realizare a reprizei a doua avea să fie golul lui Băloni, înscris din afara, careului de 16 metri, soluție pe care tricolorii, din păcate, n-au prea aplicat-o. Dar povestea e, desigur, mai veche.

În încheiere, dincolo de oricare altă concluzie, un meci slab dar o victorie și o echipă, încă în stadiu de formare, căuțînd inspirație și formule. Să sperăm însă că, pînă la meciul din toamnă, împotriva Suediei, tot pe teren propriu, actuala reprezentativă a României se va suda și, apelînd și la alți jucători de certă valoare, va ajunge să arate airdoma gîndurilor celor doi antrenori, Mircea Lucescu și Mircea Rădulescu, un cuplu de tehnicieni în care continuăm să credem. Deocamdată, în ciuda prestației neconcludente, rămîne rezultatul, victorie în partida de debut a europenilor 1984. Numai că, la 8 septembrie, contra Suediei, datele vor fi altele.

VICTOR NIJA

Scurt, foarte scurt

S-au desfășurat la Rîmnicu Vilcea, excelent organizate, internaționalele de gimnastică ale României. Ele au consemnat numai victorii ale reprezentanților noștri, aceștia cîștigînd toate titlurile puse în joc, atît la feminin cît și la masculin. Să nu ne îmbătăm însă cu apă rece. Nivelul adversarilor a fost, din cite am dedus, slab. ● Ex-divizionarii A de fotbal Bigan (fost F.C. Bihor) și Burcea (fost Siderugistul Galați) joacă azi la C.S. Botoșani, în divizia B. Duminică, ei au lăsat, la Focșani, o impresie bună. ● În ziarul „Sportul”, o explicație foto: „Sprijinit de Țurlea, Caragea încearcă să păstreze posesia balonului”?! Poate Caragiale. ● Se zice că, după meciul de la Hunedoara, antrenorul cipriot Costa Talianos n-a mai fost atît de speriat ca înainte, cînd se temea ca echipa sa să nu fie șifonată de prea multe goluri. El a atras atenția că, la Nicosia, tricolorilor nu le va fi ușor. Dacă vor juca la fel de incalzit ca simbătă, n-ar fi exclus. ● Marea alergătoare care a fost și a rămas Natalia Betini și-a reluat antrenamentele, pregătindu-se tot cu Nicolae Mărășescu. ● Brigada de arbitri români formată din Ion Igna, Cristian Teodorescu și Radu Petrescu a oficiat la meciul R.F.G. — U.R.S.S. de tineret, încheiat cu victoria categorică a gazdelor, 5-0. Ei n-au avut, din cite am înțeles, probleme. Probleme sînt la Cugir sau Fetești.

● Fostul rapidist Caragea, în prezent în divizia C la Tehnometal, e tot mai curtat de Progresul Vulcan?! Dorința de salvare atinge, uneori, cotele umorului. ● Mare tevatură mare în jurul partidei Voința — Spartac din Onoare, care n-a durat decît 45 de minute, oaspeții părăsind terenul. Motivul? Faptul că Voința n-a asigurat, așa cum cere regulamentul, asistența medicală, unul din jucătorii Spartacului, accidentat, neputînd primi îngrijirile de rigoare. Ca unii care, întimplător, am asistat la cit s-a jucat din meci, inclinăm să credem că echipa antrenată de Pircălab are dreptate.

Universitatea trebuie să joace în semifinalele Cupei

Au trecut mai bine de două săptămîni de cînd Federația Română de Fotbal a luat nedreapta hotărîre de a elimina echipa Universitatea Craiova din Cupa României. Două săptămîni în care revista noastră, alături de numeroase alte publicații, a demonstrat cu lux de amănunte cit de ilogică și arbitrară este această măsură, fără ca, însă, respectivilor să cadăci-sească să scoată vreă vorbă, încălcînd flagrant prevederile legii presei. F.R.F. continuă să adopte politica struțului, convînsă fiind că timpul lucrează în favoarea acestei decizii injuste, fără precedent în fotbalul nostru, prin care cea mai bună echipă de fotbal din ultimii ani din România se vede nedreptățită în fața întregii lumi, spre paguba competiției și a întregului climat din fotbalul nostru serios compromis în ultima vreme. Frustrată de dreptul cîștigat prin muncă, pe terenul de joc, în

fața unei echipe care n-a revendicat nimie și s-a bucurat sincer de șansa de a întîlni măcar o dată în carieră o mare echipă. Cei care au luat această hotărîre tratează cu indiferență argumentele clare aduse în discuție — argumente care pun evident în afara regulamentului în vigoare, adoptat de aceeași federație, măsura pe care aceasta a luat-o în cazul Universității Craiova —, precum și apelurile în acest sens sosite din întreaga țară, dintre care unele publicate și de revista noastră. În numele iubitorilor fotbalului, al echității care înținem să se instaureze în fotbalul românesc, cerem F.R.F. să ia serios în discuție probele existente la dosar și să revină asupra hotărîrii prin care echipa craioveană nu-și află locul între fruntașele competiției.

RAZVAN BARBULESCU

Hipism

De ziua mînjilor

2 mai 1982 a fost, pe hipodromul din Ploiești, ziua în care, alături de prima cursă importantă a anului, „Premiul păcii”, probă semiclasică pe distanța de 1600 m, au evoluat tot prima oară mînjii — cai de 2 ani.

În ciuda capriciilor acestei primăveri, spațiul de grație ecvestră a avut un public numeros. Au cîștigat atît favoriții, cît și caii surprizelor. În cursele minjilor, pentru că au fost două, alergarea fetelor și alergarea băieților, fetele au demonstrat o mai mare rezistență la ploaie, vînt și frig, cîștigătoare Salinica (din Fănișor și Satira) fiind cu 10” mai bună decît cîștigătorul premiului băieților, Sulitaș (din Ornament și Sutica).

„Premiul păcii”, după o luptă între Onagra (Sandi Ionescu) și Perjar (Vasile Gheorghie), a fost obținut de Onagra, an-

tenorul Sandi Ionescu continuînd să se mențină în fruntea formațiilor și să dea notă de sportivitate curselor. Ca și în reuniunea precedentă, dealtfel, arbitrii au dat și acum citeva sancțiuni, dovedind mare exigență în abaterile de la regulamentul. În general, reuniunea aceasta s-a desfășurat într-o notă obișnuită. Este adevărat că a lipsit întrecerea amatorilor, care a fost, în ziua debutului acestora, o cursă a vitezei, accelerată chiar din start și adjudecată de dr. Mihai Leontopol, cu Meloman.

Reuniunea următoare de trap va include și — totdeauna emoționantă — cursă a amatorilor, Trăpașii din herghelile Dor Mărunt și Rușetu, care sînt selectați pe hipodrom pentru record și carieră, vor oferi în afara spectacolelor de duminică și înfrîniri programate joia după-amiază. Deci, iubitori ai calului, hipodromul vă așteaptă la spectacol și deconectare, săptămînal, în zilele de joi și duminică.

ELENA ȘTEFANESCU

OMUL CARE JOACĂ

Fumul vesel măturat de vînt

Vreau să precizez de la început că rîndurile care vor urma nu doresc să fie interpretate ca replică sau ca polemică la scrisoarea semnată de tov. Evu, publicată săptămîna trecută de revista „Flacăra” în tradiția respectării dreptului la opinie și a bunelor oficii pe care le-a promovat mereu. Voi readuce în discuție unele evenimente obiective, care țin de timp și, mai ales, de cunoașterea pînă la cele mai neașteptate amănunte a unor din oamenii care-l ocupă. Polemica este vinovată și pentru că ajunge foarte greu la punctul final, este firesc să nu o împărțăm și, de aceea, ceea ce este scris trebuie privit ca incontestabil, nemăimeritînd reveniri după ce lumina tiparului s-a așezat. Este tot atît de adevărat că această lumină binecuvîntată, așezînd, mai lasă și umbre. Pentru că am auzit că sînteți și un poet talentat, decît nu vă poate lipsi puterea imaginației de a desluși acolo unde nu pot pătrunde toți, haideți, tov. Evu, să luminăm împreună — pentru ultima dată din partea mea — citeva din întînecările ce planează în cele citeva idei ale scrisorii pe care ați semnat-o.

Sper că, nu puteți să-mi contestați — fiind, așa cum susțineți, „unul din iubitorii de fotbal care mă admiră statornic încă din epoca prezenței alături de Dumitrache, Lucescu și

ceilalți la turneul final al Campionatului Mondial din Mexic” — priceperea de a cunoaște foarte bine personajele alăturate, cu care am scris citeva pagini frumose în istoria fotbalului românesc. Și ei mă cunosc foarte bine. Vă propun un interlocutor de excepție, luați-l dacă vreți și ca arbitru în posibilul duel care, de fapt, nu poate exista între mine și M. Lucescu, vă asigur că este într-adevăr un mare caracter, vă este foarte la îndemînă, fiind vorba de Florică Dumitrache... V-ar prinde bine o discuție cu el, dar... între patru ochi.

Haideți să începem cu sfîrșitul rîndurilor dv. Dar gîndiți atent, obiectiv. De ce aș putea eu să fiu gelos pe Mircea Lucescu? Sint, deocamdată, posesorul celui mai prestigios palmares de jucător al fotbalului nostru; sint maior într-un departament de mare onoare al Ministerului de Interne; am în clubul „Dinamo” o poziție consolidată și prin abnegația de a apăra de 18 ani (spun deocamdată și aici) culorile „alb-roșii” pe care le iubesc, neputînd niciodată să le părăsesc pentru mirajul unor avantaje materiale dubioase și efemere; mă pot descurca foarte bine în destule locuri și după ce voi abandona fotbalul, așa că reveniți cu picioarele pe pămînt. Îi știu bine pe Mircea... El poate fi gelos pe mine. Pentru el, Hunedoara și actuala investiție pe care a făcut-o pentru a cîștiga și naționala, în condiții în care nu știu cine s-ar fi încumegat, au fost și sint riscuri vii în care simte că se va descurca foarte greu. Face, cred, greșeli mari. Semnalele mele de alarmă, ale unui „om care joacă” și va mai juca, sint trase tocmai pentru a preintîm-

plina viitoarele înfrîngerii de concepție, organizare și de joc, premeditate parcă nemilos în existența din ultimii ani ai fotbalului la noi. Credeți, tov. Evu, că ne-am unit pentru a-l discredita? Nu simțiți oare că celor care-l cunosc aproximativ la fel de bine ca și mine din tot genul de întimplări, li se oferă tocmai conșter-narea de a simți că „regele e gol”, el fiind acela care ne discreditează încrederea pe care era firesc să ne-o punem într-un suflu tînră la echipa națională? Da, ne este frică să mai fim păcăliți cu aceeași mirajă de mucava — construite de citiva „unși” și dubioși specialiști în fotbal — cu care ne-am mai înșelat și alți predecesori din fotoliile de conducere ale fotbalului românesc. M-ați asemuit lui Fouché, deși sint convins că nu ați înțeles, tov. Evu, semnificația lui Bonatrape. Cred că mă citiți atent și cred că vă încearcă uneori fiori reflectînd la dreptatea puterii pe care o invoc în cugetările mele fotbalistice că trebuie să acționeze în a hotărî orice. Vă mulțumesc sincer pentru Fouché și vă rog să vă imaginați ce ar fi putut să descopere și să rezolve conform normelor în vigoare un Fouché al zilelor noastre prin tot fotbalul nostru... Doriți să vă reamintesc citeva din legendele demne de o cauzistică vinovată ce circulau și despre echipa dv.? O chipică care nu-și mai poate permite nici ea să facă ce a mai făcut, căpitanul părăsind la timp puntea. Eu zic că vreți să ne oprim aici.

Pentru că sînteți om al stihurilor, vă propun să ne mai lăsăm puțin imaginația să se joace. Sigur, ați fost

în tribună la jocul reprezentativei contra Ciprului, decît nu ați putut ofinde și „spectacolul” de la televizor. Nu-mi închipuim că o oarecare perfecționare în a pleda la bară a lui Cristian Topescu a avut chiar loc. De la cai și „I.E.F.S.” în a te descurca cit de cit în „saia pașilor pierduți”, fără a fi făcut și dresaj, este oricum o oarecare performanță. Nu a putut însă ascunde două „lai”-uri adevărate ce au apărut pe micul ecran și care te puneau pe gînduri. În primul rînd, de fiecare dată în care buclucașul balon de joc se lovea de vreo tușă inundată aparent, ieșea fum... Samantha sau zofniana, fumul vesel măturat de vînt sugera multe din gafările concepționale etalate de echipa noastră.

Apoi, spre sfîrșitul transmisiei, la accidentarea lui Balaci la care „avocatul TV ne asigurase de „caracterul” lui Lucescu, dezvăluindu-l dintr-o declarație a lui Băloni, micul ecran s-a dovedit, prin imaginea oferită imolacabil, spunînd totul: era vorba de o reclamă prinsă în cadru: „Bine, veniți, bine serviti”... Și a durat doar citeva secunde de bucurie efemeră pentru frumoasele tradiții de ospitalitate ale minunatului public hunedorean, ce-și va da seama cit a fost și el de hipnotizat.

Drama-i alta, o știm, trăim cu ea, deci este foarte periculos. Ne-am obișnuit cu „abili” și „maiabili”, procedeele lor se perfecționează continuu, lumea sportului nostru rămînd mai departe naivă și pentru că se găsece mereu pledanti ai unor cauze din fașă, condamnabile de pierdute chiar și prin amănuntele „pedigriului”.

CORNEL DINU

Cenaclul Flacăra vă salută din drum.

(Prin telefon, de la Oradea)

Noul turneu al Cenaclului Flacăra al Tineretului Revoluționar în Banat și Transilvania și al cărui program vi-l recomandăm — Timișoara, Arad, Oradea, Cluj-Napoca, Alba Iulia, Rm. Vilcea, Craiova, Constanța, Medgidia, Cobadin, Mangalia, Constanța — program în care, după cum puteți lesne observa, stimatei cititori, au survenit câteva schimbări, este în plină desfășurare. Am preferat să nu vă transmitem relatările manifestărilor petrecute pînă la ora de față, întrucît viziunea de ansamblu ni se pare cea mai dreaptă și așteptăm săptămîna viitoare să tragem o linie și să adunăm ce-a fost, cum a fost în turneu în prima lui parte, în Banat și Transilvania. Dar, iată, pe neașteptate, cenaclul revine, va reveni la Vilcea și Craiova, unde dragostea față de cultură este într-o expansiune pe care am dat-o de exemplu pretutindeni pe unde am călătorit. În rezumat, aș putea să vă spun că tinerii mei colegi din cenaclu sînt așa de obosiți încît n-au putut scrie, ca niște ziaristi versati, la vreme, cronicile manifestărilor de la Timișoara, Arad și Oradea și vă cer înăduinta pentru ei pînă săptămîna viitoare. Eu vă spun pe fugă aceste vorbe și vi le spun pentru că în clipa cînd scriu îmi stăruie încă în suflet cele două manifestări de o extraordinară participare a publicului din Timișoara și Arad și mă pregătesc să intru în spectacolul de Oradea. La Timișoara, publicul a fost mai așezat ca de obicei, spectacolul a demarat mai greu, stațiile noastre de

sunet au mers prost primele 45 de minute, dar cu o răbdare plină de tandrețe timișorenii au așteptat să le reparăm și am reparat ceea ce am putut repara pentru ca un spectacol real să se poată desfășura. Într-unul din sediile noastre de permanență, Timișoara, Aradul însă a avut norocul că trecuseră de faza experimentală cu stațiile de sunet și a avut și norocul că am fost mai rar la Arad și parcă oamenilor le-a fost atît de dor încît din prima clipă și pînă în ultima totul a fost magnific. A fost ca la Ploiești, a fost ca la Craiova, a fost ca la Constanța, ca la Iași, ca la Brăila, ca la Galați, a fost ca în cea mai recentă călătorie a inimilor noastre, Bacăul. Gala Flacăra 500 va merge la Rm. Vilcea sîmbătă și la Craiova duminică, într-o călătorie care va continua apoi la țărmul mării.

Lucrurile decurg bine în cenaclu. Oamenii sînt serioși, misiunea e grea. Banatul și Transilvania sînt pretențioase conform marii lor tradiții culturale și informăm pe cititorii noștri că nu ne facem de ris. Sîntem așa cum sîntem de obicei, mai pleacă unul, mai vine altul, mai cheamă Teatrul Giulești pe cîte un actor tocmal cînd ne e lumea mai dragă și rămînem noi să recităm în locul lui, drumurile ni s-au inseninat, pretutindeni aici oamenii de toate naționalitățile — români, maghiari, germani, sîrbi, evrei — își etalează, după scurte momente de firească tatonare, sufletele și virtuțile artistice, să-lile cîntă, oamenii tineri se simt ca la un exercițiu de gîndire și asta ne place ne-

maipomenit. Poate că asta ne place cel mai mult pentru că această socratică îndelungă, de a-i face pe oameni să mediteze, să gîndească este cea de care misiunea artistului nu se poate lipsi dacă nu vrea să rămînă un lăutar ordinar. Mii și mii de oameni au rămas afară pretutindeni unde am desfășurat spectacole și reproșurile sînt numai de acest tip: de ce nu mai țineți cîteva spectacole, de ce veniți așa de rar, păcat că v-am așteptat atîta și trebuie să rămînem afară. Dar să tot fie reproșuri din asta pentru niște artiști. Formația cu care am plecat și cu care ne aflăm în continuare în turneu vă vom comunica-o săptămîna viitoare, cînd din relatările colegilor veți putea fi participanți la fenomene care deja s-au petrecut. Puțin ciudat, nu? Să reținești ceva deja stîns, dar poate asta e menirea artei, să eternizeze tocmal trecerea.

Gata, termin. Vă rog să mă iertati, stimatei cititori, mă așteaptă prietenii mei din Oradea, unde acum exact 20 de ani, dar exact 20 de ani, cînd mă pregăteam să împlinesc 19 ani și nu reuseam mai repede, îmi începeam cariera de gazetar. N-am întîrziat eu la nici o manifestare a Cenaclului Flacăra, n-o să întîrzii la Oradea, locul primelor mele aventuri cu literatura tipărită și locul în care, ca să zic așa, am venit prea devreme acum 20 de ani.

Ce să vă mai spun? În cenaclu se cîntă și se recită din Omar Khayyam și din Stefan Augustin Doinaș, din Beninu și Andreișo, și chiar din Adrian Păunescu — mărturisesc asta ca nu cumva să mă prindeți cu minciuna — din Ion Gheorghe și chiar mi-am permis să recit la Arad *Odă în metru antic* de Eminescu ca răspuns la o întrebare din sală: care mi se pare cea mai frumoasă poezie a limbii române. Nu știu dacă este cea mai frumoasă poezie a limbii române, dar una din cele mai frumoase poezii este. Și, vai, mi-am adus aminte chiar cînd recitam ce spune primul vers — Nu credeam să-nvăț a muri vreodată.

ADRIAN PĂUNESCU

La închiderea ediției: De la Oradea nu vă pot spune decît atît: Un spectacol miraculos, incredibil. Cu așa ceva nu ne-am mai întîlnit decît la Craiova, Iași, Ploiești și cu o seară înainte la Arad, dar parcă aici a fost mai special ca oriunde. „Libertatea” noastră de spirit e redeschisă realmente de spectatori (Ce spectatori? Artiști, nu spectatori) din Oradea. Pofțiți, deci, și dumneavoastră ceilalți. Am făgăduit să revenim aici la începutul lui iunie. Invităm și o echipă de radio și televiziune să ia mărțurie despre acest miracol.

Festival de satiră și umor

La Băilești, jud. Dolj în zilele de 28, 29 și 30 mai a.c. se desfășoară cea de a III-a ediție a Festivalului și concursului interpreților și creatorilor de satiră și umor românesc „De la o glumă la alta”. La festival sînt invitați să participe, de la fiecare casă de cultură din țară cîte 1-3 interpreți de monologuri, cuplete, scenete, cîntece satirice și umoristice, fabule, epigrame, miniaturi.

Păralescu cu concursul de interpretare se desfășoară — la aceleași genuri — și concursul de creație, la care se adaugă caricaturi afiș satirice și filme satirice. Juriul va fi alcătuit din personalități de seamă ale genului, din București și Craiova, cît și din delegații ai caselor de cultură participante. Celor mai buni interpreți și creatori li se vor atribui: titlul de laureat, trofeul „Cobilîța de aur”, plachete și distincții.

Concomitent cu concursul interpreților se vor desfășura, în cadrul festivalului și alte manifestări culturale, printre care: recitaluri ale unor valoroși interpreți profesioniști, întîlniri cu cunoscuți creatori de literatură satirică și umoristică din țară, o expoziție de caricaturi și fotografii satirice și umoristice, carnavalul festivalului, o gală de filme satirice și umoristice.

Inscrierile la concurs se fac pînă pe data de 18.V. pe adresa Casei de cultură Băilești, str. Lt. Becherescu nr. 1, cod 1 225.

Concurs

„Tudor Arghezi”

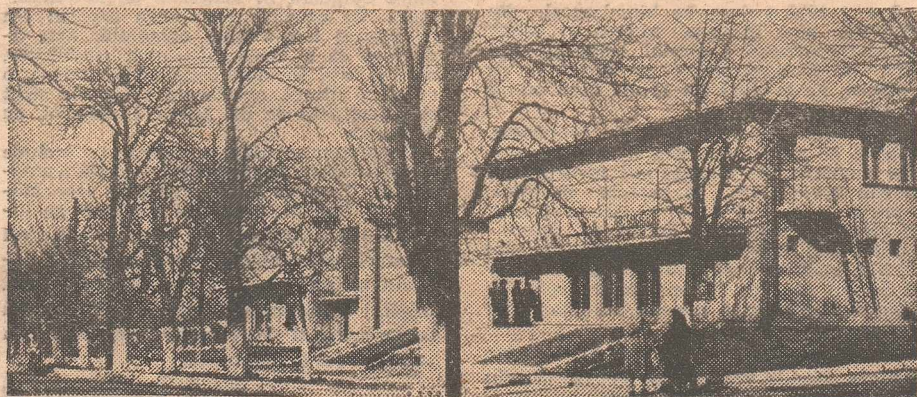
Sub egida Comitetului de Cultură și Educație Socialistă Gorj, va avea loc în această lună cea de-a doua ediție a Festivalului-concurs interjudețean de creație literară „Tudor Arghezi”. Manifestările festivalului vor avea loc la Tg. Jiu, Tg. Cărbunești, Novaci, Baia de Fier, Rovinari, Motru și vor cuprinde simpoziune, recitaluri de poezie, lansări de cărți. (Reghina Vărciac)

Cenaclul Flacăra în zilele următoare

Cenaclul Flacăra al Tineretului Revoluționar, organizat de Comitetul Central al Uniunii Tineretului Comunist și Revista Flacăra, condus de poetul Adrian Păunescu, anunță: **Gală Flacăra 500** se încheie cu turneul în Banat, Transilvania și Dobrogea în următoarele zile:

- 7 mai — Alba Iulia, Casa de cultură a sindicatelor;
  - 8 mai — Rm. Vilcea, Sala Sporturilor;
  - 9 mai — Craiova, Sala Polivalentă;
  - 11 mai — Constanța, Sala Sporturilor;
  - 12 mai — Medgidia, Sala Sporturilor;
  - 13 mai — Cobadin, Căminul cultural;
  - 14 mai — Mangalia, Casa de cultură;
  - 15 mai — Constanța, Sala Sporturilor.
- Ora de începere, 18.

Panciu, un oraș al marilor ambiții

N-am avut intenția, o spun deschis, să mă opresc. Era 2 mai și urmam șoseaua spre Soveja, căutînd o jumătate de zi de destindere, cînd mi-a ieșit în cale, la jumătate de ceas de Focșani, un orașel scîlpînd de curățenie, Panciu. O mină de gospodar harnic se făcea simțită în tot locul, de la copacii vîrului la gardurile mirosînd a vopsea, de la blocurile moderne din centru la grădinile de zarzavat din preajma lor și așa mai departe. Deși zi de sărbătoare, m-am gîndit să încerc la Primărie și am avut noroc. Secretarul Comitetului orașenesc de partid, Nicolae Socaci, era acolo și încă mîndru nevoie mare. Motivul? În 30 aprilie, orașului i se decernase Ordinul Muncii clasa I pentru rezultatele deosebite obținute în întrecerea socialistă pe 1981 privind îndeplinirea și depășirea sarcinilor de plan, social-culturale, buna gospodărire și înfrumusețare a localității.

— Tovarășe primar Socaci, cum au făcut pîncenii de-au ocupat locul I pe țară? — Cîsîndu-se în 1980 pe locul II, ei s-au convins că se poate, drept pentru care și-au propus mai mult. Și-au propus și, în două vorbe, au muncit și-au făcut. Indicatorul de producție netă in-

dustrială, de pildă, a fost realizat în procent de 451 la sută, iar prestările de servicii către populație s-au depășit cu 229,6 la sută. Iată un alt exemplu, am avut în plan 147 de apartamente, toate în centrul civic, am dat în folosință 172. Constructorii lotului Panciu din cadrul T.C.J. Vrancea au depus eforturi considerabile, dar la terminarea în devans a blocurilor au dat o mină de ajutor și cetățenii. De fapt, dacă Panciu a primit Ordinul Muncii, asta se datorează, în primul rînd, locuitorilor lui. Ca să zic așa, aceștia au pus mîna, n-au așteptat de la alții. Multe din propunerile lor au devenit, în cel mai scurt timp, fapte.

— Un exemplu, se poate?

— Cite dorîți. Strada 16 Februarie arăta rău, era numai gropi. Oamenii și-au pus în cap s-o modernizeze și, cu ajutorul Primăriei, au trecut la fapte. Au cîrăat balast, au luat lopetele și, azi, strada e pietruită, cu spații pentru flori etc. A fost aceasta, ca și multe altele o inițiativă a O.D.U.S. care n-a întîrziat să se materializeze. În frunte cu deputații ca Petrică Rustea, Ion Caragață, Ion Matei, pîncenii au schimbat și schimbă aspectul orașului.

— Am înțeles că unul din indicatorii care a adus Panciului un număr însemnat de puncte în întrecerea socialistă a fost cel de livrare a mărfurilor către fondul pieței. Am înțeles bine?

— Da, indicatorul respectiv a fost realizat în procent de 472,5 la sută. În această privință, noi am fost, ca să mă exprim așa, cu un pas înainte. Am căutat și, în mare măsură am reușit să creștem, pe lângă unitățile cu consumuri colective, gospodării anexă puternice. Spitalul, de pildă, a produs anul trecut 80 la sută din necesar, dispunînd de 80 de porci, de 4 vaci și de mai multe solarii. Pe toate terenurile libere, personalul spitalului, în frunte cu directorul, doctor Eugen Băleanu, a pus ceapă, cartofi etc. La fel, la liceu, Jumătate din necesarul de carne al cantinei a provenit, în 1981, din ferma proprie. În plus, lucrînd cu elevii cele 15 hectare de vie, unitatea a obținut venituri extrabugetare substanțiale, pe care le-a folosit pentru tot felul de amenajări. Cooperajia de consum e acum în măsură să asigure 80 la sută din carnea și legumele ce se desfac prin unitățile ei. Cetățenii înșiși au înțeles sensurile chemării de a nu lăsa nici un pic de pămînt nefolosit. Tot în cadrul O.D.U.S. ei s-au îngrijit să cultive ceapă, usturoi, roșii etc. chiar lângă blocuri, lăsînd, firește, și spații pentru flori. As cita cîteva nume, Eugenia Plopeșeanu, Sabina Velîșcu, Constantin Sandu și așa putea continua. Să-l luăm pe ultimul, pe Constantin Sandu. Lucrează la platforma de preindustrializare, a săpat în fiecare zi, și-a cîrăat pămînt și, în prezent, se pregătește să adune primele fire de ceapă de pe o fișie de pămînt aflată sub geamul apartamentului său. Ce vreau să zic? Deși orașeni, urbea se ridică vîzînd cu ochii și centrul civic va fi cît de curînd încheiat, pîncenii nu s-au bolerit și nu le-a căzut rangul dacă au pus mîna pe lopată sau pe cazma. Au înțeles că interesul orașului e interesul fiecăruia din ei. Pînă nu demult, acest aspect mi se pare revelator, a crește o vacă la Panciu era o raritate. Azi, sînt 80 de vaci și vor fi, pînă la sfîrșitul anului, 100, în condițiile în care preluăm de la cetățeni nu 28 hectolitri, cît a fost planul pe 1981, ci 200.

adică, nu-i așa, de 8 ori mai mult. E, desigur, un început de drum, dar vom stărui pe el.

— E ușor să zici un fost atîtea vaci, vor fi atîtea, nu? Concret, cum a fost, cum e sprijinită această acțiune?

— I-am stimulat pe oameni cum și cît am putut. Am reamenajat pajistile și am atribuit cetățenilor toate terenurile de pe coaste, pe care ei, la rîndu-le, le-au îngrijit în mod deosebit. De pe urma acestor acțiuni a cîștigat și va cîștiga, în primul rînd, orașul. La I.A.S., la Complexul de vinificație, în alte unități, s-au încheiat anul acesta un număr mare de contracte cu statul. Șefii de ferme, chiar directorii, au astfel de obligații și se achită de ele.

— Ce urmează, tovarășe Nicolae Socaci?

— Distincția acordată ne onorează, dar ne și obligă. Noi o privim ca pe o răsplătită, dar mai ales ca pe un imbold în muncă. Avem planuri ambițioase. Vom pune în funcțiune, înainte de termen, întreprinderea de tricotaie de tip bumbac, care va rezolva problema forței de muncă feminină, pînă nu demult excedentară în zonă. Vom diversifica serviciile către populație și gîndim chiar mai departe, la o sală multifuncțională cu 600 de locuri, o parte din fondurile destinate construcției acesteia urmind să provină din contribuția bănească a cetățenilor. În sfîrșit, vom întregi cantitatea de apă necesară orașului grație aducțiunii de la Călmănești. Mai sînt, evident, și dificultăți, dar pîncenii le știu și sînt decîși să le învingă.

Înainte de a pleca, primarul mi-a dat să răsfoiesc o carte, a cărei prezentare avusese loc cu cîteva zile mai devreme. Doi localnici, doctorul inginer Ion Pușcă, șeful Complexului de vinificație și, de cîteva săptămîni, membru al Academiei italiene a viei și vinului, și inginerul Vasile Popa, directorul tehnic al I.A.S., și-au unit forțele cu Gheorghe Constantinescu și Anton Paragină, ambii de la Muzeul de istorie din Focșani, întregind o monografie voluminoasă, intitulată „Panciu, file de istorie”. Documentată, amplă, ea va avea, sînt sigur, succes în rîndul cititorilor.

VIDIU IOANIȚOIA

Flacăra Redacția: București, Piața Scintei 1, căsuța poștală 3312, cod 71341. Telefoane: 17 60 10, 17 60 20. Interioare: Secția social-politică și științifico-economică (Nicolae Grigore-Mărășanu, Dumitru Eliade, Lionel Nițescu, Liviu Timbus, Horia Pătrașcu, I. D. Goia, Mihai Pelin) — 14 57, 25 66; Secția cultură-învățămînt (Ilie Purcaru, Victor Niță, Adrian Dohotaru, Tania Radu) — 26 00, 25 60; Secția scrisori, probleme cetățenești (Răzvan Bărbulescu, Mihai Stănescu, Cici Iordache, Marga Nedelea, Mircea Bunea, Georgeta Ștefănescu, Emanuel Valeriu, Dorin Gherghinescu) — 25 58, Dan Birlădeanu, Tudor Octavian, Constantin Balaciu, Dumitru Graur, Oprea Georgescu, Gheorghe Amuza, George Cusnăreanu, Elena Ghera, Aurel Mihailopol, Vasile Măneac, Olimpia Olaru, Constantin Dragomir, Victor Socaci, Sorin Postolache) — 17 63 16, 14 57, 25 59, 21 23, 25 69, 25 42; Secretar responsabil de redacție — Nicolae CRISTACHE — 18 48 75, 17 60 10 interior 25 50; Redactor șef adjunct — Nicolae ARSENIU — 18 48 05, 17 60 10 interior 21 28; Redactor șef — 17 60 10 interior 20 02. Tipar executat la Combinatul poligrafic „Casa Scintei”. Cititorii din străinătate se pot abona adresîndu-se la ILEXIM — Departamentul Export Import Presă P.O. BOX 136-137, telex 11126, București, strada 13 Decembrie.

Redactor-șef: ADRIAN PĂUNESCU